

Giới thiệu Đồ Lùn! Đồ Biến Thái

Truyện teen - Đồ Lùn! Đồ Biến Thái kể về nó - Một đứa con gái tinh nghịch, đầu óc đen tối, nhan sắc tỉ lệ nghịch với chiều cao, lấy việc trêu đùa người khác làm niềm hạnh phúc của mình Hấn- Hot boy của trường. Đẹp trai, học giỏi, đa tài đa cả tình nhưng lại vô cùng biến thái (thể mà gái nó vẫn theo cả đoàn)

Nó vẫn nghĩ cả trường này không ai đấu lại võ mồm và cái đầu không "chong xáng" mảy của nó. Ai ngờ nó sai rồi... Hấn vẫn nghĩ con gái bây giờ nếu không phải "gái nhà lành" 100% ngây thơ để gạt thì cũng là hot girl da trắng mặt láng, ngực đi trước mông là lướt theo sau, chu môi nhon mỗ như búp bê sản xuất đại trà, trước mặt hấn giả nai giả khỉ Ai ngờ hấn cũng sai rồi...

Nó và hấn gặp nhau, chiến tranh thế giới lần thứ IV bắt đầu. Nó và hấn nhìn lên trời, vô cùng đau khổ hỏi: Ông trời , ông đã sinh ra con sao còn sinh ra hấn (nó) Nơi thiên đình cao thật là cao, ông trời nhìn hai trẻ đao hời tội mình, cười gian: Ghét của nào trời trao của ấy.

Truyện hứa hẹn còn nhiều tình tiết đầy thú vị, hơn hết dành cho những ai yêu thích cái kết mới lạ thì tác phẩm này hứa hẹn sẽ làm bạn hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lùn! Đồ Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Về Nước

Nữ:

-Dương Diệu Thùy (17t): Thiên kim Dương gia. Xinh xắn, dễ thương, học giỏi nhưng mắc bệnh nám lùn. Đầu óc vô cùng đen tối. Ngày nào không trêu chọc người khác đến tức chết thì ăn không ngon ngủ không yên.

-Hạ Anh Thư(17t): Bạn thân của Thùy. Xinh đẹp, giỏi võ, thuộc phái hành động (phái chưa nói đã đánh người).

-Hoàng Mai Vy(17t): Bạn thân của Thùy. Đáng yêu, tinh nghịch nhưng dễ nổi nóng, thuộc phái đàm phán để giải quyết vấn đề một cách hòa bình và công bằng (phái chưa biết chuyện gì đã chửi văng cả nước miếng -_-)

Nam:

-Trịnh Từ Thiên (18t) : Đẹp trai, học giỏi. Cười một cái là tim em nào em nấy bay vèo vèo. Rảnh là đi chọc gái. Là soái ca trong mắt nữ sinh toàn trường

-Vương Anh Kiệt(18t): Đẹp trai, lạnh lùng. Thuộc phái kiêu ngạo(phái sợ tổn nước miếng)

-Phan Lam Khanh (18t): Đẹp-Đệ-Điên. Tính tình như trẻ con.Là cái hồ rác để bọn bạn xả giận.

-Dương Hoàng Lâm (18t) Bạn thân của Thiên. Anh trai của Diệu Thùy

-Dương Hoàng Bách(16t) Em trai Diệu Thùy

Chú ý: Ngôn từ của truyện khá là đen tối (tại con tác giả nó có trong sáng đâu) nên mọi người cân nhắc trước khi đọc. Bác nào hiểu thì dò lò, không hiểu thì tắt máy đi ngủ. Các bạn cứ đóng góp ý kiến thoải mái. Là lần đầu mình viết truyện nên kinh nghiệm chưa nhiều. Gạch đá mình đang cần để xây nhà nên các bạn cứ ném tự nhiên nà. Cảm ơn bạn đã chú ý tới chú ý này. Việc chú ý của bạn sẽ được chú ý ^^

Biệt thự Dương gia. Paris một ngày nắng đẹp...

- Ba kính yêu, cho con ở lại đi nà. Ba nỡ lòng nào để con gái nhỏ bé, yếu ớt một thân một mình về Việt Nam. - Nó chớp chớp đôi mắt long lanh nhìn ba với vẻ mặt cún con vô tội.

- Con đảm bảo con là con gái bé nhỏ, yếu ớt chứ? Với lại con đâu có đi một mình, là đi ba mình nha

-Ách... Lỡ con bị người ta bắt nạt thì phải làm sao...

-Ồ nhỉ sao ba lại quên mất. Ba thực sự rất lo lắng a

Nó gạt đầu mãnh liệt :

-Ba nói chỉ phải

-Tất nhiên. Ba là ba rất lo cho những đứa bất nạt được con. Dương gia chắc chắn sẽ mất không ít tiền để trả viện phí cho bọn họ. Haizzz....

Nó:

-.....

Cuộc nói chuyện giữa người cha giàu lòng nhân ái yêu thương con người và người con bé nhỏ, yếu ớt kết thúc. Tỉ số là 1-0 nghiêng về Dương ba. Dương con thua cuộc đành lên phòng soạn đồ chuẩn bị về Việt Nam. Dương ba- Dương Hoàng Vũ hồn nhiên không biết ông đã gián tiếp gây ra chiến tranh thế giới lần thứ tư mà con gái mình- Dương Diệu Thùy chính là quân cảm tử

Phòng của Dương con...

-Haizz. Phải đi sao- Vy thờ dài

-Haizz.Chán quá-Thư (cũng) thờ dài

-Haizz.Buồn đi vệ sinh quá- Nó (lại) thờ dài

....

....

-Dương Diệu. Thùy! Đã đến nước này rồi mà bà còn đùa được sao- Tiếng sư tử rống của Thư xông thẳng vào tai nó. Vy còn khuyến mãi thêm cho nó một cốc vào đầu.

Nó nhảy xuống giường, giơ hai tay đầu hàng:

-Lên sin, em sin các chuy. Các chuy dừng mạnh động. Lêm còn trẻ, còn có ích cho Đảng và nhà nước.Lêm sin sám hối. Sám hối sẽ được khoan hồng phải không ạ!

Lập tức, hai ánh mắt sắc lêm từ đầu bay tới liếc nó rách mặt.

-Ách....Được rồi. 2 bà bớt giận. Dù sao tui với mấy bà cùng là người Việt, trước sau gì cũng phải về thôi.Thằng Bách với anh Lâm cũng ra 1 thời gian rồi mà.

-Ừm...

-Thôi mấy bà dọn đồ đi. Tầm 30' nữa là ra sân bay rồi. Tui đi chào quân gia Trương 1 tiếng đã.

Nói rồi, nó lạng lẽ đi ra khỏi phòng, nhỏ giọng nói : "Haizzz, Bạn với chả bè. Toàn dân ưa bạo lực"

-E hèm...Bà nói gì đấy- Con Thư nở nụ cười tươi đến nỗi không nhìn thấy Tổ quốc đầu của mình. Trán rơi vài giọt mồ hôi lạnh, nó chối bay: "He he, không có chi, không có chi. Mấy bà cứ tự nhiên, đừng khách khí. Tui đi trước nhá".Nói rồi, nó chạy ra ngoài với tốc độ ánh sáng, tự hứa với mình sẽ không bao giờ chọc vào 2 ổ kiến lửa có sát thương cực lớn này nữa. A men

Nó xuống nhà, chào tạm biệt quân gia và người giúp việc.Chờ Thư và Vy dọn đồ xong, tui nó theo ba lên xe ra sân bayLàm xong thủ tục, Dương ba quay lại dịu giọng nói với Dương con:

-Về đến nơi nhớ gọi điện cho ba. Phải nghe lời thằng Lâm, không được nghịch ngợm quá đáng. Nhớ gửi lời hỏi thăm sức khỏe của ba đến 2 thằng ấy nhá

- Dết ma đăm. Ba ở lại mạnh khỏe. Khi nào rảnh ba về thăm tui con nhé

-Ừm

-Con đi đây- Nó vẫy vẫy tay, cười ngọt ngào rồi xách va li đi. Không biết là vì sao, mắt nó đột nhiên cay cay. Quay đầu lại bắt gặp ánh mắt dịu dàng của ba, nó khẽ cười rồi ngoảnh lưng bước đi. Nó tin rằng, dù nó có đi đâu, làm gì, thì ở nơi đây vẫn có một người đang chờ nó bình an quay lại...

-Oáp.....Đến nơi rồi sao- Nó nói bằng giọng ngái ngủ

-Bà là heo hay sao mà ngủ ghê vậy. Tui đập mãi mới chịu dậy- Vy bĩu môi

-Ây da. Máy bà rảnh đến nỗi đi làm bạn thân của heo sao?

Vy:.....

- Thôi thôi. Máy bà cho tui xin hai chữ "Bình yên". Có gì vào đáp liu xi mà giải quyết nhá. Tui đi xuống trước- Thư xách va li đi ra cửa máy bay

-Ê chờ tui với bà !

-Tránh ra cho bốn cô nương đi

-Bà mới tránh

-Bà thì có

-Bà

-Bà

-Bà.

.....

-Ủa, Thư nó chạy đi đâu rồi. Ê chờ tui này với !

Trên sân bay hiện lên một viễn cảnh hết sức kì di: 2 bạn nữ nào đó đang chạy việt dã bán sống bán chết, áo váy bay tứ tung, va li kêu lộc cộc(Sàn nhà: Ôi các người nhấc tâm chà đạp cái mặt xinh đẹp của tuổi. Đồ ác độc, đồ vô nhân tính, đồ không có ý thức giữ gìn của công, đồ ... Vy: Chú ung zè ? Sàn nhà: Ách, không có chi (^ ^))

-Hộc..hộc.Thư ơi Thư, bà chờ tui với

-Bà định giết tiếp giết người hả Thư. Một gần chết.

Thư bĩu môi:

-Ai bảo người nào đó định làm phim bom tấn: "cuộc chiến sân bay" tranh giải Oscar với Phò rô dần (Frozen do you know ?). Tui không có ý định phân tán cảm xúc chân thực đến từng mi li mét của mấy bà nên đi trước thôi. Tui không có giết người. Tui vô tội *mắt chớp chớp*

-Xi! Điều như ma. À mà anh Lâm đến chưa ?- Nó hỏi

-Chưa thấy a

Nó nhón nhón chân,liếc mắt nhìn xung quanh, cười gian :

-Chắc là đang hú hí với em nào. Tui là tui phải báo cáo với ba nha. Ủa mà sao nhiều người nhìn ta zậy?

Vy đưa tay nghịch nghịch lọn tóc, nhếch mép cười vô cùng "sặc xỉ":

-Ai da, xinh đẹp cũng là một cái tội a

-Xời! A tờ sờ sờ (Ảo tưởng sắc đẹp) vừa thôi mấy cô nương- Tiếng nói ầm ập vang lên cắt đứt màn mơ mộng của tui nó. Ảo tưởng kết thúc, chỉ còn ảo ảnh.

-Ồ giọng nói này.....

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lùn! Đồ Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Mỗi Ngày Đến Trường Là Một Ngày Vui

Con tác giả tên thật rất chi là dài dòng nên không thể tiết lộ. Mọi người cứ gọi nó là cột: chị cột, em cột, bạn cột, cô cột, bà cột..... em nó đều chấp nhận. Đừng có gọi anh cột, chú cột là được a ^^

-Ồ.. anh Hai ?

-Cô nương vẫn nhớ tại hạ sao- Lâm mỉm cười, xoa xoa đầu nó

-Hừ. Cát tay. Đầu xinh đẹp của bốn cô nương không phải chỗ cho nhà người gãi ngứa! Khai ra cho bốn cung, nhà người vừa đi chơi nhởi với em nào về ?

Anh phì cười, véo má nó:

-Đồ quỷ sứ. Anh trai của em là người lương thiện, đừng dẫn. Với lại đâu có cô nào thèm yêu anh đâu

-Anh chắc chứ?- Nó nhíu nhíu mày, liếc mắt ra xung quanh. Hiện tại, tụi nó đang bị bao vây bởi một loạt người bị mắc một loại bệnh mang nan y hiểm nghèo không sao chữa nổi có tên khoa học là bệnh hám trai. Triệu chứng của bệnh là mắt sáng như sao, cười ngây ngốc, hai tay đặt vào tim khi nhìn thấy trai (đặc biệt là trai đẹp). Một số người còn có biểu hiện nghiêm trọng hơn như chảy nước miếng, miệng kêu: “ Trời ơi! Chắc tuột chót. Người đâu mà đẹp choai dễ sợ”. Bằng trực quan ta thấy, đối tượng trai đẹp hiện giờ chính là anh Lâm. Mặt khác, vào lúc này đây,có triệu triệu con mắt hình viên đạn đang bắn tứ tung về phía nó vì hành động xoa đầu đầy ám muội vừa rồi. Xa xa, chúng ta còn bắt gặp một số chàng trai bất lực nhìn người phụ nữ của mình chạy đi theo tiếng gọi của con tim, đành ngồi hát: “ Em đi xa quá...em đi xa anh quá”. Sáng ngày mai, trên Youtube, bản cover Chắc ai đó sẽ về của những chàng trai này đã lên tới mấy triệu lượt view, tạo nên một làn sóng mới trong cư dân mạng.

Lâm cười trừ:

-Ha ha. Anh thật không biết sức cuốn hút của mình lại lớn đến vậy a. Thôi kệ, chúng ta đi. Xe chờ ở bên ngoài rồi

Nói rồi, Lâm đẩy nó về phía trước. Chỗ nào anh đi tới, con gái chỗ đó lập tức dõng dõng đi để lại một chỗ rộng cho tụi nó. Vy hướng đến tai nó, thì thầm:

-Giờ tui mới biết, sức mạnh của tình yêu thật là vĩ đại !

Lát sau, tụi nó lên xe về nhà. Đó là một căn biệt thự hiện đại với tường làm bằng kính cường lực. Nội thất đơn giản với gam mà chủ đạo là xám-trắng. Tụi nó xách va li vào phòng của mình: Phòng nó màu tím, Thư màu xanh ngọc, Vy màu hồng đậm. Sắp xếp đồ đạc xong, nó kéo Thư và Vy xuống bếp tìm đồ ăn. Từ trong tủ lạnh, tụi nó lấy được bao nhiêu là snacks, chocolate, kẹo bánh đủ loại(động vật ăn tạp -_-) Nói chung, phàm là những thứ ăn được đều bị ba đồ đệ ngoan Tôn Ngộ Thủy, Trư Bát Vy và Sa Thư cùng nhau đồng lòng quyết chí hộ tống đi Tây Thiên thỉnh kinh.(Cột:Chộ ời...sát sinh, sát sinh kia. Ta là người thiện lương, thật không đành lòng nhìn được. Lưới trời lồng lộng, thưa nhưng khó lọt; quay đầu là bờ, ai ngờ là tường. Nam mô a di đà phật. Thiện tai, thiện tai). Tụi nó lôi một đồng đồ ăn ra phòng khách xem ti vi, hai chân gác lên ghế, miệng nhai nhồm nhoàm, ăn uống vô cùng từ tốn(từ từ mà tốn).Haizz, điệu bộ này, cũng quá là nữ tính đi -_- . (Cột:các con ơi bỏ chân xuống, bỏ chân xuống đi. Thật là hồng hình tượng a)

Đang ăn ngon lành, bỗng có tiếng khóc thương tâm từ đâu vang lên. Nó quay lại thì thấy anh trai “xân xương” của mình đang nước mắt đầm đìa nhìn tụi nó đầy thương cảm xót xa.Nó lo lắng hỏi:

-Anh làm sao vậy? Bị bỏ đá?

-Ách...không phải. Anh là...

-Hay là bị yêu râu xanh hấp diêm?

-Em gái à, không phải. Là tại...

-A! Hay anh bị yếu sinh lí? Anh yên tâm. Hiện nay y học phát triển lắm. Tưởng gì chứ bệnh này chữa dễ ợt. Uống thuốc vào tháng là khỏi. Anh dùng sâm Alipas đi, nghe có vẻ công hiệu lắm!

-Diệu Thủy, không phải. Anh định nói là...

-A! Hay anh bị vô sinh? Chà, ca này khó. Mà thôi anh ạ, thế kỉ thứ 22 rồi người ta không còn quan trọng chuyện nòi giống lắm nữa đâu. Anh cứ yên tâm mà sống vui về yêu đời. Đừng nghĩ chuyện gì đại dột. Anh mà đi rồi thì ba, em với thằng Bách sẽ không sống nổi a

-D...d...d...DUYỆNG DIỆU THUY. Em nghĩ đi đâu thế hả. Anh trai em không bị bỏ đá, không bị hấp, đời sống tâm sinh lí hoàn toàn bình thường, hơn nữa anh hoàn toàn có khả năng sinh con.

-“Píp” Xong rồi. Anh hai à anh hai, anh thật là ngây thơ, trong sáng. Em thật tự hào vì có một người anh như anh

-Em...ghi âm lại lời anh nói sao?

Nó: *gật*

-Em định làm gì. Tính uy hiếp anh sao?

Nó: *gật gật*

-Em ghi từ đoạn nào. Từ chỗ anh nói anh không bị bỏ đá sao?

Nó: (lại) gật

-Haizzz-Lâm thờ dài. Bỗng, anh nhìn nó, nở nụ cười vạn người mê lay động chúng sinh, ngọt ngào nói:

-Em gái ngoan ngoan của anh. Anh trai của em thật sự rất tội nghiệp a. Nếu em không đưa cho anh, anh nhất định sẽ ế suốt đời, sẽ không có ai thêm nước, em cũng sẽ không có chị dâu. Đến lúc đó, anh nhất định sẽ bám lấy em suốt đời để em nuôi anh. Trừ những lúc em tắm và đi vệ sinh ra, anh đều sẽ đi theo em. Kể cả lúc em đã có chồng, anh cũng sẽ đi theo em về vào xem 2 em động phòng hoa chúc(Cột: Giờ ta mới biết bệnh đen tối, mặt dày cũng lây nhiễm qua gen di truyền. Con rể Thiên Thiên của ta cứ yên tâm, đêm động phòng hoa chúc của 2 con sẽ vô cùng êm đẹp. Trừ khi tâm tính của ta không bình thường, giận đời chém truyện mà đối ý -_-)

-Xi. Có chết em cũng không trả cho anh. Nếu không có nó sau này em lấy gì mà kết nối tình cảm với chị dâu. Được rồi, bịt hỏi con, làm sao con khóc?- Nó nháy mắt, cười vô cùng xấu xa

Lâm nhìn nó, lại giả vờ lau lau nước mắt:

-Haizzz. Anh khóc là tại vì thương tội em quá. Ở ngoài kia chắc là ba ki bo kẹt xin không mua đồ ăn cho tội em. Nên bây giờ đến nhà anh mới ăn như heo vậy. Nhìn em gái mình bị bỏ đói lâu năm, phận làm anh này cũng không kìm nổi nước mắt (Dương ba: A thằng này được. Giám nói xấu sau lưng ba. Ba yêu thương, đùm bọc nó, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa nhá. Ta thật thất vọng về con, cha con mình từ nay đoạn từ tuyệt tôn. Dương con gái: Ba. Con xem anh ấy đẹp trai lông lọng như sân vận động Mỹ Đình, cơ bắp cuộn cuộn. Nếu được sau này ba con ta sẽ nhờ anh dùng Mị Nam Kề thu hút khách hàng, không thì cho anh đi khuôn vác hàng hóa cũng không tệ. Dương ba: Được rồi. Quyết định như vậy đi. Dương con cả: Phiu lỉnh sâu đặng lòng -_-)

-Anh.....A, em thật tò mò không biết về mặt của chị dâu như thế nào khi nghe được đoạn băng ghi âm này nhỉ.E hèm- Nó chỉnh lại giọng, bắt đầu hát:

Nếu là em, thì em sẽ, cùng anh đi lên phòng giải quyết

Nếu là em, thì em sẽ, véo tai anh không bao giờ buông

(Nếu là anh – The Men. Cover lời chế: Dương Diệu Thùy. Sáng tác lời chế: tác giả ai vì cột)

Lâm lắc đầu ngao ngán nhìn em gái hồ báo của mình, thờ dài:

-Haizzz. Anh thật không thắng nổi em. Được rồi, từ ngày mai tội em sẽ là học sinh lớp 11A1 trường Royal- là trường cấp ba bậc nhất Việt Nam. Dương gia chúng ta đã đầu tư 50% cổ phần vào đây. Đồng phục anh sẽ cho người mang đến sau.

-Dạ. A mà thằng Bách đâu rồi anh?

-Nó đang chuẩn bị cái show gì của trường đấy. Nghe bảo cũng hoành tráng lắm. Sáng mai đến trường anh kêu nó lại gặp em

-Bách nó không về nhà ngủ sao anh?

-Có, nhưng nó về muộn lắm, em cứ lên ngủ trước đi.

-Dạ anh hai (Cột: Lần đầu tiên thấy anh em nhà này nói chuyện với nhau bình thường)

Nói rồi, nó chào anh hai rồi về phòng. Chưa được nửa bước chân, nó đã nghe thấy một tiếng nói ve ri rùng rợn:

-Em gái ngoan Thùy Thùy xinh đẹp, hình như em có để quên thứ gì đó.

Nó quay lưng lại, lập tức nhìn thấy hai con mắt như muốn giết người của 2 nhỏ bạn. Nuốt nước miếng, nó chợt nhận ra từ nãy đến giờ chỉ có 2 anh em ngồi tự ki ki với nhau, trực tiếp đem Thụ và Vy quăng ra một xó(Cột: Các chị Thụ, Vy làm nền rất đẹp. Lập tức, 2 cái dép tông hiệu bitis không biết từ đâu bay tới xông thẳng vào mặt cột. A đau*mếu*)

-Ahiihihi. Tui thấy 2 bà làm nền đẹp à nha(Cột: Đây, ta nói có sai đây. Chỉ có con là hiểu ta nhất con gái à....Aaaaaaa. Bệt dép lần 2, đời ta tàn rồi, một phút mặc niệm bắt đầu....thời)

-Hừ, tình cảm của 2 anh em nhà bà tốt quá ha- Vy bĩu môi

-Tốt bình thường- Nó chỉ biết cười trừ. Trong trường hợp này, đề phòng án mạng xảy ra, nó quyết định không trêu chọc nhỏ

-Thôi mấy bà. Ngày mai là phải đi học rồi, còn ở đó mà đầu đá cắn xé nhau nữa sao. Học với chả hành, chán muốn chết- Thụ ưỡn oai nói

-Một ngày đến trường là một ngày vui. Bà không hiểu đạo lí đó sao?- Nó cười cười

-Bà có bị ám không. Vui về gì ở cái nơi ấy- Vy nổi khùng

Nó nháy mắt:

-Không có thì ta sẽ tạo ra. Lo gì không có trò vui.

Ba đứa nhìn nhau, cười vô cùng gian tà. Đúng vậy a, mỗi ngày đến trường nhất định là một ngày vui.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Oan Gia Gặp Nhau, Thế Chiến Bắt Đầu

6h 30 phút sáng. Lâm đang ở trong phòng bếp, tự tay nấu đồ ăn sáng cho tụi nó. Mùi đồ ăn hấp dẫn lan tỏa khắp nhà. Từ tầng 1 lên tầng 3, từ phòng ăn lên nhà xí (Quần chúng nhằng dằng: Mùi thức ăn mà hòa quyện với mùi nhà xí. Tác giả có thể thô thiển hơn không. Cột: Mùi đó thơm mà. Không tin quý vị tự làm thí nghiệm ở nhà mà xem. Tất nhiên, nếu trong quá trình thí nghiệm có xảy ra sơ sót gây ngột thở, ta không chịu trách nhiệm). Bạn nữ nào đó đang chải chuốt thay đồ, không cưỡng lại được sức “quyến rũ” của hương thơm kia, đành để nguyên kiểu tóc bờm sư tử rồi lên đường đi tìm cái ăn.

-Oa..thơm quá. Anh hai thật đảm đang a. Chị dâu tương lai biết được nhất định sẽ vô cùng hạnh phúc. Em gái thật ghen tị- Nó lon ton chạy lại phía phòng bếp, mắt nhìn chăm chăm vào đĩa thức ăn, miệng lại ngọt ngào khen ngợi anh hai(Cột: Tiểu Thùy khen ngợi anh hai. Không phải là sắp có bão chứ.*Khịt khịt* Sao ta cứ ngửi thấy mùi nguy hiểm, quý vị có ngửi thấy không)

Tự dưng được em gái hồ báo trường mẫu giáo khen ngợi, Lâm cũng thấy lạ.Nhưng nghe được mấy chữ “Chị dâu tương lai”, anh cười tít cả mắt, trực tiếp đem sự nghi ngờ của mình ném sang một bên:

-Hahaha. Em với chả út. Sau này chị dâu của em nhất định sẽ rất tự hào về anh a!

-Đúng vậy,em thật ghen tị với chị dâu vì có một người chồng như anh...Về sau..

- Hahahaha- Anh cười sảng khoái, cắt đứt lời nó định nói.

-Anh hai, em chưa nói xong. Về sau chị dâu nhất định sẽ tiết kiệm được một khoản tiền lớn để thuê ôsin

Im lặng..

Im lặng..

Ngoài tiếng nhai đồ ăn nhóp nhép của nó, cũng chỉ có sự im lặng...

-Diệu Thùy, sau này em rể nhất định sẽ về phe anh, ngồi chung một chiếc thuyền, đứng chung một chiến tuyến- Lâm nhú nhú mắt, mặt nguy hiểm. Nó nhún vai, trên mặt như viết chữ: “Tùy ý anh” to đùng

-Ây da. Bạn bè với nhau mà lại trốn đi ăn mảnh một mình. Tui thật thất vọng về bà a.- Vy từ cầu thang đi xuống, thương tâm nói. Thư không thềm để tâm, giặt ngay cốc sữa trên tay nó, uống ừng ực

-Không đập hai bà dậy ăn chung tui cũng áy náy lắm. Nhưng biết sao được, nhờ trong lúc tui đập dậy bà không những không cảm ơn mà còn hành hạ tui thì tui phải làm sao...- Nó chép miệng, làm bộ bất đắc dĩ

-Hứ!- Bạn nữ vô duyên nào đó bị Thư và Vy liếc cái rách mặt

-Được rồi các cô nương. Các cô có định đình học không?

-Có chứ. Anh hai đợi em với- Nó chạy như bay tới chỗ Lâm, đem anh làm bia đỡ đạn. Bạn Lâm đập choai vình dự được trở thành sứ giả hòa bình của truyện.

Lát sau, tụi nó lên xe đến trường. Lâm nhìn 3 trẻ tăng động đang cười cười nói nói, hoàn toàn không giống với học sinh chuẩn bị vào trường mới.

-Các em có thể biểu cảm hơn một tí được không. Ý anh là học sinh mới cũng nên lo lắng hồi hộp một chút chứ.

Lời vừa cất, 3 cặp mắt hình viên đạn lập tức liếc xéo anh. Chiến sĩ Lâm đã tử trận, chết không kịp ngáp.

Đến nơi, tụi nó xách cặp xuống xe thì Lâm đã đi xuống từ bao giờ. Trước mặt nó là một cái cổng lớn màu vàng, bên trên có một cái biển ghi 2 chữ: Royal School. Trường trông có vẻ rất rộng, bề ngoài như một tòa lâu đài hoàng gia đúng như tên gọi của nó. Nhưng, thực tế tàn khốc. Ở thì trường đẹp, trường lịch sự, trường quý phái. Thế mà cả sân trường như cái chợ, nhốn nháo, tập trung lại một chỗ. Nó bĩu môi:

-Theo ta nên đổi “râu ờ sờ cun” gì gì đấy thành “râu ờ ma kịt”. Ta đảm bảo, chỉ vài năm nữa thôi, độ phủ sóng của “Râu ờ ma kịt” sẽ sánh ngang tầm với “Bến Thành ma kịt” a

Thư lấy tay ôm trán, lắc lắc đầu:

-Ôi giới trẻ thời nay. Loạn, loạn hết rồi

Vy như cá gặp nước, cầm tay hai nhò bạn đến chỗ mọi người đang tụ tập:

-Ai da. Gì vui vậy? Cho ta xem với

3 đứa chen nhau vào giữ đám đông. Trước mặt tụi nó là mười thằng con trai. Xung quanh nghe tiếng mọi người hò hét om sòm: “Thập Đại Mĩ Nam Thập Đại Mĩ Nam”(Cột: Thực sự là không có cái tên nào nghe oai hơn nữa. Các người yên tâm, con gái của bốn cung sẽ đặt lại tên mới cho cái nhóm bại hoại này sớm thôi). Nó liếc qua cả mười người này, ờ thì cũng đập choai phong độ đấy. Cơ mà, gì thế này? Có phải nó nhìn nhầm không, trong này hình như có anh Lâm với thằng Bách nhà nó.

-Hình như tui thấy anh Lâm với Bách nhà bà- Thư nhử nhử mắt, khó hiểu nhìn tới

-Nếu tui và bà thị lực bình thường thì có lẽ là đúng như vậy

Xung quanh, một loạt đứa con gái lao như con thiêu thân vào chỗ anh nó. Mắt nó chợt sáng lên. Thư và Vy khẽ nuốt nước miếng. Những lúc nó nghĩ ra trò gì vui để nghịch thì mắt nhất định sẽ sáng như sao, lấp la lấp lánh. Và đây là một trong những lúc như thế.

Nó nhẹ nhàng tiến tới chỗ anh hai, ôm lấy tay anh, nhón chân lên khẽ hôn lên má anh, nhỏ nhẹ nói:

-Anhhhh Lâm. Anh đi trước sao lại không đợi em

Vy, Thư, Lâm, Bách 4 người khẽ rung mình, sờn cả tóc gáy. Không khí xung quanh chợt im lặng. Bách từ đâu chui ra, sốt sắng hỏi:

-Chị g...

-A! Em rề, lâu ngày không gặp em khỏe không? - Nó có ý cắt đứt lời của Bách, nháy mắt nói. Bách chợt hiểu ý, cười cười:

-Em khỏe lắm chị dâu. Chị mới về sao

Nó cười tít mắt, gật đầu lia lịa. Xung quanh, 1 loạt ánh mắt ngập tràn thiện cảm bắn tứ tung về phía nó. Cái này khoa học gọi là gì nhỉ? À, đánh ghen, là đánh ghen đó. Bạn Lâm đẹp choai đã nhận thức được tầm quan trọng của vấn đề, liền rủ cả bọn rồi đi chỗ khác trước khi em gái yêu quý bị đánh hội đồng.

Tại canteen, tụi nó tìm một cái bàn thật rộng ngồi xuống, gọi đồ ăn liên tục. Khanh kéo kéo tay Lâm, hỏi(Cột: Nếu đọc đến đây mà quý vị vẫn không biết Khanh là ai và ai là Khanh thì nên xem lại phần giới thiệu. Đến tác giả còn không nhớ nữa là

Ai đấy mày? Người yêu hà?

-Không phải. Nó là....

Lâm chưa kịp giải thích thì Thiên đã cướp lời:

-Chắc chắc. Mặt xinh đáng chuẩn. Chỉ có điều lùn quá mức cho phép, còn lại thì perfect(Perfect). Mày có con em ngon thế mà không chịu chia sẻ cho bạn bè. Tao là tao thất vọng về mày a.

Nói rồi, hần vuốt vuốt tóc rồi hất sang một bên, tiến tới chỗ nó ngồi(Cột: Điều chảy nước. Con rề, người đã làm mất điểm với ta. Ta quyết định TẶNG người thêm một tình địch nữa. Cảm ơn ta đi. Con rề Từ Thiên: Tại sao? Tại sao ông trời lại trao cho tôi một bà mẹ vợ như thế này? Rốt cuộc là tại sao?)

-Khoan đã Thiên, nó là...- Lâm chạy theo hần, nói vọng lại

-Là ai?- Khanh hỏi

-Là....là em gái tao. Cũng là chị gái của thằng Bách.

-Em gái? Chẳng lẽ là em gái hồ báo trong truyền thuyết của mày sao?

Lâm nặng nề gật đầu. Nó hành hung em trai ra sao, làm tổn thương tâm hồn trong sáng của anh thế nào? (Cột: Trong sáng? Đã qua tay ta mà đầu óc không bị vẩn đục thì nếu không phải là xảy ra lỗi kĩ thuật trong quá trình sản xuất thì cũng là phé loại, là phé loại đấy)

Cả bọn chìm trong im lặng. Lâm lắc đầu:

-Thiên ơi Thiên. Mày cứ đi thông thả. Tao sẽ lo chuyện an táng giúp mày. Mày có hại đời em nào mà có con rơi rồi thì báo với tao. Thân là anh trai của thủ phạm giết hại mày, tao sẽ bảo vệ con cái nhà mày, để cho tương lai mày con đàn cháu đống (Cột: Nếu con rể Thiên Thiên của ta có con rơi, ta sẽ biến hán thành món " Thiên xào sả ớt" -_-)

-Mày ra đi một lần không trở lại rồi con ạ! -Khanh thờ dài

-Đại ca. Đề chúc huynh may mắn....lần sau. Phật tổ ơi, nếu đại ca có mệnh hệ gì, xin người giúp huynh ấy sớm ngày siêu thoát. Amen(Cột: Cầu phật tổ, lay amen. Bách ơi Bách, mày ăn gì để tao cúng)

Bạn Thiên hồn nhiên không biết mình bị đồng bọn rửa chết như thế nào, vẫn 1 lòng 1 dạ đi đến chỗ nó(Cột: Cứ hồn nhiên rồi người sẽ bị diên). Hán ngồi xuống cạnh nó, cười giả lả:

-Cô em! Mới đến hả? Đi chơi với anh không?

Nó quay lại nhìn hán như người ngoài hành tinh khỏa thân xuống trái đất(Cột: Hình ảnh so sánh thật đặc sắc. Minh phục mình quá):

-Anh hình như cũng đã biết tôi và anh Lâm là người yêu của nhau mà vẫn mặt dày lại tán sao?(Cột: Ta nghe thấy tiếng gió thổi quần quật bên tai. Đưa nào chém kinh thế?)Tôi nghĩ anh nên về sao hóa sum vầy bên người thân đi. Cùng Neptune về nhà đón tết, gia đình trên hết.

Hán cười khẩy, thảm nghĩ:" Người yêu sao? Lâm nó mà thích mày thật lòng thì tao đến từ sao hỏa" (Cột: Con rất tốt, nhưng ta rất tiếc con rể ạ. Dưới danh nghĩa là anh em ruột thì Lâm nó yêu con gái ta thật lòng. Về sao hỏa đi con, gia đình đang nhớ con lắm. Tất nhiên, vì tình hữu nghị giữa 2 hành tinh, ta vẫn quyết định gả con gái cho con. Ta thật rộng lượng a!. Quần chúng nhân dân: Người mà rộng lượng thì con bò biết hát. Cột: Bò Vinamilk biết hát mà. Chăm phần chăm, chăm phần chăm, sữa tươi nguyên chất chăm phần chăm)

Ai da, ta định viết tiếp cho đến đoạn phản diện lên sân luôn nhưng mà mỏi tay quá, không đánh nữa. Ta thề là đêm 30 sẽ up chương mới.Không liên quan nhưng có ai hóng Tết giống ta không. Năm nay ta vẫn đủ điều kiện nhận lì xì đỏ ^^

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Biến Thái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Rắc Rối Ở Canteen

Cột: Hép pi niu dĩa e vờ ri oăn. Tình hình là ta bị ngộ độc thực phẩm, Tào Tháo đuổi suốt 2 ngày nên không ra nổi khỏi nhà xí để viết truyện cho các nàng được vào đêm 30 như đã hứa được. Ta xin lỗi, các nàng đừng giận ta chứ? T_T

.....

-Cô với tên đồ sớm muộn gì cũng chia tay. Yêu làm gì cho mệt óc

Nó quay sang nhìn hán, gần từng chữ:

-Nói như anh, vậy sớm muộn gì cũng dậy thì ngủ làm gì; sớm muộn gì cũng thái ra thì ăn làm gì; sớm muộn gì cũng chết thì sống làm gì

Hán nhất thời cứng họng, không kịp phản kháng. Dù gì đây cũng là lần đầu tiên trong đời có một đứa con gái miễn dịch với vẻ bề ngoài như kim-không-kết-tủa của hán (Cột: kim tan ý), lại còn dám cãi nhau tay đôi với hán. Không để cho hán cãi lại, nó đã đứng lên tìm 1 bàn trống để ngồi

Lúc này, tại 1 góc nhỏ của canteen...

-Chị có thấy con nhỏ đó không? Thật chướng mắt

-Nó nghĩ mình là ai mà hết ve vãn anh Lâm rồi lại đi quyến rũ anh Thiên chứ

-Được anh Thiên mời đi chơi sướt bomera mà còn bày đặt từ chối. Chị Trang nhất định phải dạy cho nhỏ 1 bài học

.....

Lời ra tiếng vào phát ra ngày càng nhiều. Tiếng cười khẩy từ đâu vang lên:

-Loại con gái thích chơi trội này tao gặp nhiều rồi. Tụi mày cứ để đó cho tao.

Nó rồi, nhỏ bước tới chỗ nó ngồi. Hấn vốn định chạy lại cãi nhau với nó thì thấy nhỏ tiến đến. Như biết được điều gì, hấn chợt đứng lại, về mặt xem kịch vui.

-Là bạn mới sao? Rất vui được làm quen- Nhỏ cất giọng nói, giọng tay ra bắt.

Nó ngẩng mặt lên nhìn. Cô gái đang đứng trước mặt nó khá xinh đẹp. Gương mặt v-line phủ đầy son phấn. Lông mi được uốn cong vút, mắt đeo len nâu. Nhỏ họ Bạch, tên Vân Trang, là thiên kim Bạch gia, là chị cả trường cấp 3 Royal. Nó không có thiện cảm với cô gái này, không thèm bắt tay, lạnh nhạt nói:

-Ồ

Thái độ của nó làm Vân Trang tức giận, mặt nóng bừng lên, tay nắm thật chặt. Lâm, Bách lặng lẽ ăn bím bím, không muốn can thiệp. Loại người như vậy nó thừa sức xử lý. Nhỏ đến ngồi đối diện với nó, cố gắng ngăn sự tức giận của mình lại. Thập đại mỹ nam(Cột: Ôi cái cụm từ sến sẩm sụa này. Mỗi lần nói là một lần muốn tát thẳng vào mặt mình) còn đang ở đây, nhỏ không thể để mình thất thố được. Nhìn Lâm, Bách, Thiên 3 người không có ý định ra tay giúp đỡ, nhỏ mới yên tâm lên tiếng:

-Con nhỏ kia, mày nghĩ mày là ai mà lại theo đuổi 2 anh ấy. Nhìn mày cũng coi là có chút nhan sắc đấy. Nhưng mà với gia thế, thân phận thấp hèn của mày, mày nghĩ mày xứng sao. Đồ vô liêm sỉ (Cột:Nguoi biết gì về gia thế của nó mà bảo là thấp hèn, ta còn chưa kịp giới thiệu -3-)

Nó nở nụ cười tươi làm nhỏ rét lạnh, nhẹ giọng nói:

-Bạn ạ! Thứ nhất, mình tất nhiên là người, không cần phải nghĩ. Cái đáng suy nghĩ là mình và bạn không phải đồng loại. Cho hỏi bạn là cái thứ gì vậy? Thứ hai, chút nhan sắc này của mình đúng là chẳng ăn ai. Nhưng mà mình hoàn toàn thông cảm cho bạn vì ngay cả “chút nhan sắc” ấy bạn cũng không có. Nhưng không sao, với Cô tểch xì tin bạn có thể tự tin khoe cá tính, không cần phải xấu hổ vì nhan sắc hạn chế của mình. Thứ 3, thân phận và gia thế của mình thế nào chẳng liên quan gì đến chu kì kinh nguyệt hay khả năng thụ thai của bạn cả, bạn chả cần quan tâm. Thứ 4, cái gọi là liêm sỉ gì đó, bảm sinh mình vốn không có và cũng không muốn có. Mình vô liêm sỉ nhưng vẫn là động vật cấp cao, còn hơn một số con chó bị đào mà còn tưởng mình là ngôi sao điện ảnh.(Cột: Ngoài gia thế, nhan sắc, tuổi tác ra thì Diệu Thủy chính là bản sao khắc họa hoàn hảo tính cách của ta ngoài đời. Mấy câu chửi như vậy tốn không ít no-ron vào đấy. Đã xác nhận chính chủ. Muốn có phải mua bản quyền nhé)

Bạch Vân Trang tức giận đến ói máu, trừng mắt lên như muốn ăn tươi nuốt sống nó. Cái gì hình tượng, cái gì thất thố, cái gì trai đẹp,... nhỏ đều không quan tâm

-Mày bảo ai chó hã con kia?

-Ồ, mình có bảo bạn là chó đâu. Chẳng lẽ bạn là chó thật nên mới không hiểu những gì mình vừa nói?

-Mày...mày

Nhỏ không thể nhịn được nữa, đập bàn đứng dậy, giọng tay định tát nó thì bị 1 cánh tay khác ngăn lại:

-Bạch Vân Trang, cô là định đánh người giữa thanh thiên bạch nhật thế này sao. Cô cũng nên nhớ, trường Royal này là do Dương gia và Trịnh gia chúng tôi dựng nên, cô muốn đánh người thì cũng phải bước ra khỏi cái trường này mới được đánh.

Người vừa nói không ai khác chính là Lâm (Cột: Bé nào ảo tưởng là Thiên giọng tay)

Anh nắm lấy tay của nhỏ làm nhỏ ngây người ra, mặt đỏ lên, lí nhí nói:

-Ồ anh Lâm...anh...sao lại nắm tay em? (Cột: Đến nước này rồi mà vẫn còn có thời gian để ATSM. Tại hạ báỉ phục, báỉ phục)

Lâm nhìn nhỏ, khinh bỉ hất tay nhỏ ra, nắm tay nó đi lên lớp. Nhỏ nắm chặt tay, nhìn nó đầy oán hận:

-Mày cứ chờ đó mà xem. Nỗi nhục này tao nhất định sẽ dùng máu của mày rửa cho bằng hết

Tại 1 góc nhỏ trong sân trường, có 4 người đang dõi theo 2 anh em nó, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Cột: Chương này thật ngắn a! Chương sau ta sẽ bù đắp cho các nàng. Ta đang trong thời gian thi chọn đội tuyển HSG nên ra truyện sẽ lâu hơn một chút, nhớ đợi ta. Có ai đoán được 4 ánh mắt ấy là của ai không?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lùn! Đồ Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Huyền Thoại Thập Đại Mỹ Nam

Lâm kéo tay nó lên lớp thì trống vừa điểm. Anh quay lại dặn dò nó:

- Vào học đi. Ngày đầu tiên đi học nhớ có tỏ ra ngoan hiền một chút, để lại ấn tượng cho giáo viên.

- Nghĩa là trừ hôm nay ra, những ngày khác đều sẽ được quây? - Nó hỏi lại

- Haizzzz. Sao cũng được. Đi vào. Tan học anh lại đón.

Nó nháy mắt cười cười, nhảy chân sáo vui vẻ vào lớp.

Phòng học 11A1....

- Cả lớp, hôm nay chúng ta có 3 bạn mới. Các em vào đi- Tiếng nói của thầy giáo vang lên, nó tí tón chạy vào, mắt hoạt động hết công suất để tìm cho ra 1 đại mỹ nam. Cơ mà...Đệt! Cái quái gì thế này? Cả lớp từ đầu chí cuối không có 1 mống con trai nào. Nhìn bên phải cũng là gái, nhìn sang trái cũng là gái.

- Con mẹ nó. Toàn gái là gái. Lại còn toàn là gái đẹp- Nó lắc đầu ngoa ngán

...

...

...

“Phụt! Hahahaha.....”. Cả lớp được trận cười ầm lên. Nó khó hiểu hỏi:

- Cười chi zậy?

“Hahahaha...” Tiếng cười lại càng to hơn. Nó thộn mặt nhìn bọn bạn đang cười như điên. Mãi sau mới có 1 đứa cố nhịn cười đứng dậy, vai còn run run:

- Chào bạn, mình tên Quỳnh Anh, là lớp trưởng 11A1. Kia là giáo viên chủ nhiệm của lớp, thầy gậy vắn, tên là...Toàn. Hahahaha- Nói đến đây, nhò lại không nhịn được, cười đến chảy nước mắt.

Toàn? Thầy chủ nhiệm tên Toàn sao? Nếu nó nhớ không nhầm thì lúc nãy vào lớp nó có nói “...toàn gái là gái. Lại còn toàn là gái đẹp”

Toàn gái...

Toàn gái là gái...

Toàn là gái đẹp...

“Phốc! Hahahaha” Nó trực tiếp ngồi bệt xuống bục giảng, ôm bụng cười sặc sụa. Thầy Toàn mặt đỏ tía tai, chờ tụi nó ngừng cười, thầy mới nói:

- Con gái con gớm. Cười đến nước mắt nước mũi tèm lem, lại còn lăn ra sàn mà cười. Vô duyên

Tụi nó ngưng cười. Thầy quay lại hỏi nó:

- Ở thế 2 bạn nữa đâu?

Nó chớp chớp mắt. Mất hẳn 10s mới nhận ra 2 con bạn tao đâm à nhằm tâm giao của nó mắt tích không dấu vết. Được rồi, nó thừa nhận, nó đã ĐỂ

QUÊN bọn họ ở canteen rồi.

-Học...học. Dương Diệu Thùy, mày bỏ bạn theo trai, đáng tội gì- Thư thờ không ra hơi, tay giờ nắm đấm lên, tư thế sẵn sàng động thủ

-Giết nó! Đừng để nó đẻ trứng- Vy chạy theo sao, giờ tay chỉ thẳng vào mặt nó. Hơn nữa, còn là ngón giữa- ngón tay thối huyền thoại.

Nó chấp tay, bộ dáng thành khẩn nói:

-Con lạy thím. Lúc nãy tại anh Lâm kéo tay tui lên. Bà phải thông cảm cho tui chứ.

-Thông thông cái đầu mày. Tí về nhà cời quần nằm lên giường cho tao- Vy nổi khùng. Nó ôm lấy vai, làm vẻ mặt sợ hãi, giọng the thé:

-Huhuhu. Làng nước ơi, con này nó định hiếp con.

Vy tròn mắt:

-Tao định hiếp mày khi nào? Bào mày cời quần nằm lên giường để tao tép đất con ạ.

-Huhuhu. Ông trời ơi, con này nó có ý định sờ soạng bộ phận nhạy cảm của con.-Nó lại làm bộ khóc lóc.

Vy:.....

Thư không chần chừ tiến đến cốc cho nó một cái rồ đau vào đầu. Hành quyết tử tù xong xuôi, nhỏ và Vy quay về phía lớp giới thiệu qua loa. Mãi không thấy nó giới thiệu, Vy hỏi:

-Bà làm quái gì mà không giới thiệu tên tuổi cho cả lớp?

-Lúc nãy ai kêu cả họ cả tên tui nhỏ đến nỗi gấu bắc cực đang ngủ đông cũng phải dậy đưa tay mà bịt hai tai lại. Hỏi xem trong lớp còn ai chưa biết tên tui hông?- Nó bĩu môi

Cả lớp: *gật*

-Được rồi, 3 em về chỗ đi, chúng ta sẽ bắt đầu tiết học

3 đứa nó về chỗ. Nó quậy thì có quậy, nhưng học vô cùng giỏi, vô cùng chăm chú ạ. Chỉ có điều, tiết Văn hôm nay là ngoại lệ. Lí do vô cùng bá đạo: Thầy Toàn...đúng là 1 đại mỹ nam ạ. So với cái gì Thập Đại Mĩ Nam đó, thầy thắng chắc. Thầy rất trẻ. Nếu thầy không dạy nó, nó thậm chí sẽ kêu thầy bằng anh.(Cột: Thằng Thiên đầu, vợ mày chuẩn bị bỏ mày theo giai kia. Mày quản vợ như thế hử. Từ Thiên: Không phải tại bà viết truyện như vậy sao -_-). Tồi cũng khổ lắm chứ bộ. Cột: A thằng này. Mày giám xưng tôi với mẹ vợ, gọi mẹ vợ làm bà sao. Mày cứ đợi đây cho tao. Từ Thiên: Không lẽ bà à nhằm mẹ định cho con thêm 1 thằng tình địch nữa đây chứ. Cột: Biết rồi còn hỏi ^0^)

Tiết học trôi qua lặng lẽ như thế

Nghỉ giải lao, tụi nó bắt chuyện với mấy đứa con gái trong lớp. Nó vui vẻ nói:

-Tưởng gì. Hóa ra chúng mày cũng bản bựa giống tao không à.

Tụi con gái gật đầu liên tục, tíu tít nói chuyện. Nó đang sợ lớp mới sẽ có một số phần tử như kiểu con nhỏ Cô tếch đó, ai cả lớp không những toàn là con gái, mà còn "Chong xàng" y như nhau.(Cột: Nếu không còn nhớ nhỏ Kotex là ai thì vui lòng giờ chuông trước ra mà xem ạ) Từ cửa lớp nhìn vào chúng ta sẽ thấy 1 viễn cảnh vô cùng kì quặc: Cả đám con gái chụm đầu vào nhau ngồi bàn bạc về tiêu chuẩn chọn chồng. Thật bất ngờ, 100% câu trả lời đều là PHẢI CÓ SINH LÝ TỐT(Cột: Bọn này là đang chọn bỏ đực giống chứ đâu phải chọn chồng -_-) . Vy hỏi:

-Ê. Lớp ta có nickname gì chưa?

-Chưa. Nhưng tụi con trai 12A1 toàn gọi chúng ta là tập đoàn cú có gai.- Nhỏ Vân bực tức nói (Cột: cú có gai đọc ngược lại là gái có... ý)

-12A1? Chẳng phải là lớp anh bà sao?- Vy hỏi nó

-Anh bà? Cậu có anh trai học ở lớp đó?- Vân tròn mắt ngạc nhiên

-Ồ. Anh ấy tên Lâm – Nó chán nản nói. Quỳnh Anh thoáng chút giật mình nhưng chả ai để ý. Chỉ có điều, hành động đáng nghi ấy vẫn lọt vào mắt nó.

-Không phải đó là thằng người yêu của mày sao?

-Không phải. Tao đùa cho vui thôi- Nó nói, mắt khẽ liếc về phía nhỏ lớp trưởng. Trong mắt nhỏ ánh lên tia vui mừng khi nghe thấy câu trả lời. Gian tình, nhất định là gian tình ạ. Biết đầu sau này nhỏ sẽ là chị dâu của nó cũng nên? Bề ngoài nhỏ nhìn vô cùng dịu dàng thánh thiện, ăn nói nhỏ nhẹ, đủ tiêu chuẩn công-dung-ngôn-hạnh, đúng kiểu anh Lâm thích rồi còn gì. Há há.

-Ê con kia. Mày nghĩ cái gì mà cười dâm thế- Vy lay lay người nó. Nó chỉ lắc đầu, miệng vẫn còn cười vô cùng khả ố.

Tan học, Lâm tới đón nó, hỏi:

-Hôm nay đi học có gây xì căng đan không cô nương.

-Hình như là không- Nó chớp mắt ngây thơ.

Lâm nhún vai:

-Xem như em nói thật. Giờ anh xuống canteen đây. Em về trước đi.

Nó tròn mắt nói lớn:

-Anh không chịu trách nhiệm với em. Anh là đồ tồi

Tiếng nói vừa dứt, 2 anh em nhà nó đã chính thức trở thành tâm điểm của cả trường. Nó cười tủm tỉm nhìn anh. Mất 15s anh mới nhận ra sự bất bình thường ở câu nói vừa nãy. Không chịu trách nhiệm chẳng phải là nói anh...hại đời nó sao.

-Dương Diệu Thùy, nếu có kiếp sau, anh có chết cũng không muốn làm anh trai của em. Được rồi, xuống canteen với anh không?

-Để làm gì?

-Để anh giới thiệu em cho bọn bạn. Nếu còn đóng giả người yêu của em 1 ngày nào nữa chắc anh thổ huyết mà chết mất.

-Ồ. Đi thì đi

2 anh em ôm vai bá cổ nhau xuống canteen. Đến nơi, nó đã thấy 9 thằng con trai ngồi chiếm chệch nhai bím bím uống nước ngọt giữa canteen. Nó chạy đến chỗ Bách giật phăng bao đồ ăn trên tay, ngồi ăn ngon lành.

-Chị có thể ăn cướp trắng trợn hơn nữa không?

-Có thể. Nhoàm nhoàm...- Nó trả lời, miệng vẫn nhai bím bím.

-E hèm. Giới thiệu với các huynh đệ. Đây chính là muội muội của tại hạ. Mong mọi người chiếu cố.- Lâm nói liền một mạch.

-Sặc. Cô là em gái hần? Sao bảo là người yêu- Hần ho sặc sụa, nói không rõ lời.

-Tôi có ép anh phải tin tôi đâu- Nó băng quơ nói.

-Cô....

-Được rồi. Mày tha cho nó đi Thiên. Các huynh đệ, muội muội của ta tên Dương Diệu Thùy. Tiểu Thùy, đây chính là các huynh đệ kết nghĩa của ta, Thập Đại Mĩ Nam trường Royal. Đệ Nhất Mĩ Nam Trịnh Tử Thiên. Đệ nhị Vũ Thiên An. Đệ tam Triệu Nhã. Đệ tứ...

-Thôi thôi em xin anh. Anh cứ đọc theo thứ tự đi, đệ nhất với chả đệ nhị.

-Ok. Thứ tư Vương Anh Kiệt, thứ năm, thứ sáu lần lượt là anh với thằng Bách, thứ 7 Phan Lam Khanh, thứ 8, thứ 9 là anh em sinh đôi Long Hải, Long Anh, thứ 10 là thầy Toàn dạy lớp em đây.

-Thế éo nào thầy Toàn lại chỉ đứng thứ 10 mà thằng thần kinh dâm phải đứng ấy lại đứng nhất. Bất công thế- Nó nổi khùng lên. Gì chứ, thầy Toàn chính là nam thần của lòng nó a.

-Ồ, em bình tĩnh lại đã. Tại thầy Toàn không phải học sinh nên...- Lâm nuốt nước miếng, cố gắng hạ hỏa cho nó

-Không phải học sinh thì sao. Đồ phân biệt chủng tộc. Cái gì Thập Đại Mĩ Nam, Thập Đại Mĩ Cầu thì có ý.Hứ

5s

10s

20s

"Rắc rắc"- 7 thằng con trai, trừ Thiên An, Triệu Nhã và em trai thân yêu của nó ra, bẻ cổ tay, mặt ầm ầm sát khí tiến về phía nó. Nó đổ cả mồ hôi lạnh:

-Các người định ý lớn hiệp bé sao. Anh trai, chúng ta xem như cắt đứt quan hệ, anh đi đường anh, em đi đường em. Bách à, chị biết là em yêu chị mà, em làm gì giúp chị đi

-Các huynh dừng lại đi. Không được đánh con gái dù chỉ bằng một nhành hoa- Bách nói. Nó gật đầu liên tục, mặt tràn đầy cảm kích.

-...mà phải dùng vũ lực xử lí. Anh em đâu, tiến lên- Bách hét to, xông về phía nó. 8 thằng con trai hùng hùng hổ hổ tiến về phía nó, khí thế bức người.

-Trời ơi, chó xổng chuồng a- Nó cầm đầu chạy, không quên trêu chọc bọn hăn.

-Thôi đi, tụi mày lớn rồi mà như trẻ con vậy. Thế bây giờ có định đi về không. Canteen sắp đóng cửa rồi.-Giọng nói trầm ấm vang lên, bọn hăn đang đuổi theo chợt dừng lại.

-Đứng vậy đứng vậy. Diêu Thủy phải không, lại anh khao kem, chạy nhiều chắc em mệt rồi.

Thiên An, Triệu Nhã lần lượt nói, cứu nguy cho nó. Nó mắt long lanh nhìn về phía hai người, khuôn mặt tràn đầy cảm kích. Giờ mới thấy, 2 anh này cũng thật đẹp trai không kém gì thầy Toàn a. Thiên An da ngăm ngăm, gương mặt góc cạnh, đeo kính, trang phục nghiêm túc nhìn vô cùng tri thức. Triệu Nhã thì ngược lại, vô cùng xinh đẹp, da trắng trắng mịn mịn, môi đỏ đỏ. Nếu anh là con gái, nhất định sẽ xinh đẹp hơn nó nha.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lùn! Đồ Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Tranh Đấu Với Hội Cd

Cột: Hề nhò. Cột đại nhân đã trở lại. Các nàng có nhớ ta không(^O^)? Ta phát hiện ra dạo này ta có triệu chứng của bệnh tăng động đấy. 1 hôm nọ ta phi thân vào tumblr đào ra 1 đồng ảnh đẹp, đem về làm bìa cho truyện. 2 ngày liên tiếp ta đổi bìa liên tục, dự là nay mai sẽ đổi, đổi nữa, đổi mãi→_→

Sau 1 hồi đại chiến ở canteen, 2 bên cuối cùng cũng bắt tay làm hòa, vì 1 thế giới không bạo lực. Nó vô cùng biết ơn 2 ông anh đẹp trai đã giúp nó toàn mạng trở về, quyết định cắt máu ăn thề nhận 2 người làm nghĩa huynh. Lại phát hiện ra, giới tính của bạn nhỏ Triệu Nhã có chút vấn đề, đành gọi nhau 1 tiếng tỷ muội.

Về đến nhà, nó đã thấy 2 nhỏ bạn cãi nhau chí chóe về việc cái váy thần thánh đó là vàng trắng hay xanh đen(Cột: Chính là đội nó quá lâu, 2 con này bắt xe về trước. Với lại, rốt cuộc cái váy đó nó có vấn đề hay là mất ta có vấn đề vậy, ta nhìn lúc vàng trắng lúc lại thành xanh đen. Ta thực muốn đi đo lại kính-_-). Nó tiến tới ôm lấy laptop, nhảy lên giường onl facebook. Vừa bật lên, nó đã thấy 1 cái lời mời kết bạn to đùng ở giữa. Không phải chứ, nick của nó tên là Giấy Vệ Sinh, avatar cũng để ảnh 1 cuộn giấy vệ sinh trắng tròn mềm mịn vô cùng bắt mắt. Nó chỉ kết bạn với người thân thôi, thế éo nào lại có 1 tên điên không biết từ đâu bay đến nhảy vào kết bạn với nó. Hơn nữa, tên nick còn là Nhà Xí, avatar, tất nhiên cũng là 1 cái nhà xí siêu sạch siêu đẹp. Nó bật cười, lần đầu tiên trong đời đồng ý kết bạn với 1 người không quen. Sau đây là nội dung tin nhắn của Giấy Vệ Sinh cao cấp và Nhà Xí công cộng:

Nhà Xí: Tên phây búc đẹp đấy!

Giấy Vệ Sinh: Quá khen. Của anh cũng rất sinh động

Nhà Xí: Không biết giấy vệ sinh đã qua sử dụng chưa?

Giấy Vệ Sinh:Chưa? Nghe nói bây giờ nhiều người sử dụng nhà vệ sinh xong không xả nước. Quả nhiên là như vậy. Mùi hương nồng nàn đến nỗi tôi ngồi đây còn ngửi thấy được.

Nhà Xí: Người là cái giống nào mà mũi thính thế. Có họ hàng gì với cờ hó không?

Giấy Vệ Sinh: Người nên nhớ, sông có thể cạn, núi có thể mòn, nhưng người với ta vĩnh viễn là đồng loại.

Nhà Xí: Rõ ràng không phải. Giấy vệ sinh là giấy vệ sinh, nhà xí là nhà xí, không phải đồng loại.

Giấy Vệ Sinh: Không phải cũng đều sinh sống trong 1 căn phòng sao.

Nhà Xí: Nhưng đẳng cấp nó được phân chia rõ ràng. Người ta chỉ ngồi lên tôi thôi, nhưng lại dùng người để chùi cái ba chấm.

Giấy Vệ Sinh:....

Trận đầu tiên của 2 bạn trẻ gây vệ sinh và nhà xí kết thúc. Đồng chí Sinh tử trận, đồng chí Xí giành chiến thắng.

Nó đóng sầm máy, hậm hực nện từng nện xuống nền nhà đáng thương. Gì chứ, từ trước đến nay đều là nó đi trêu người ta, có ai trêu nó bao giờ đâu. Tự nhiên lại lòi đầu ra 1 tên biến thái trêu tức nó. Được, người đã vô tình dùng tráp ta vô nghĩa, quân tử trả thù 10 năm chưa muộn. Hừ.

Thế là mấy ngày sau đó, ngoài việc ăn, ngủ, đi vệ sinh như 1 con nhon, Diệu Thùy của chúng ta có thêm 1 công việc mới. Cứ tầm 10h đêm là sẽ lên chườm nhau toi bời với tên Nhà Xí biến thái đó. Và kết quả...lại giống hệt lần đầu. Trọn 1 tháng nay Dương Diệu Thùy đều không ngủ, thức đêm thức hôm làm anh hùng bàn phím đến nỗi 2 mắt thâm quầng như gấu trúc. Lâm, Bách, Thư, Vy ngao ngán nhìn nó, quyết định tịch thu laptop, để nó ở nhà 3 ngày chỉ để ngủ, ngủ và ngủ mà thôi (Cột: Sướng thế. Chẳng bù cho ta 3)

Sau 3 ngày ăn không ngon ngủ như điên, nó lại đi học. Vừa đến nơi đã thấy tụi bạn cùng lớp tùm ba tùm bầy, gương mặt hình sự. Nhỏ Quỳnh Anh lòi nó vào sọt sáng nói:

-Ê này. Con nhỏ Vân Trang hội trưởng hội CD trưa nay tính đập mày đó. Mày đừng gì đến con dờ đó vậy?

-Vân Trang là con nào. CD là cái đếch gì tui có biết đâu?

-Là con hôm trước mày gây sự với ở canteen ý

-A. Hóa ra là nhỏ Kotex đó. Ờ, thì sao?- Nó mặt ngu hỏi lại

-Nhỏ đang truy nã mày đấy. Nhỏ đó bảo trưa nay không gặp không về

-Ờ thế ai bắt được tui được nhỏ Kotex thưởng bao nhiêu?- Nó bình thản hỏi

-10 triệu lận

-Oát dờ heo? Trông tao ngon lành như này mà nó ra giá có chừng ấy sao. Hừ, dám chào bán ta giá thấp như vậy, công lí ở đâu chứ.(Danh hài Công Lý: Chú đây cháu. Có việc gì sao?(◡◡))

Thư và Vy ra, cả bọn đều há hốc mồm. Dương cô nương ơi, xin nàng tỉnh lại đi. Đối tượng truy nã chính là nàng, là nàng đấy.

-À này, trưa nay 2 bà đi cùng tui đến chỗ tui nó nhé. Còn lại tui mày vào canteen chờ tui vào khao.

Thư và Vy gật đầu. Cả lớp vẫn chả hiểu mô tê gì. Thật ra, lớp tui nó được gán cho cái biệt danh Cú có gai cũng là vì từ đầu chí cuối, con gái lớp nó nếu không phải đánh nhau như phim chương thì cũng là nồm miệng độc địa chết người. Đó cũng chính là 1 nguyên nhân sâu xa vì sao lớp toàn mỹ nữ nhưng chả có đứa nào là hoa đã có chủ cả. Ngoài đám con trai 12a1 của anh nó ra thì có đứa nào dám chọc vào mấy bông hồng toàn gai là gai này đâu.

Nhưng mà, 3 tui nó mới vào lớp, sợ tui nó gặp nguy nên định kéo nhau cả đoàn ra đánh cho nó khí thế. Vậy mà nó lại ngang nhiên bảo bọn nó chờ ở canteen, không ngạc nhiên làm sao được. Nó nhận ra được ánh mặt ngạc nhiên kèm do dự của tụi bạn, cười cười:

-Yên tâm đi. Bồn cô nương hôm nay sẽ cho các người thấy: Ta- Không phải đậu vừa rang nhé.

5 tiết học trôi qua thực nhanh. Lúc này, 3 đứa nó đang đứng đối diện với hội CD gì đó. Nhỏ Vân Trang cười lạnh:

-Cô tự động dẫn xác tới đây, lại còn đem theo trợ thủ sao?

-Có phải cô nói ai bắt được tôi đem tới thì sẽ trao cho người đó 10 triệu.

-Ừ- Nhỏ Trang ngạc nhiên, miễn cưỡng gật đầu. Đây là lúc nào rồi mà nó còn nhớ đến chuyện tiền nong chứ.

-Vậy cô đưa cho 2 nhỏ bạn tui đi

-Cái gì?

-Đưa đi, cô đã nói ừ mà.

Nhỏ Trang cười khẩy, cầm 1 sập tiền đem cho tui nó. Nó quay lại dặn dò:

-Nhớ nhé, tao 7 chúng mày 3

Tiếng cười bên chỗ hội CD vang lên. 1 cô gái tóc đỏ đứng lên nói:

-Phải xem mày còn có đủ cái mạng để trở về tiêu tiền không đã.- Lòi chưa dứt, nhỏ tóc đỏ đã chạy đến, tốc độ tui có thể gọi là nhanh, nhưng so với Thư thì chỉ sợ thua ngàn dặm. Thư nhanh nhẹn bắt lấy bàn tay của nhỏ đó, cười lạnh:

-Chỉ có chừng này?- Thư bẻ tay nhỏ kêu răng rắc, dùng 1 chân đá vào bụng nhỏ không thương tiếc. Nhỏ ngã xuống sân, ngất.

-Sao...sao có thể?- Vân Trang lấp bắp. Người vừa rời chính Hương-là át chủ bài của hội CD, mà con nhỏ đó trong vòng 5 giây làm Hương bất tỉnh nhân sự. Nó cười khẩy:

-Thật xin lỗi, bạn của tao ra tay quá mạnh. Nếu thực sự muốn đấu với tao thì nên chọn cách khác đi, dùng vũ lực, tụi bay thua chắc. CD cái gì, chó đẻ thì có ý

Nói rồi, nó khoác vai 2 con bạn đi xuống canteen, trên tay cầm 1 tập tiền(Cột: Oa\$_\$)

Vân Trang tức run người. Ra tay quá mạnh? Cú vừa rồi phạm những ai tập võ đều nhận ra chiêu này 1 chút cũng không tốn sức. Nói là quá mạnh, chẳng phải là si nhục nhỏ sao. Được, Dương Diệu Thủy, cô giỏi lắm. Mặc kệ cô có phải là em gái của Lâm hay không, tôi cũng nhất định băm cô ra thành trăm mảnh

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Biến Thái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Valentine

Cột: Sau bao nhiêu chương gián tiếp cù léc cho các nàng cười thả ga, ta quyết định chương này sẽ bớt chọc cười, thêm tình tiết cho truyện. Đi đâu cũng thấy người ta 1 chương là đã yêu, nhìn lại truyện mình mới nhận ra 2 bọn này đấu đá nhau gần 1/4 truyện. Có bạn nữ dấu tên hỏi ta rốt cuộc chúng nó có yêu nhau không, ta trả lời: Tất nhiên có. Nhưng là yêu theo khuynh hướng bạo lực. Và ta sẽ không nói cho quý vị biết bạn nữ dấu tên đó tên là Nguyệt Anh đâu (Lời ngoài truyện: Tao xin lỗi mày Nguyệt Anh ạ. Nếu có đọc được những dòng này thì mày vào inbox chửi tao nhé, đừng có cmt, ô ề truyện của tao. Khừa khừa~^O^~)

Tụi nó cầm cục tiền xuống canteen trước con mắt ngưỡng mộ của bọn con gái trong lớp. Quỳnh Anh xì xồm:

-Chắc chắc. Không ngờ bản lĩnh của tụi mày không nhẹ a! Tụi CD đó nhất định tức đến học máu.

-Xì. Tao mà. À CD nghĩa là gì zợ?

-À. Con nhỏ Vân Trang đó ở trong nhóm nhạc CD, nên đặt vậy thôi. Tao đâu biết

-Nhóm nhạc?

-Ồ. Mày không biết sao? Con cờ hó đấy nổi tiếng lắm. Hot girl đó. Nghe bảo hát hay, nhảy giỏi, xinh đẹp, trai xếp thành từng hàng xách váy cho. Năm nào cũng giật giải Miss Royal.-Nhỏ bữm mồi

-Miss Royal?

-Trường tổ chức thi "Nam thanh nữ tú" giữa các lớp ý. Tháng sau là bắt đầu rồi

-À, ra thế

Tụi nó ngồi bán dưa 1 lúc, xử lí xong đồng bánh kẹo rồi ôm bụng đi về. Đến nơi, Vy hỏi:

-Ê. Mấy bà năm nay định tặng quà cho ai zợ.

-Quà? Quà gì?

-Valentine chó gì. Ngày mai là 14-2 đó. Mấy bà quên thật sao- Vy tròn mắt

-Ủa, tui quên. Tui không định tặng ai cả. Thư có định tặng ai không?- Nó hỏi. Thư lắc đầu, vẫn chăm chú đánh Liên Minh, mặt đen kịt. Tên điên "Vương Thiếu Gia" tự xưng đòi thách đấu nhỏ, nhỏ đồng ý. Ván đầu, Thư thua. Ván thứ 2, Thư vẫn thua. Mấy ván tiếp đó nhỏ lại thua. Nhỏ thề, đây là lần đầu gặp đối thủ mạnh như vậy. Va lên thai với chả va lên đẻ, nhỏ đang bực đây, đầu có tâm trí yêu đương chó. Nó lắc đầu nhìn con bạn, quay sang chỗ Vy, nhui nhui mắt nguy hiêm:

-Bà phôi in lớp ai rồi. Khai mau!

-Ồm...Bà có nhớ cái anh đẹp trai cute bây bì đó nữa không?- Nhỏ đỏ mặt.

-À, không nhớ. Bà cứ nói tên ra hẳn hoi đi. Tui không trêu chọc gì đâu.- Nó hỏi lại. Gì chứ. Tự dưng nhảy vào là bầy bi khu toe thì bố ai mà biết được.

-Ừm. Hôm ở canteen gặp Thập Đại Mĩ Nam í.Có một anh đẹp trai í. Cứ lâu lâu quay sang nhìn tôi cười í.Anh í...

-Con lạy mẹ. Ý với chả Italia. Tóm lại thằng kia tên zè.

- Tui có biết đâu- Nhỏ chớp mắt ngây thơ.

-Con mẹ nó. Thích người ta, đòi tặng quà cho người ta mà éo biết người ta tên gì. Đắng lòng thanh niên.- Nó quảng cho Vy 1 câu, xách cặp đi vào. Tắm rửa xong xuôi, nó lại ôm laptop onl facebook. Nó mở danh sách online thì không thấy tên Nhà xí công cộng đó đâu. Không hiểu sao, nó có một chút thất vọng, cũng có một chút chờ mong..

Nhà xí: Hey giấy vệ sinh thôi tha bốc mùi !!!- Chợt, tên điên đó onl, nhảy vào chào nó bằng 1 câu thốn hông thể tả. Nó cười cười, rep lại

Giấy vệ sinh: Nhà xí công cộng đến rồi sao! À mà này,người là nam, nữ hay là đồng tính zợ.

Nhà xí: Ta cho người gợi ý, người đoán nhé!

Giấy vệ sinh: Ừa

Nhà xí: Ta hỏi người người muốn giải quyết nỗi buồn thì vào nhà vệ sinh nam hay nữ?

Giấy vệ sinh: Đương nhiên là nữ. Ta là chuẩn gọn nhá

Nhà xí: Vậy hà. Ta cũng thế

Giấy vệ sinh: Thế hóa ra người cũng là nữ sao

Nhà xí: Không. Ta là nam. Ngu như bò, ta đã cho gợi ý rồi mà còn không biết.

...

...

...

Trời đất thánh thần ơi!. Rốt cuộc vì sao tên này lại biến thái như vậy chứ. Giải quyết nỗi buồn thì vào nhà vệ sinh nữ mà lại bảo mình là nam thì ai mà tin được chứ. Đầu óc nó hoàn toàn bình thường, hoàn toàn bình thường nhá, không có ngu nhá. Bao nhiêu bức xúc nó xả hết cho cái bàn phím, rep lại như điên

Giấy vệ sinh: Phi logic. Phi thực tế. Thế éo nào đàn ông con giai muốn giải quyết nỗi buồn lại chui vào nhà vệ sinh nữ? Đếch đỡ nổi.

Nhà xí: Nỗi buồn của ta khác nỗi buồn của người. Vào nhà vệ sinh nữ là để bổ sung kiến thức về giáo dục giới tính, đồng thời tìm hiểu thông tin về người khác giới. Hiểu chưa con bò.

Giấy vệ sinh: Ờ bò đấy! Thì sao nào? Người mới là con bò, cả nhà người mới là bò

Nó tắt khung trò chuyện, lượn lờ facebook, để tên nhà xí ở lại tự kỷ 1 mình.

Nhà xí: Người đi đâu rồi?

Nhà xí: Giận ta sao?

Nhà xí: Giận thật rồi sao?....

..

..

Nhà xí: Haizzz. Ta xin lỗi mà. Ta đền cho người.

Nó nghĩ nghĩ 1 hồi, rep lại:

Giấy vệ sinh: Đền gì?

Nhà xí: Quà valentine. Người đưa ta địa chỉ đi

Giấy vệ sinh: Ta có thể hiểu là người thích ta không?

...

...

...

Nhà xí: Vớ vẩn. Nếu không tặng cho người thì người giận ta, mà nếu người giận ta thì ta tìm đâu ra 1 người như lầy chém gió với chứ?

Giấy vệ sinh: Ờ. Địa chỉ của ta là....

Hắn tắt máy, thờ dài. Không lẽ là hắn thích cô nàng quái quỷ này thật ư. Hắn công nhận, mỗi lần onl face, hắn đều cố tình nhìn xem Giấy Vệ Sinh có onl hay không. Lúc cô nhóc kia hỏi hắn, có phải hắn thích cô không. Hắn ít nhiều chột dạ. Nhưng mà, hắn có chết cũng không tin vào tình yêu ảo. Hắn chỉ cảm thấy cô thú vị, thấy cách nói chuyện của cô, theo 1 cách riêng nào đó rất cuốn hút hắn thôi. Chỉ đơn giản như vậy thôi. Hắn ghi lại địa chỉ của cô, lại thấy rất quen. Thôi, mặc kệ đi. Chắc hắn tưởng tượng lung tung. Hắn xuống bếp, nhờ người làm làm 1 cái bánh socola tặng cho cô nhóc kia, rồi dặn quản gia mua 1 đóa hồng đỏ. Hắn ghét hoa hồng, cực ghét. Không hiểu nổi tại sao bọn con gái lại thích hoa hồng tới vậy. Hắn thích lưu ly, thích cái màu xanh tím là lạ ấy. Dẫu có đứng giữa một rừng hoa màu mè sắc sỡ, lưu ly vẫn nổi bật, vẫn khiến người ta phải nhớ nhưng như cái tên của nó. Forget me not- Xin đừng quên tôi(Cột: Anh ta up trên kia kia)

7h tối, nó xuống nhà ăn cơm. 3 anh em nhà nó, Thu, Vy vừa ăn vừa cười nói vui vẻ. Vâng, chúng ta có thể tưởng tượng khung cảnh 1 bữa ăn hết sức đầm ấm, rất cảm động, rất Việt Nam. Anh gấp thịt cho em, em gấp rau cho anh. Em kể chuyện trên lớp cho cả nhà nghe. Nào là bạn kia ị đùn, nào là bạn này bị cô và 28 phát liên hoàn vì tội không chịu ăn, vân vân. Được rồi, dừng lại đi, không cần phải tưởng tượng nữa đâu. Thực tế không phải lúc nào cũng toàn màu hồng. Hiện tại, 5 anh em siêu nhân Lâm, Bách, Thùy, Thu, Vy đang bàn bạc về chuyến dã ngoại nhân ngày Valentine mà trường tổ chức. Nhà trường xếp 3 lớp vào 1 nhóm đi chung. Và thật bất ngờ, lớp 10a1, 11a1 và 12a1 được đi chung. Nghĩa là lớp anh nó, lớp em nó, và lớp nó đấy. Có hiểu không, có hiểu không hả?

-Ồ. Bất ngờ quá, sững sốt quá, 3 lớp đi chung cơ đấy. Vừa nghe là biết không ai có ý đồ theo dõi em trai em gái mà lên đút lót cho thầy cô rồi- Nó nhàn nhạt nói, khinh bỉ nhìn anh trai.

_Trùng hợp, trùng hợp thôi- Lâm cười trừ. Anh có nhiệm vụ cao cả là bảo vệ 2 đứa em của mình tránh xa tệ nạn xã hội, yêu đương nhăng nhit. Thằng Bách thì nó là con trai, còn chấp nhận được. Còn nó hả? Tất nhiên là không được, đút khoát không được. Em gái bảo bối của anh đâu phải ai cũng có quyền tán tỉnh trên chộc đâu. Anh cấm, đút khoát cấm. Muốn lấy được Tiểu Thùy về làm dâu thì phải bước qua xác Dương Hoàng Lâm này.

-Ồ. Trùng hợp quá, trùng hợp thật, trùng hợp bomera ý.- Bách gằn từng chữ

"Ting ting.."- Tiếng chuông cửa vang lên cắt đứt bầu không khí kì dị này. Lâm chạy ra mở cửa:

-Xin chào. Đây có phải là nhà của Giấy Vệ Sinh không?- Quản gia nhà hắn đến, trên tay cầm 1 hộp quà.

Giấy Vệ Sinh không phải là nick face của Diệu Thùy sao? Mai là valentine, lẽ nào có đưa cả gan dám tặng quà cho tiểu Thùy. Được, may được lắm. May chết với ông.

-Đúng rồi

-Hộp quà này có người nhờ tôi đưa cho cô ấy. Thế thôi, tôi về trước- Bác quản gia trao quà, cất bước đi về. Để lại anh đứng trước cửa, khuôn mặt đen thui, hai bàn tay nắm chặt, cả người rung lên. RÓT CUỘC LÀ THẲNG QUÁI NÀO DÁM TÌNH TÒ VỚI EM GÁI ÔNG HẢ?(Cột: Thôi xong. Đòi mày xem như toi Thiên ọ)

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Dã Ngoại (1)

Lâm mặt sung mày xia đi vào nhà, trên tay cầm 1 hộp quà và 1 bó hồng đỏ. Anh đem quà đến đặt trước mặt nó, cố gắng hết sức dịu giọng:

-Diệu Thùy, em có quà này.

Nó nhận quà với hoa từ trên tay anh. Vy nguyệt dài:

-Điều Thùy của chúng ta chưa đến Valentine mà đã được nhận quà rồi sao!

Nó cười cười bóc quà ra. 1 cái bánh gato socola nhỏ vô cùng ngon mắt, trên mặt vẽ 1 con...bò. What? Con bò, là con bò sao? Được, người được làm tên nhà xí thôi tha kia. Ta có biến thành ma cũng nhất định đem cả họ nhà người chu di cửu tộc. Lại liếc mắt về phía bó hoa hồng kia, nó chán ghét nói:

-Thích thì đi mà lấy. Của mấy bà tát.

Nó nguây nguẩy bỏ lên phòng. Thư, Vy, Bách mặc kệ nó, nhảy vào tranh nhau cái bánh gato. Đồng chí Lâm lặng lẽ rút lui, đem theo bó hồng kia nhẫn tâm ném toẹt vào thùng rác. Số phận của bó hoa đầu tiên chàng tặng nàng lâm li bi đát như thế -_- . Ai bảo con gái ai cũng thích hoa hồng. Nó ngoại lệ nhá. Nó chúa ghét hoa hồng. Hoa mà nó yêu nhất, là lưu ly

7h30' sáng, 5 anh em siêu nhân rời nhà đến trường để đi chuẩn bị đi dã ngoại. Tới nơi thì mọi người đã an tọa trên xe từ bao giờ

-Mây đến muộn thế thằng điên?- Thiên vênh mặt lên hỏi (Cột: Mây nói chuyện với anh rể như vậy chả trách bị người ta kì thị, đem hoa hồng vứt đi)

-Tại tụi anh đến sớm, đâu phải tụi tôi đến muộn- Nó cãi lại

-Tôi hỏi thằng Lâm, đâu phải hỏi cô

-Thân là em gái của anh ấy tôi cũng có quyền bảo chữa và bảo vệ anh trước sự công kích của những phần tử quá khích

Trên sân trường diễn ra 1 khung cảnh hết sức lãng mạn. Vào đúng ngày valentine, chàng và nàng nhìn nhau đắm đuối đến tóe lửa. 1 đôi tình tình tứ tứ không quan tâm đến xung quanh.

-Bồi dưỡng tình cảm xong chưa em gái? Lên xe được rồi đấy- Anh tài xế bực tức nhìn nó. Nó cười trừ, nhảy tót lên xe tìm chỗ ngồi. Cái đệt! Xe đầy chỗ, duy chỉ còn cái ghế bên cạnh hắn là còn trống. Được rồi, theo motip truyện khác thì lúc này nàng sẽ ái ngại, ngượng ngùng từ chối. Chàng là lưu manh bất bưng được nàng ngồi cạnh. Nhưng mà, truyện của ta sẽ ngược lại. Nó tung tăng chạy đến chỗ hắn, "buông mình" xuống ghế ngồi "nhẹ nhàng" đến nỗi hấn bật cả người lên.

-Cô là bò cái chữa đẻ hay sao mà nặng dữ vậy chứ. Tôi suýt nữa thì văng ra khỏi xe theo đường cửa sổ.

-Nếu tôi vinh hạnh được làm bò cái chữa đẻ thì anh cũng sẽ vinh hạnh được làm bố đứa bé

-Hứ- Hấn quay lưng về phía cửa sổ, cô làm mặt lạnh nhưng khóe miệng không tự chủ khẽ cong lên. Nói sao bây giờ nhỉ? Ừm, hấn thấy cô bé này rất thú vị, rất đặc biệt. Có chút gì đó giống Giấy Vệ Sinh của hấn(Cột: Cửa người từ lúc nào sao ta hông biết ?). Cả 2 đều khiến hấn muốn trêu đùa

Nó cắm headphone vào tai, mở nhạc lên nghe. Hấn giật lấy 1 bên

-Anh không gây sự không được sao? Đưa đây- Nó đứng dậy giành lấy. Hấn cũng đứng lên, tay cầm 1 bên headphone đưa lên cao. Nó nhón chân, nhảy lên thế nào cũng không lấy được. Hấn cao thật, thực sự rất cao. So với anh nó còn cao hơn. Nó lại lùn như vậy, lấy thế nào được.

-Mẹ không dạy cô phải biết giúp đỡ những người gặp hoàn cảnh khó khăn hoạn nạn, thương người như thể thương thân sao?

-Thương thương cái đầu anh ý. Đưa đây cho tôi

Nó mím chặt môi, 2 má ửng lên vì giận, tay vớ vớ mãi không lấy được headphone. Hấn khẽ giật mình, lỡ tay buông mất 1 bên headphone. Nó lúc giận, thật sự rất....rất đáng yêu a! Trong khoảnh khắc, tìm ai đó lỡ mất 1 nhịp

Nó giành được headphone, ngồi xuống cắm vào tai, lấy 2 tay che lại, nhìn hấn đầy cảnh giác. Hấn cười khỏ, bất đắc dĩ ngồi xuống.

-Bà gì vậy?- Hấn hỏi

-Animals của Maroon 5. Nghe không?- Nó đem 1 bên tai nghe cho hấn. Hấn hơi bất ngờ, có chút cảm động đưa tay ra nhận lấy. Sắp chạm đến thì nó rút tay lại

-100k/1', Ok?

Hấn khinh bỉ nhìn nó, quay lưng đi

-Không thêm. Đồ ki bo keo kiệt bủn xỉn

Nó cười cười, im lặng nghe nhạc. Chàng và nàng ngồi bên nhau tình cảm như vậy, mặc kệ cho biết bao những sinh linh bé bỏng nôn lên nôn xuống vì say xe. Trong khi đó, ở nơi nọ. Thư và Kiệt ngồi cạnh nhau đánh Liên minh bùm bùm chát chát, miệng chười thè mà không hề biết cái đĩa mình đang chouri ngồi sát bên cạnh:

-Vương thiếu gia cái con khi. Đánh như *beep*

-Tiểu Thư với chả tiểu tiện. Đánh hay vãi chường (Cột: Tiểu Thư là nick liên minh của Thư. Ở đây ta chơi chữ.)

Vy và Khanh ngồi cạnh nhau. Đứng rồi đấy, Khanh chính là "Cái anh đẹp trai bấy bi khu toe" trong tim Vy. Chắc ai cũng đoán được đôi này đang xảy ra chuyện gì rồi. Đương nhiên là tìm bay vào vèo chứ sao

Chẳng mấy chốc cũng đã đến nơi.

Nó và hấn xách vali đi xuống, trước mắt là 1 bãi biển dài, cát vàng trải dọc. Xa xa có 1 cái hang nhỏ, nhìn qua rất sâu. Tiếng thầy thể dục oang oang:

-Chúng ta sẽ cắm trại ở đây 2 ngày 3 đêm. Các bạn nữ lo nấu ăn. Các bạn nam lo dựng trại. Chiều nay 2h tập trung lại chúng ta tắm biển nhé.

-Vâng ạ- Cả đám nhao nhao, bắt đầu lao vào hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Cột: Kính gửi các bạn đọc giả. Hiện tại, web truyenteen.vn đang ăn cắp truyện của ta, đăng truyện mà không xin phép. Ta chỉ up trên Wattpad.com thôi. Nàng nào đang cày truyện tại truyenteen.vn thì dừng lại đi ạ, trên kia hầu như là ăn cắp bản quyền. Các nàng thông cảm cho ta. Cảm giác thành quả của mình tự dung bị người khác giành mất thực sự rất khó chịu, rất ức chế. Ta phải viết mấy lời này ở giữa truyện. Nếu viết đầu hoặc cuối truyện bị xóa là cái chắc -_-

Lâm nhảm xong rồi, vào chủ đề chính...

Sau khi dựng trại và ăn uống xong xuôi, việc tiếp theo sẽ là gì? Đương nhiên là tắm biển, là tắm biển đó. Ở bên này tụi con gái nhón nháo lao đi thay đồ bơi. Từng nàng từng nàng 1 đi ra khoe thân hình gầy nhừ nhối tâm hồn người khác của mình. Ở bên kia, tụi hấn hết lên đầy sung sướng:

"Tắm biển muôn năm, Bikini vô địch"

Nó khinh bỉ nhìn hấn, quăng cho 1 câu:

-Dâm bỏ mẹ. Ta nhỏ vào- Nói xong nhỏ toẹt 1 bãi nước bọt vào người hấn. Nhỏ xong chạy đi thay đồ. Để 1 mình hấn đơ người đứng đó.

Cột: Chương này dài nên ta chia ra thành nhiều phần. Các nàng cứ bình tĩnh mà đọc, nóng này để ỉa chảy, nghe chưa?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Biến Thái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Dã Ngoại (2)

Cột:Chuyện mục tâm sự cùng au xin phép được bắt đầu

#1.Ấy da, vì dòng đời xô đẩy nên Cột cô nương LỖ thất hứa với bạn khungco102 là chiều hôm qua, tức ngày 10 tháng 3 up truyện. Ta xin lỗi người*Cúi đầu*. Không phải ta nhác đâu, tại dòng đời xô đẩy, dòng đời xô đẩy đó nhá

...

...

...

Được rồi ta nhận, tại ta nhác

#2. Ta bị khá nhiều độc giả trách toàn cát truyện giữa chừng, mất cả hứng. Ngẫm lại thấy đúng thật. Thôi được, hay là từ nay ta đổi tên. Không gọi Cột cô nương nữa, gọi Cắt cô nương

#3. Vấn đề truyenteen.vn đăng truyện ta lên mà không xin phép ta đã nói ở chương trước rồi, không muốn nhắc lại. Nếu còn ngang nhiên đăng truyện của ta như vậy, các nàng còn đọc truyện của ta ở trang đó như vậy thì đến chương nào gay cấn ta sẽ up vào hồ sơ Ivycode. Nghiêm túc đấy, éo đùa đâu. Ta nhin đủ rồi. Với lại link truyện ta đây <http://www.wattpad.com/story/31906987-%C4%91%E1%BB%93-%C3%B9n-%C4%91%E1%BB%93-bi%E1%BA%BFn-th%C3%A1i>

"Kiềm chế, kiềm chế, nhất định phải kiềm chế"-Hắn nắm chặt tay, mặt đỏ bừng lên vì tức. Nó....dám nhỏ nước bọt lên người hắn sao? Đợi nó thay đồ xong, hắn nhất định sẽ đem nó băm nhỏ thành trăm mảnh, thêm chút gia vị và rau thơm. Trộn trộn bóp bóp thành món nộm (Cột: Ta thấy cái từ "bóp" nó cứ thế nào ý, có cái gì đó không đúng thì phải *cười gian*). Cả bọn con trai lớp hắn cười như điên, đến cả Thiên An vốn rất điềm tĩnh cũng phải ho khụ khụ. Triệu Nhã đập luôn cái hình tượng "gái nhà lành" sang 1 bên, cười đến nước mắt rung rung, miệng méo xệch:

-Hahaha. Quả không hổ danh là tiểu muội của ta. Bản lĩnh, rất bản lĩnh

Khanh xen vào:

-Áy da. Chết vì gái đúng là một cái chết êm ái. Hahahahaha

-Cười đểch gì mà cười. Bộ vui lắm sao mà cười. Còn cười nữa tao lấy dao cắt lưỡi tụi mày ra cho luôn vào món nộm ấy đấy!-Hắn liếc xéo

-Món nộm nào đấy?- Cả bọn khó hiểu nhìn hắn.

-Ồ, không có gì đâu. Tao nhầm- Hắn chối bay. Chẳng lẽ lại nói với tụi bạn tâm thần này là hắn đang định băm nó ra, rồi trộn trộn bóp bóp thành món nộm sao.

Đúng lúc này, bọn con gái lớp nó thay đồ bơi. Tụi con trai bọn hắn lại được một phen ngắm gái đẹp. Nó và Vy cũng thay đồ đi ra. Các nàng hỏi Thư đang ở đâu sao? Tất nhiên là ngồi trên bờ đánh Liên minh với bạn Kiệt rồi >.<. (Chuyện tênh êu của Vy-Khanh, Thư-Kiệt lâu lâu ta xen vào, sau sẽ có riêng một chương đề bàn về vấn đề này sau)

Hắn nhìn thấy nó như chó thấy phân, tức tối chạy đến (Quần chúng: Ngươi không có hình ảnh so sánh nào văn minh hơn sao. Cột: À vậy ta đổi nha. Như lợn thấy cám vậy) Đang chạy thì đột nhiên dừng lại, máu mũi tuôn ra. Nó không mặc đồ bơi, chỉ mặc áo phông dài và quần đùi, nhìn qua như không mặc quần. Cái này dân mạng gọi là gì nhỉ, à là sờ tai giấu quần. Được rồi, hắn công nhận, chân nó không quá dài (nếu không muốn nói là ngắn được máu) nhưng thon nhỏ, trắng mịn, không..lông (Cột: Mày sờ sờ rồi hay sao mà biết mịn với không lông -_-) Chân rất đẹp, rất nuột, đến nỗi hắn chảy cả máu mũi.(Cột: Ta không cho nó mặc bê kê nè là may cho mày lắm rồi. Nếu không tao đảm bảo mày mất cả chục lít máu như chơi.)

-Ồ, anh bị sao vậy. Sao nước xốt cà chua lại lem nhem trên mặt thế. Tội nghiệp chưa, chắc ăn tham quá nên bị sặc thông tận mũi luôn- Nó cố nín cười, làm bộ lo lắng nói. Vì chân xinh đẹp của bà mà ngươi chảy máu sao? Được, bà cho ngươi chảy tiếp, chảy chết ngươi luôn.

-C.....cô.....-Hắn tức giận, máu mũi lại tuôn ra nhiều hơn

-Chắc, bao nhiêu nước xốt là bấy nhiêu giọt mồ hôi nước mắt của các bác nông dân đổ ra để chăm bón cho cà chua. Anh sặc như nào mà tổn ngần ấy nước xốt cơ chứ. Lãng phí, quá lãng phí

Hắn không nói nên lời, đành ngậm đắng nuốt cay đi cầm máu. Cả chiều hôm ấy, trong khi cả 3 lớp tắm biển vui vẻ mát mẻ, thì hắn lại phải ngồi trong phòng sơ cứu vết thương. Ấu cũng là do nó đập vào mắt, chứ hắn có muốn nhìn đâu chứ. Biết bao đứa khác cũng nhìn, cũng mê, mỗi mình hắn mê đến chảy máu mũi. Nhục, quá nhục!!!

Ba hôm sau, tin đệ nhất nữ nam trường royal vì gái mà phọt cả máu mũi lan truyền khắp cả trường. Mọi người gấp rút lùng sục cô nàng bí ẩn đó. Biết bao nhiêu "chân dài" bị đem ra tra khảo đều không có kết quả. Ai mà tin được người làm cho đệ nhất nữ nam Trịnh Từ Thiên máu mũi tuôn trào ấy lại là 1 đứa con gái ba mét bẻ đôi. Hoang đường!

Sau khi ăn tối, cả ba lớp bắt tay vào đốt lửa trại. Ánh lửa bập bùng xuyên màn đêm đen.

-Sau đây chúng ta sẽ tổ chức một cuộc thi nho nhỏ. Ai muốn tham gia đăng kí tiết mục với thầy nhé. Sẽ có thưởng đấy- Thầy thể dục nói to.

-Tại hạ có đem đàn cho cô nương đấy. Cô nương có định tham gia không- Lâm đập vai nó, hỏi

-Tất nhiên có. Bồn cung không thể dễ dàng buông tha cho phần thưởng được. Hừ- Nó đi lấy đàn, lại đăng kí với thầy thể dục.(Từ Thiên: Sao mẹ không cho con ra. Theo đúng kịch bản thì lúc này con phải ra biểu diễn cái gì đấy làm lay động trái tim của biết bao nhiêu em, trong đó có Diệu Thùy chứ. Cột: Ngồi yên đấy, trước sau gì ta cũng sẽ cho ngươi ra. Mới bị sặc nước xốt cà chua xong lại còn đòi lãng xê sâu bít. Đêm nay là đêm con gái ta tỏa sáng, ngươi chỉ làm nền cho đẹp thôi. Hiểu chưa?)

-Sau đây là tiết mục đầu tiên. Bài hát "Dù có cách xa" do bạn Diệu Thùy lớp 11a1 trình bày. Xin mời các bạn lắng nghe- Quỳnh Anh và Lâm đảm nhiệm vai MC cho chương trình. Các nàng hỏi vì sao Diệu Thùy lại lên đầu tiên sao? Hỏi thằng Lâm ấy, chắc nó đút phong bì ông thể dục rồi. Ở trong lều trại, hắn đang chỉnh lại dây đàn để chuẩn bị lên hát, nghe vậy cũng tò mò ra xem nó hát.

Nó ôm đàn ngồi bệt xuống đất. Nhẹ tay đánh những nốt nhạc đầu tiên, cất tiếng hát:

Ngày hôm qua anh chợt mang nắng tới

Chợt làm ngẩn ngơ đắm say em chiếc hôn bối rối
Chợt làm nên câu ca, chợt gọi mùa xuân qua
Đường dài tay trong tay em nghe mùa xuân nói đắm say
Và rồi anh nơi thật xa em mang tình yêu không phôi pha
Miệng cười khi bỗng nhớ anh em nâng câu hát
Hát yêu anh thật nhiều, nhớ mỗi anh thật nhiều
Muốn theo mây và gió nơi phương trời đó em gọi anh...
Nếu mây kia mang người yêu em đi về nơi nào xa vời
Nếu xa xôi đành để riêng hai ta về hai phương trời
Có hay chẳng không người yêu? Em mong rằng tim mình không rời
Để ngày đêm em với em mong một ngày không cách xa.
Biết đâu mai này là mây thênh thang người say bên mình
Biết đâu em nhẹ nhành nâng trên môi này câu ru tình
Biết đâu xa xôi chẳng thêm cho em lẻ loi một bóng hình
Hãy tin rằng trái tim này có riêng hình bóng anh
Dù cho mình cách xa...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Dã Ngoại (3)

Cột: Sau bao tháng ngày ăn chơi sa đọa thì Cột cô nương cũng đã trở lại. Ta định cắt thêm mấy lần nữa, nhưng nghĩ lại thấy áy náy làm sao ý. Thôi, mình là người thiện lương, đành full chương cho chúng sinh khỏi lăm than vạ. Viết được một lúc, lại nhác, không thèm full nữa, cũng đã được tầm 4 trang rồi mà. Với lại có mấy nàng hỏi phây bức của ta, nhưng mà ta không thích tiết lộ thân phận cho lắm. Sau này có dịp ta sẽ cho vậy. Nếu không đợi được thì các nàng có thể tưởng tượng 1 cái cột đen đen ngồi trước máy tính đánh đánh đánh, gõ gõ gõ, lâu lâu bị ngôn ngữ của chính mình mê hoặc mà cười như điên. À quên, còn cái kính 4 độ rưỡi nữa chớ, đem cái kính gắn vào cái cột đen kia. Tên tên ten, bức tượng "Cột Cô Nương" vô cùng chân thực đã được hoàn thành.

Nó ngừng hát. Tiếng vỗ tay vang lên giòn dã. Vỗ to nhất đương nhiên là bạn MC Dương Hoàng Lâm của chúng ta, còn phải hỏi. Nó mỉm cười, ôm đàn đứng dậy, quý chào rồi đi vào lều trại. Người nào đó bị giọng hát của nó hút hồn, thất thần một hồi lâu, bỏ thi mang đàn ra biển ngồi tự ki

-Áy gù. Áy náy vì làm lãng phí quá nhiều cà chua của đảng và nhà nước nên chạy ra đây ngồi sao? -Nó đập vai hấn, cười đều hỏi. Hấn trừng nó 1 cái, quay lưng đi.

-Giận?- Nó nhú mày. Không phải chứ. Nó đang định về lều, lại thấy hấn ngồi đây nên lại bắt chuyện thôi mà. Chẳng lẽ mất nhiều máu quá nên đầu óc lú lẫn rồi?

-Tôi...Hừ- Hấn định cãi. Lại đỏ mặt quay lưng đi. Ai bảo hấn giận, hấn không giận, hấn....xấu hổ, là xấu hổ đó.

-Sao mặt lại đỏ như vậy chứ?- Hấn chưa kịp quay đã bị nó nắm lấy má, hết véo rồi lại nặn. Hấn rất muốn đẩy tay nó ra, phi thường muốn, nhưng chả hiểu sao không đưa tay lên nổi. Má lại càng ngày càng đỏ. Tim đập thình thịch. Máu mũi....lại chảy ra Ôi đệt! Thế éo nào hấn lại không làm chủ được cơ thể mình thế này chứ. Chẳng lẽ hấn thật sự mất quá nhiều máu, đầu óc có vấn đề thật rồi (Cột: Bệnh của người xem như hết thuốc chữa con ạ. Tội nghiệp. Mới véo má đã như vậy, thì cứ xác định tương lai mù mịt đang chờ người phía trước đi con)

Nó phì cười, cầm lấy khăn tay đưa cho hắn:

-Đồ điên. Tôi có hiệp đảm thị giác của anh đâu mà máu mũi cứ tuôn ra vậy hả.

Hắn chần chừ, cuối cùng cũng cầm lấy lau. Mắt mặt quá đi!

-Nghe bảo anh hát hay lắm cơ mà. Sao lúc này không ra thử?

-Ồ.. Không thích.

Nó nhún vai. Làm bộ không hiểu nổi. Cầm đàn đưa cho hắn:

-Đánh cho tôi nghe đi!

-Tại sao phải đánh?

-Dùng khăn tay của tôi mà không trả ơn sao. Trên đời này chả có thứ gì miễn phí cả

Hắn tròn mắt nhìn nó. Dương cô nương ơi, thủ phạm làm hắn chảy máu mũi là cô, là cô đó. Cái này chính là vừa đâm vừa xoa trong truyền thuyết hay sao. Hắn lờm lờm nó, giật lấy đàn, chỉnh lại dây, khẽ hát:

Con đường rất dài, anh sẽ vững tin khi em luôn cùng đi với anh,

Sẽ không quá xa, sẽ là những phút giây khi ta cùng nhau nắm chặt bàn tay.

Anh biết khó khăn và anh vẫn mong rằng không còn khoảng cách để em vẫn luôn bên anh trong bao ngày qua.

Dường như cách xa không làm anh thôi nhớ em

Anh đem yêu thương vào nỗi nhớ

Đến những nơi nào có em, anh chiếu soi những ngọn đèn

Rọi lối đi, em bước bên anh yên bình.

Là cảm xúc khi anh nhớ em, nhìn lên trời cao, và nói với trăng với sao anh muốn được gặp em.

Đừng cố cho anh thấy vui, và dối anh khi em buồn, hãy nói ra hết những tâm tư trong lòng.

Để biến giấc mơ của chúng ta thành hiện thực nhé.

Hãy nắm tay và bước bên anh người ơi.

(Nắm chặt tay anh nhé- Lynk Lee)

Nó chống cằm, yên lặng ngồi nghe. Hắn ôm đàn hát như vậy quả thực bộ dáng rất mê người. Đồn rằng đệ nhất nữ nam Trịnh Từ Thiên giỏi nhất là tán gái, không phải là nói điều mà. Hắn hát xong, nó không những không khen nổi một câu, mà đầu óc còn đang đề đầu đầu, hoàn toàn không có để ý đến hắn đàn hát

-Ngồi nghe rồi thì chỉ ít cũng khen ngợi người ta một câu chứ- Bực cả mình! Hắn đường đường là cao thủ tình trường, tiếng đàn này làm cho biết bao cô nương mê muội. Thế éo nào lúc hắn toàn tâm toàn ý hát cho nó nghe, nó thậm chí không để tâm chứ đừng nói là mê muội (Cột: Ồ ồ. Toàn tâm toàn ý sao? Người quả nhiên là bị con gái của ta bỏ bùa mê rồi. Chúc mừng chúc mừng)

-Ồ, hay thật- Nó nhàn nhạt nói, tay vỗ bôm bốp, mặt không cảm xúc

-Hừ- Hắn bĩu môi nhìn nó, không hiểu vì cái gì mà mặt tự dưng đỏ lên, xấu hổ quay đi.(Cột: Mặc dù không được vào thi nhưng ta cũng đã giúp người hoàn thành ý nguyện hát cho tiểu Thùy nghe rồi nhá. Đa tạ ta đi. Từ Thiên: Đa tạ cái *beep*. Hát hay như vậy mà con gái người vẫn không động tâm là sao? Rốt cuộc đến chương bao nhiêu con nhỏ thần kinh đó nó mới chịu thích tôi chứ? Cột: Thiên cơ không thể tiết lộ. Khà khà→_→)

-Ế ế. Anh nhìn đằng kia xem!- Nó giật giật áo hắn, mặt chăm chú nhìn về phía xa xa. Hắn theo hướng mắt của nó, cũng nhìn theo

-Đó chẳng phải là thằng Lâm sao? Đi cùng với em nào trông ngon kinh?- Hắn làm mặt thích thú, luu manh liếm liếm môi, mỗi lúc đầu óc có ý nghĩ đen tối, hắn đều có thói quen như vậy. Nó không chần chừ cốc luôn vào đầu hắn:

-Ngon cái con khi. Chị dâu tương lai của tôi đấy. Anh dám mơ tưởng đến đừng trách tôi không khách khí

-Chị dâu tương lai?- Hắn thộn mặt ra. Nó gật gật đầu. Mắt chợt sáng lên, ghé sát tai hắn nói gì đó. Hắn cười khi, giờ ngón cái tỏ vẻ đồng ý (Cột: Các

nàng nhớ cho kĩ nhé. Thằng điên đó liếm môi nghĩa là đầu óc đang có ý nghĩ không thuần khiết. Con điên đó mắt sáng như đèn mấy chục triệu oát tức là có người sắp sửa bị nó trêu chọc. Cột mật mỗi lần, nhà toàn điên quân đầu cho hết. Mật mỗi thật !)

Trên con đường nhỏ dọc theo bờ biển, 1 đôi nam nữ đang đi bên nhau, cười nói vui vẻ. Ánh đèn lung linh, gió thổi nhẹ nhẹ. Tình chàng ý thiếp rõ mặn nồng. Không gian lãng mạn tưởng chừng như chỉ giành cho 2 người. Nhưng, có ai biết, trong bụi rậm, cũng có một đôi nam nữ khác. Chỉ có điều, hoàn cảnh không được lãng mạn cho lắm, thay vào đó là những tiếng bốp bốp đập muỗi vô cùng thấm thiết, êm tai.

- Ấy chà. Làm thám tử cũng tội thật. Bị muỗi đốt như thế này. Nghĩ lại thấy thương thằng cô nan bỏ mẹ ra- Nó vừa đập muỗi vừa cảm thán (Cột: Ôi conan của lòng tuổi>o<)

-Công nhận đúng- Hấn gật đầu. 2 bạn nhỏ Diệu Thùy và Từ Thiên lại lén lút theo đuôi đôi tình nhân mờ ám.

Anh nó nói gì đó với Quỳnh Anh khiến nhỏ cười đến nổi má đỏ ửng. Lâm nhìn nhỏ cười, không tự chủ 1 tay véo má nhỏ. Nhỏ đỏ mặt, anh lại càng làm càn, Trực tiếp đem tay nhỏ đặt vào tay mình. Cơ hội đến rồi! Nó và hấn tức tốc chạy ra, làm về mặt ngạc nhiên hỏi:

-Ừa, anh hai, sao anh ở đây làm gì? Quỳnh Anh cũng ở đây nữa. Sao lại nắm tay nhau thế kia

-Mày cũng giỏi ha. Lừa lọc con gái nhà người ta như này có đáng mặt đàn ông không hả?- Hấn phụ họa

-Đầu có. Tội tao trong sáng- Lâm bối rối cãi lại. Chết tiệt, dám làm hỏng chuyện tốt của ta. Khi nào về ta cho người biết tay. Nếu không phải 2 đứa này xông ra, không những cầm tay, anh thậm chí còn có thể ôm nhỏ một chút (Cột: Trong sáng ở đâu sao ta không thấy vậy?O_o) Nhỏ Quỳnh Anh im lặng, mặt đỏ ửng lên, đưa mắt trừng Lâm. Anh cười khò

-Thế tóm lại 2 người muốn gì?

-Mần ni mần ni mần ni. Chỉ cần như thế. Không cần mất thì giờ- 2 người 1 hát 1 múa, phối hợp đòi hỏi lộ. Anh bắt đầu đi rút phong bì ra đưa cho nó. Em gái ham tiền, bạn thân ham của nên anh lúc nào cũng phải có chút ít trong tay, đề phòng hoạn nạn (Cột: Ban ngày ban mặt dám nhận hối lộ mà không chia cho ta? Ta báo công an rồi đấy.)

Nó và hấn nhận lấy phong bì, vui vẻ khoác vai nhau đi về. Đi được nửa đường lại bối rối đẩy nhau ra. Mặt hấn đỏ lên, tìm lại đập thành thịch. Có ai biết rằng hấn đang cực khổ cầu xin ông trời đừng cho máu mũi của hấn chảy nữa, có ai thấu hiểu nỗi lòng hấn không hả?

Bọn hấn đi, để lại 1 đôi nam nữ xấu hổ vì bị bắt quả tang. Mãi sau, Quỳnh Anh mới lí nhí:

-Ồm...anh...Lâm này. Sao Diệu Thùy lại đi với anh Thiên vậy. Có gì đó không đúng cho lắm

Anh giật mình. Đúng vậy, tại sao 2 đứa kia lại đi với nhau. Rõ ràng ghét nhau lắm kia mà. Chẳng lẽ sau chuyện này có uẩn khúc gì, ví như tên biến thái kia có ý đồ xấu xa với em gái anh chẳng hạn. Lâm lắc đầu, loại bỏ khả năng này. Cứ gặp nhau là y như rằng chiến tranh xảy ra, yếu thế éo nào được. Anh tạm thời vác chuyện này ném sang 1 bên, tiếp tục con đường chinh phục vợ yêu của mình.

Đã muộn, nó cầm tiền về, hẹn hấn ngày mai gặp nhau chia đều. Hấn không hiểu vì sao lại ngại thẹn chấp nhận. Tối hôm đó, có 2 bạn trẻ trần trọc cả đêm không ngủ. Một người là vì không lí giải nổi chính mình, người còn lại là bận suy nghĩ làm sao cho số tiền này về tay mình trọn vẹn không thiếu 1 đồng (Cột: Quá nhỏ cho người Thiên ạ~T_T~)

Sáng hôm sau, nó dậy thật sớm. Nghe báo bình minh ở biển rất đẹp, bỗng dưng nổi hứng lãng mạn, nó cũng mò ra xem. Đến nơi, đã thấy Thiên An ngồi đấy. Mặt trời vẫn chưa mọc, nó nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh anh:

-Anh An. Anh cũng dậy xem mặt trời mọc sao

-Ừ em- Anh cười hiền, đáp- Hôm qua em hát rất hay

-Em cảm ơn. Hi...-Nó ngượng ngùng gãi đầu. Phía xa xa, mặt trời đang mọc lên, chậm chậm. Nắng nhuộm vàng cả một vùng trời, làm ửng hồng gương mặt nó. An liếc mắt nhìn nó, khẽ mỉm cười (Từ Thiên: Tại sao Diệu Thùy lại xưng anh-tôi với con, xưng anh-em với thằng An gì gì đấy chứ? Cột: Người còn lãng nhăng ta đêch gả con gái cho bây giờ. Từ Thiên:.....)

-Em có biết chơi bóng rổ không?- Anh chỉ vào quả bóng rổ, hỏi nó

-Không biết. Anh dạy em nhá- Nó hỏi. Anh mỉm cười gật đầu, cầm lấy quả bóng đi tới chỗ sân bóng rổ. Nó chạy theo sau. Quả bóng màu cam hét tung lên lại hạ xuống, lúc vào rổ lúc không. Chơi một lúc cũng đã hết những 30'. Anh nhìn nó cười hiền:

-Em học rất tốt

-Đương nhiên. Em mà- Nó nháy mắt tinh nghịch. Anh phì cười, không nhận được đưa tay xoa đầu nó.

Tại một nơi nào đó, có một thằng bệnh khó chịu nhìn nó và Thiên An vui vẻ....

Cột: Ta cắt, ta cứ cắt, chap sau sẽ không cắt nữa đâu. Ta thề danh dự đó 3

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lùn! Đồ Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Dã Ngoại (4-End)

Cột: Sau đây mình xin hướng dẫn các bạn cách để trở nên xinh đẹp hơn. Đảm bảo an toàn 100%

-Đối với máy tính thường, laptop: Ấn vào ngôi sao có chữ vote nằm ở góc ngoài cùng bên trái phía trên của truyện

-Đối với sở mát phôn và ai pát: Ấn vào ngôi sao phía dưới truyện

Lưu ý: Nếu đã thực hiện các bước trên mà không thấy mình xinh đẹp mấy, hãy đăng kí nick khác và lặp lại quá trình trên một lần nữa. Chúc các bạn ngày càng xinh đẹp hơn

-Ê! Tên kia chơi không- Nó nhìn thấy hấn từ xa, vui vẻ mời mọc. Ai ngờ hấn lại phui mông quay đi

-Ồ. Tai có vấn đề hay sao mà gọi không nghe?- Nó thộn mặt.

-À thật ra cậu ta có nỗi khổ riêng- An cười nhẹ. Nó nhún nhún vai, quả bóng trong tay lại đập vào thành rổ, văng ra ngoài..

-Sh.it- Hấn bức xúc rồi đi, miệng churôi thề. Rồ với chả rá. Cả cái trường Royal này ai chẳng biết, Trịnh đại thiếu gia đa tài có tiếng, trên đời này mọi thứ đều tinh thông. Duy chỉ có bóng rổ là không biết một chút gì. Đã thế tự dung có một con điên lùn tịt chui từ đâu ra mời hấn chơi bóng rổ. Đây, như vậy thì ai chẳng tức chứ. Và thế là buổi sáng hôm ấy, trong khi nữ chính và nam phụ vui vẻ chơi bóng rổ bên nhau, cười cười nói nói, nam chính lại chạy ra ngoài biển....xây lâu đài cát, xây xong lại đập đổ cho hả giận.

Chiều nay, nó đến tìm An ca ca và Nhã tỷ tỷ rủ đi chơi. 2 người vui vẻ đồng ý. Vừa đi đến cửa thì nghe tiếng hấn gọi lại, đòi đi theo "cho vui". Nó miễn cưỡng đồng ý. Thế là cả 4 đứa dắt tay nhau đi. Sau một hồi vòng vo, tụi nó quyết định đi thám hiểm cái hang động cạnh biển.

Bước vào trong, không gian tối tăm, ẩm thấp. Một vài tia sáng hiếm hoi lọt vào hang. Hấn mở đèn flash trong điện thoại, rọi vào phía trong chỉ thấy hang sâu không đáy. Triệu Nhã nuốt nước bọt:

-Dương muội, sâu thế này liệu có quái vật không?

-Có đấy. Quái vật sẽ bám lấy người, hút máu người, moi tim, ăn não người. Thậm chí còn lấy đi linh hồn của người, để người mãi mãi không được siêu sinh- Hấn làm vẻ bí ẩn nói.

-Thật....thật á. Vậy ta không đi nữa đâu- Triệu Nhã xanh mặt

-Anh đừng tỷ ấy yên đi. Triệu Tỷ đừng sợ, muội bảo vệ tỷ- Nó trấn an Triệu Nhã, tiện thể lườm hấn một cái. Nghe hấn nói như vậy đến nó còn sợ nữa là. Nó khoác vai Triệu Nhã, anh dũng tiến vào trong

-Khừa khừa khừa khừa...- Hấn cười man rợ làm nó giật thót. Nó quay người lại, nhả tâm cóc đầu hấn:

-Bình bình....Người dọa mà hả, bà đánh chết người. Bình bình....

Hấn ôm lấy đầu, khóc không ra nước mắt. Chỉ là dọa ma thôi mà, có cần phải đánh đau thế không?

-Sợ ma thì nói tổng ra đi. Bày đặt làm anh hùng cứu mỹ nhân- Hấn lườm bà.

-Nói cái gì?- Nó tròn mắt tròn mũi quay lại lườm. Hấn chối:

-Không có gì. Tiếng gió thổi thôi

Tụi nó đi vào trong, hang sâu thăm thẳm. Đôi lúc có tiếng gió rít gào. Nó có chút sợ, bắt giác nắm lấy cổ tay hần. Sợ mà sao? Hần cố nín cười, đẩy tay nó ra, cố gắng đi nhanh hơn. Hang chia ra thành nhiều ngõ ngách, tựa mê cung. Sợ sảy một chút sẽ bị lạc. Đèn Flash yếu pin dần, hần nói lớn:

-Thôi về. Ở đây chả có gì sất. Có người sợ quá suýt tè dầm luôn cho mà coi.

Nói xong, hần và khoác vai An đi về trước. Triệu Nhã kéo kéo tay nó, nói:

-Mình về thôi muội

-Về gì chứ, sao phải về? Tên điên đó rõ ràng là đang lừa chúng ta, muốn muội xấu mặt vì sợ ma thôi mà. Hứ! Bỏn cung không dễ bị lừa vậy đâu. Tỳ phải giữ hình tượng cho nữ nhân chúng ta chứ

-Nhưng...

-Không nhưng nhị gì hết. Ta đi trước, tụi hần sẽ theo sau thôi. Định làm mất mặt chị em ta? Còn khuya

-Sao Thùy với thằng Nhã không đi- An hỏi. Hần không hiểu sao tự dưng sôi máu. Thùy? Từ bao giờ lại thân mật như vậy chứ. Hần khinh.(Cột: Ta nghĩ thấy mùi dấm chua và a xít đậm đặc. An đâu, che mặt người lại đi. Thằng Thiên chuẩn bị lấy a xít rửa mặt dùm mi đấy)

Hần giận cá chém thớt, cộc cằn nói:

-Kệ mấy con kia. Làm kiểu ấy mà. Một lúc nữa là hót hải chạy theo ngay.- Hần nói xong cứ thế bỏ đi. An hơi chán chừ, lại thấy hần nói vậy cũng đi theo.

Nó và Triệu Nhã bước vào trong. Đi được 15 ' thì đèn flash tối dần, điện thoại sắp hết pin. Nó lo lắng kéo kéo tay Triệu Nhã:

-Tỳ, mình về đi

-Hờ? Không phải muội bảo đi tiếp hay sao?

-Ừm... Tại pin sắp cạn rồi, nếu không quay lại tí nữa tối om chả thấy gì sao về?

Triệu Nhã gật gù đầu, quay về cùng nó. Ánh sáng yếu, đường ngõ ngách, đi được một lúc, nó sốt sắng hỏi:

-Nhã tỳ, muội cảm giác lúc nãy giờ ta cứ đi quanh quẩn một chỗ như chực lần rồi ý.

-Hình như mình bị lạc đường rồi muội à. Thôi mình cứ ngồi đây đợi mấy ông kia đi. Loanh quanh một lúc nữa, không ai tìm thấy thì nguy.- Triệu Nhã kéo tay nó ngồi xuống. Nó có chút bất ngờ. Triệu Nhã bình tĩnh như vậy, rõ ràng không giống gay lọ chút nào. Chẳng lẽ tỳ ấy thực sự không "cong" sao? (Cột: Các người sẽ biết sự thật sau. Khờ khờ)

Nó trấn tĩnh lại, lặng lẽ nhìn xung quanh. Hiện giờ chỉ có 1 điện thoại của nó, Triệu Nhã đã để quên ở lều rồi. Điện thoại sắp hết pin. Nếu gọi điện cho tụi hần cầu cứu thì pin sẽ cạn, đèn flash sẽ tắt. Như vậy nhất định rất nguy hiểm. Lỡ như có rắn rết gì đó thì sao? Tóm lại, chỉ có thể ngồi đợi thôi. Anh An với hần không thấy tụi nó trở ra, nhất định sẽ vào tìm mà.

"Reng reng reng" -Tiếng chuông điện thoại vang lên.

-Nghe không muội?- Triệu Nhã phân vân. Nó lắc nhẹ đầu

-Không được. Pin hết flash tắt mất. Nếu là tụi hần gọi, ta không trả lời thì tụi hần nhất định sẽ vào tìm

-Ừm. Vậy đi

-Con điên kia sao không nghe điện thoại chứ!

-Chắc máy hết pin. Thùy với thằng Nhã đi lạc rồi. Phân người vào tìm thôi- An nhủ mày, điềm tĩnh nói

-F*ck. Tụi mày đi như lão lại để em gái ông lạc mất. Đưa nào nghịch ngu đưa ra sáng kiến thông minh kinh hoàng ấy đấy?- Lâm sốt ruột đến bực mình, không nhịn được chửi tục.

-Công nhận là cái đứa nghĩ ra trò thám hiểm này thiếu năng con mẹ nó rồi- Vy điên lên. Lam Khanh ở bên cạnh chỉ biết....vuốt lưng cho nhỏ

-Ngu còn tỏ ra nguy hiểm- Thư, Kiệt đồng thanh.

-Ồ. Hình như là tao đưa ra gợi ý- Hấn buột miệng. Đến lúc nhận ra thì đã muộn. Một loạt con mắt hần học bắn loạn về phía hấn. Trịnh Tử Thiên từ nhỏ đến lớn, hiện giờ mới sâu sắc hiểu thế nào là giết người bằng ánh mắt

-Mẹ nó. Mà mà không tìm ra được Tiểu Thủy thì có tin là ông băm mày ra không?- Lâm chưa kịp nói hết câu hấn đã phóng như bay vào. An, Khanh, Kiệt, Thư chạy theo sau. Vy bị Khanh bắt ở lại. Cả đoàn xông xáo vào hang tìm trẻ lạc

Lúc này, trong hang, đèn flash đã tắt hấn. Hơi lạnh bám riết lấy tụi nó. Đã hơn 2 tiếng không có ai đến cứu, không hiểu sao nó lo lắng cực kì. Triệu Nhã ngồi bên cạnh không ngừng tỉ tê an ủi, nó mới chống cự được đến giờ. Dù sao đi nữa, nó cũng là con gái, cũng yếu đuối, cũng mít ướt, chỉ là mức độ thấp hơn thôi. Nó chợt nghĩ đến ba, nghĩ đến người mẹ đã mất, rồi anh hai, thằng Bách, nghĩ đến Thư, Vy, nghĩ đến cả...hấn. Người ta bảo rằng, con người trong lúc vô vọng nhất thường nghĩ đến những người quan trọng với mình, quả không sai. Nó nuốt nước mắt, sợ sẽ mất đi tất cả

-Tỷ, muội sợ- Nó thều thào. Triệu Nhã ôm vai nó, nói khẽ:

-Sợ gì. Có tỷ ở đây. Còn có thứ làm muội sợ sao. Tỷ của muội là siêu nhân hồng đỏ nhá

Nó phì cười, lòng có chút ấm áp. Đúng, sợ đêch gì chứ. Có chết đâu mà phải sợ. Nó bình tĩnh một tí, đùa:

-Tỷ. Muội muốn viết di chúc.

-Muội muốn tự kết liễu đời mình thì cứ việc, ta không ngăn nhá. Tí có người đến cứu, ta sẽ nói lại là muội vì sợ mà chết, giao lại toàn bộ tài sản cho ta

Nó cười nhẹ, an tâm dựa vào vai Triệu Nhã, thiếp đi. Trong mơ, nó thấy.....

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lùn! Đồ Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Thì Ra Là Vậy

Cột: Ấy gù. Ta đã về rồi đây. Chap trước ta có áp dụng 1 số hình thức câu vote trá hình cho vui. Hiệu quả bất ngờ! Chap trước lượt vote đúng là cao hơn mấy chap khác. Được rồi, nếu đã vote chương kia thì vote hết mấy chương khác luôn đi chứ, ki bo thế. Với lại, nằng nào thích thể loại truyện ngược nam Nữ chính khiến nam chính tan nát cõi lòng thì bay sang fic kia của ta xem và góp ý dùm cái ạ.

...

...

Ta nhận ra đạo này ta có nhiều hành động cực kì vô nhân đạo. Câu vote, câu view, cắt chương..... Tự dung thấy áy náy trong lòng. Chắc phải đi mua vài con bò câu về phóng sinh rửa tội mới được T-T

....Con điên kia, cô có tỉnh lại không hả

....Cô đừng làm tôi sợ

....Tôi..tôi xin lỗi. Lần sau sẽ không bỏ cô lại nữa. Cô tỉnh lại đi cho tôi nhờ. Không tỉnh là anh trai cô băm tôi ra đấy

Giọng người con trai lạc dần. Nó thấy người đó bế nó lên, thấy người đó lo lắng cho nó, thấy người đó khóc vì nó. Nó nghe thấy tiếng người đó gọi nhưng không tài nào trả lời được. Nhưng mà, người đó...sao lại giống tên biến thái kia như vậy ?

-Lạy mẹ. Cuối cùng cô cũng tỉnh

Nó mở mắt, thứ nó nhìn thấy đầu tiên là khuôn mặt yêu nghiệt của hấn. Xung quanh là thầy tế dục, Lâm, Bách, mấy tên của thập đại mỹ cầu và bọn con gái lớp nó.

-Tôi chết chưa?- Nó lơ mơ hỏi

-Rồi. Cô đã ra đi, hưởng thọ 17 tuổi- Hấn giả bộ nghiêm túc nói

-Thọ thọ cái đầu mày. Dám dọa em gái ông. Xéo- Lâm bực mình tiến lên, trực tiếp dùng chân đá văng móng hắt. Thư, Vy phối hợp xách tai hắt, lôi ra ngoài từ hình. Nó đang nằm trên giường tự đứng bật dậy ôm bụng cười như điên. Lâm vừa giận vừa buồn cười, xoa xoa đầu nó:

-Xem ra cô nương vẫn còn ngon hơn anh tưởng. Lần sau không được nghe theo tên đó, tên đó rù đi đâu cũng không đi, hiểu chưa.(Cột: Anh rể đã dặn như này, xem ra đêm tân hôn của người không được "thuận buồm xuôi gió" rồi Thiên ạ)

Nó cười khi, gật nhẹ đầu. Thật ra chỉ là do sợ hãi, cộng với việc ở trong môi trường ẩm, lạnh quá lâu nên tạm thời thiếp đi một tí thôi. Chả có gì to tát cả!

-Em ở đây nghỉ tí đi. Anh đi sắp xếp xe đưa em về- Lâm quay đi, trước khi ra khỏi cửa vẫn không quên lườm hắt lời mất.

Một lúc sau, mọi người lần lượt ra khỏi phòng. Thế là, có một thằng đạo lon ta lon ton chạy vào thăm người bị hại, mặt tràn đầy tội lỗi. Tên đạo kia mon men lại gần, thấy nó đã chop mắt mới yên tâm ngồi xuống, chống cằm...ngắm gái, tay không an phận véo nhẹ vào má nó.

-Ngủ rồi sao. Con lợn này thật là...

"*Lợn cái đầu mày. Bà đây chưa ngủ*" Nó muốn nói, nói cho banh tai nát óc thằng cờ hó ấy ra. Nhưng mà đành phải giữ mấy lời này trong lòng. Nó nhìn, nhất định nhìn. Nó muốn xem thằng cờ hó này rốt cuộc có ý đồ gì. Nếu là muốn quấy rối tình dục, làm ô uế thanh danh của bốn cô nương ta, thì xác con mẹ nó định đi

-Ồ. Nói sao giờ nhỉ?... Ừm, tôi...xin...xin lỗi. Nếu biết cô bị điên thì đã không nên bỏ cô lại với thằng áy đó như vậy.

"*Điên? Ai điên? Ta không điên. Ta bình thường, rất rất bình thường. Ta IQ 3 chữ số đấy*"

-Thật ra thì cô...e hèm...cũng...khá xinh- Nói đến đây, hắt bắt giắc đồ mặt

"Giờ mới nhận ra sao?"- Trong lòng nó hoa nõ tùm lum

-Tính...cũng...e hèm...khá tốt.

"Thật a"

-Nhưng mà, cô bị suy dinh dưỡng hay sao mà lùn quá đi. Lại nhẹ nữa - Tự đứng nghĩ đến lúc ôm cục thịt nho nhỏ này trong lòng chạy ra khỏi hang, máu mũi hắt lại muốn chảy. Hắt đỏ mặt, lặng lẽ đi ra ngoài.

Nó ngồi bật dậy. Tâm trạng hiện giờ cô đọng trong 2 chữ SỰNG SÓT. F*ck! Ai nói cho nó biết đi. Tại sao tên đạo kia lại kêu nó nhẹ. Chẳng lẽ hắt...hắt đã bế nó lên thử rồi sao. Điên rồi điên rồi, nhất định là do nó ngu nhiều quá nên mụ mị đầu óc. Nhất định là vậy rồi!

Xe đến, tụi nó nhảy tót lên. Tìm chỗ đẹp để ngồi, tam ca "Ba con điên" bắt đầu ngêu ngao hát. Hắt bĩu môi, chê ông chê eo:

-Chời ôi. Hát gì tởm dễ xợ. Các cô muốn hát cũng phải nghĩ cho thính giác tụi tôi chứ. Nghe nhiều quá, lỡ điếc thì cạp đất mà ăn à.

-Xí. Việc tôi hát dở có liên quan gì đến hòa bình thế giới đâu? Tôi hát, tôi cứ hát đấy! Làm gì được nhau?- Nó vênh mặt lên, cãi lại

-Ai bảo là không liên quan. Cô có biết, tiếng hát của cô kinh khủng tới mức IS nghe xong liền thi nhau nổi dậy, trái Đất chịu áp lực quá lớn mà nóng lên, băng ở 2 cực tan chảy, hàng loạt vùng đất bị xóa tên vì nước biển dâng cao. Còn nữa, cô...

-Được rồi. Tao thấy tụi này hát cũng được đấy chứ- Khanh cướp lời, không quên liếc "yêu" Vy một cái.

-Hai người...là đang yêu nhau sao?- Thư rời mắt khỏi màn hình điện thoại, mắt long lanh nhìn một đôi uyên ương tình tứ. Không khí kinh dị bao trùm cả xe. Nó và hắt nhìn nhau, tâm đầu ý hợp cười gian. Nó một câu, hắt một câu, đem Vy, Khanh hai người hóa đá

-Á à. Thì ra hai người đang yêu nhau. Chả trách cả tháng nay con Vy nó dậy muộn kinh khủng. Hóa ra là bị tên bại hoại này quyến rũ, đêm đêm làm chuyện cấm trẻ vị thành niên.

-Thôi. Lỡ thì cũng đã lỡ rồi. Mày nên chịu trách nhiệm với em nó đi Khanh. Về chuẩn bị voi 9 ngà, gà 9 cựa, ngựa chín hồng mao mà rước gái. Ông bà hai bên chắc sẽ hạnh phúc lắm, tự nhiên có cháu sớm đẻ bông

-Rước là rước thế ế nào. Không được. Ta phản đối. Nghe tui nói này Vy, yêu thương chưa đủ thì đừng có ngủ với nhau. Mạnh mẽ lên Vy, mạnh mẽ lên. Tui tin bà. Ai trất diu

-Sao lại không. Khanh đâu phải thẳng vô trách nhiệm. Mày phải nghe tao Khanh ạ, chuẩn bị xích lô cưới nhỏ về. Tao mừng tụi mày 500.000 lạng

-Vớ vẩn. 17 tuổi đầu cưới với chả xin gì. Đẹp, đẹp hết đi. Vy ơi là Vy, cưới chồng về tui đảm bảo nhan sắc của bà sẽ tụt dốc không phanh. Lỡ một

ngày, bà phải xách rau ra ngoài chợ bán, mặt mũi lấm lem bùn đất, bụng phệ ra, lúc bước đi mỡ nảy lên nảy xuống. Haizzz, tôi không dám nghĩ tiếp nữa. Thế thảm như vậy...

.....

Nó và hấn anh một câu, tôi một câu, hoàn toàn xem người ta là cỏ rác. Vy và Khanh ú ớ không nói nên lời. Quả nhiên, Thiên và Thùy là một cặp trời sinh mà. Sự kết hợp hoàn hảo! Pơ phêch! Điểm 10 cho chất lượng! Câu nào câu nấy nói ra như cục đá chặn họng người khác. Đến tối level max, trí tưởng tượng không phải đậu vừa rang, khả năng chém gió siêu phẩm. Tốt, rất tốt. Gút dọp, ai lai ịt.

Tận 30' sau, Lâm mới kịp hồi phục lại máu bị tụt do bị hấn và nó phối hợp đầu độc. Anh rặn mãi mới được một câu:

-Hai người kết hợp với nhau, quả thực là một bình vôi đậm đặc tiêu diệt hết mọi vi khuẩn gây bệnh.

-Quá khen- Nó và hấn đồng thanh

-À mà này. Ừm, địa chỉ của anh là gì vậy Lâm- Nhỏ Quỳnh Anh lí nhí hỏi. Máy chụp con mắt đỏ đờn về phía cặp đôi năm bờ tu. Trời ơi là trời, đi đâu cũng thấy người ta yêu nhau thắm thiết. Rột cuộc là đến khi nào mới thoát kiếp Ép A đây.

-À. Địa chỉ của anh là....-Lâm thoải mái nói, trực tiếp đem mấy anh mắt căm giận cùng tổn thương của băng nhóm mạnh và đông hơn IS, có đủ sức thống trị thế giới mang tên FA ném qua một bên.

Hấn ho khù khụ. Từ từ đã nào. Tại sao cái địa chỉ này nghe quen tai thế. Có cái gì đó không đúng! Rột cuộc là cái gì chứ, sao tự dưng quên mất tiêu thể này.

Trong một góc nhỏ của xe, Thư và Kiệt vẫn đánh Liên Minh đến điên loạn. Thư mệt mỏi ngáp một cái, tay vuron lên. Thật không may, cánh tay đó văng thẳng vào mặt Kiệt. Nhỏ có võ, nên lực tay cũng khá mạnh. Chiếc điện thoại trên tay Kiệt rơi xuống cái đóp.

-Ách. Tội...tôi xin lỗi nha. Ahiihihi- Thư cười trừ, cúi xuống nhặt điện thoại của Kiệt lên (Cột: Hình như Liên Minh không có bản chính thức giành cho smartphone thì phải. Ta nói bừa, đừng có soi ta nhá)

-F*ck- Nhỏ nhìn vào màn hình, không nhận được churui thẻ. Nick tên này đang đánh, là...là Vương thiếu gia, là tên cò hó bao ngày qua làm nhỏ mất ăn mất ngủ.

-Gi vậy- Kiệt khó hiểu nhìn nhỏ, rồi lại quay sang nhìn điện thoại nhỏ. WTF? Tiểu...tiểu thư. Là con điên ấy.

-Hóa ra người là....-Thư và Kiệt đồng thanh, nhìn nhau tóe lửa. Nó và hấn khế nuốt nước miếng. Không tốt rồi, không tốt rồi. Hai vị anh hùng võ công thâm con mẹ nó hậu này sắp đánh nhau rồi. Mà đánh nhau thì sao? Thì người nào đến gần sẽ tan xương nát thịt chứ sao. Hấn hét:

-Toàn quân nghe lệnh, lui binh về phía sau tránh yêu quái.

-RỒ

Thế là trừ 2 bạn nhỏ đang "nhìn nhau đấm đấm cù chuối ra", những người còn lại đều lui về phía đầu xe. 1' trôi qua, không ai nói gì hết. 5', vẫn không có động tĩnh. 10', chiếc xe sắp có dấu hiệu bốc đuôi

-Hứ- 2 bạn nhỏ đồng thanh, tách nhau ra, mắt vẫn bắn tia lửa điện. Em ở đầu xe, anh cuối xe, ở giữa có vài gương mặt sáng giá gần cách hai người, đề phòng có án mạng xảy ra. Mãi sau, xe mới đi tới nơi. Cả bọn tập trung tại nhà nó ăn chơi đập phá. Nó lao như bay lên nhà, ôm laptop onl facebook. Hấn cũng không kiêng nể gì, xông thẳng vào phòng nó, giành lấy lap top đã mở pass.

-Tôi là khách. Chủ nhà phải nhường khách. Còn không mau đưa- Hấn đương nhiên cũng phải onl facebook. Đã bao ngày không lên, hấn rất là nhớ bạn Giấy Vệ Sinh kia nha

-Không. Anh vô duyên thế, tự tiện xông vào phòng con gái. Lỡ tôi đang thay đồ thì sao?- Nó cố giành lại, miệng toe toe

-Thì tôi nhìn chứ sao. Ngu gì không- Hấn giật được, nhanh chóng chạy đi, chạy đến cửa thì...

Giấy...Giấy Vệ Sinh. LÀ GIẤY VỆ SINH ĐÓ! Màn hình hiện ra một cuộn giấy vệ sinh trắng trẻo quen thuộc. Chả trách, địa chỉ đó nghe quen tai như vậy. Chả trách....

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Tôi Lỡ Thích Cô Rồi!

Cột: Rảnh rồi viết tặng các nàng 1 chương, lỡ nghỉ lễ bận, không ra chap được

Trong khi Trịnh Thiếu gia của chúng ta bản thân đứng trước cửa phòng, trong đầu Dương cô nương đã hiện lên một kế hoạch hoàn hảo. Lặng lẽ tiến đến, nó giật phắt laptop, chạy như điên. Hết cuối cùng cũng định thần lại, toàn lực đuổi theo:

-Con kia, mày đứng lại.

-Tôi đâu có ngu.

Thế là, một anh một chị đuổi nhau trên hành lang, tiếng bước chân ầm ầm rung trời lở đất. Hết nhếch môi, tăng tốc. Gì? Định chạy đua với hắn sao? Xin lỗi đi, hắn từ trước đến nay, trừ bóng rổ ra, những môn thể thao khác đều vô cùng xuất sắc. Còn chưa kể với chiều cao thấp kinh hoàng của nó, có thể đấu lại được hắn sao? Chạy lòng vòng một lúc, sức cùng lực kiệt, Tiểu Thủy bị dồn đến chân tường. Nó làm bộ sợ hãi, bắt đầu khóc lóc van xin, volume to hết cỡ:

-Xin anh, em xin anh

Hắn cười man rợ, hoàn toàn không nhìn được tương lai mờ mịt của mình phía trước:

-Khà khà khà. Em xin thì anh cũng muốn tha lỗi. Nhưng mà nhìn nó anh cứ bị kích thích í. Không tha được

-Không được, không được tiến tới. Em xin anh, anh cho em một con đường sống.

-Muộn rồi em. Ngoan ngoan một chút, nghe anh.

-Đừng mà. Anh tha cho em, tha cho em đi. Anh muốn gì, em cho anh tất. Xin anh đừng cướp nó đi.

-Anh không muốn gì cả, muốn mỗi nó thôi.

Nói xong, hắn tiến tới, hai tay giơ lên cao, từ từ hạ xuống...

-Dừng lại. Mày định làm gì em gái ông thế!- Lâm và mọi người chạy đến, nhìn hắn đầy căm phẫn. Hắn nghĩ, chắc là do nó mách lẻo, định cạy anh trai lấy laptop đây mà. Bình tĩnh phui áo, hắn tiến tới quàng vai Lâm, tươi cười hơn hơ:

-Ông bạn, nể tình là bạn bè bấy nhiêu năm, ông bảo em gái ông cho tôi đi.

-Cho mày sao? - Mặt Lâm tối sầm lại. Hắn vẫn không để ý tới tình trạng tồi tệ hiện giờ, tưởng là ý định sắp thành công mỹ mãn, ra sức gật đầu:

-Phải phải. Đã lâu không động đến, tao sắp nhịn không nổi rồi.

-À, muốn nó cho mày sao? - Lâm mặt nguy hiểm, cười hỏi

Hắn: *Gật đầu*

-Thích đến thế sao?

Lại gật

-Không nhịn nổi nữa sao?

Vẫn gật

-Được. Đã thế ông cho mày toại nguyện.

Hắn hớn hơ vỗ vai Lâm, cười rõ tươi:

-Tao biết mày tốt với tao nhất mà. Vậy tao không khách sáo nhá.

Hắn tiến tới chỗ nó, tự dưng cảm thấy có sát khí phía sau. Quay ngời lại nhìn, hắn chợt hiểu ra vấn đề.

Thì ra, từ đầu chí cuối là hắn sắp bẫy mà không biết. Lờ lờ ám muội như vậy, rõ ràng khiến người khác dễ lầm tưởng. Chẳng Lâm yêu em gái nó như mạng, giờ phút này đương nhiên nghĩ hắn có ý định...hấp diêm nó. Một đàn quạ đen bay qua đỉnh đầu, hắn nuốt nước miếng, lắp bắp giải thích:

-L...Lâm à, mày hiểu...hiểu nhầm rồi. Tao...

Lâm bẻ tay răng rắc, cười hỏi:

-Mày làm sao, hử?

-Tao..thực ra....Là..là do Thùy nó..

-Em gái tao làm sao?- Anh cho tay vào túi quần, bước đến chỗ hắn. Đằng sau, người cầm quyền từ điển bìa cứng, kẻ cầm dép bitis chất lượng cao, khuôn mặt đáng sợ không nói nên lời. Trong lúc tình thế nguy cấp như vậy, nó lặng lẽ, nhẹ nhàng chuẩn bị.

-Từ Thiên à, anh rất tốt, nhưng tôi rất tiếp. Khờ khờ

Cảnh tiếp theo như nào chắc các nàng cũng đã tưởng tượng được. Chồng chỉ định với những người yếu tim, trẻ em dưới 18 tuổi, phụ nữ có thai và cho con bú, những người tâm sinh lý không bình thường, đặc biệt là fan cuồng Từ Thiên, fan cuồng trai đẹp. Từ Thiên à, phai ting!

Hắn mặt mày bầm dập bị nhốt vào góc xép. Bức xúc! Úc chế! Mọi nó chứ! Được lắm Dương Diệu Thùy, người quả nhiên rất xứng làm đối thủ của ta. Vấn này xem như người thắng, về sau đừng trách ta vô nghĩa. Giấy vệ sinh? Thùy thôi tha? Mặc kệ là ai, ta cũng diệt tận gốc.

Lại nói về Dương cô nương, sau khi giành được laptop, mãi vẫn không thấy Nhà xí onl, tiu nghỉ tắt laptop. Nghe bảo hắn bị đánh dã man lắm, lại còn bị nhốt trên gác xép, tự dung nó cũng thấy thương thương. Chạy một mạch lên gác xép, hít thở thật sâu, nó gõ cửa.

"Cốc cốc.."

-Ai?- Hắn cộc cằn

-Ahihihi, là tôi này. Tôi vào được không

Hắn cười gian xảo. Tự dung lại một mình dẫn xác đến đây. Được, ta đương nhiên sẽ tiếp đãi người cần thận.

-Ồ. Ra là em sao? Vào đi, anh ở trong này

Nó tự dung ngửi thấy mùi âm mưu nồng nặc. Anh em? Từ khi nào đã thân nhau tới mức xưng hô như vậy. Trước giờ đều là tôi cô, tao mày không à! Chân chừ một chút, nó vẫn quyết định bước vào.

-Em đến rồi hả?- Hắn nhìn nó, nở một nụ cười không thể ngọt ngào hơn. Khẽ nuốt nước miếng, giấu nhẹm hộp sơ cứu ra sau lưng, nó tiến tới chỗ hắn, lấy đôi tông làm ghế ngồi thụp xuống. Nhìn cục u nổi trên đầu, mấy vết xước trên tay, nó nổi lòng từ bi, dịu giọng:

-Ừm..Hình như anh trai tôi hơi mạnh tay. Anh... có đau không?- Vừa nói xong, nó tự dung nóng cả mặt. Lần đầu tiên nghe giọng của chính mình ngọt ngào như vậy, đến nó cũng thấy ón. Được rồi! Xem như là bù đắp cho tội lỗi trước kia đi, khuyến mãi cho hắn tí

-Đến đây để châm chọc tôi sao? Cảm ơn, tôi không có đau- Hắn liếc xéo nó, quay mặt đi.

-Tôi đến không phải để châm chọc anh- Nó bày đặt tủi thân, nói lí nhí. Thực ra nó chỉ nghĩ đến cái laptop thôi, không ngờ anh Lâm lại "giang hồ" như này. Nó vô tội, thực sự vô tội aT~T

Hắn không trả lời, làm bộ giận dỗi.

-Haizzz- Nó thờ dài, quay đi mở hộp cứu thương, lấy ra một hộp oxy già và miếng bông nhỏ. Nó lại gần, không kiêng nể giật lấy tay hắn, đổ thuốc sát trùng lên vết thương:

-Cô....làm cái gì vậy?- Hắn hết ngạc nhiên rồi lại sang xấu hổ, đỏ mặt lấp bắp

-Đương nhiên là xử lí vết thương. Anh đến trường học môn sinh làm đếch gì mà không biết thế!- Nó cầm bông, nhẹ chấm lên vết thương.

-Không hề. Tôi rất chăm chỉ chuyên cần học môn sinh học này

...-Đặc biệt là cuối năm lớp 8- Hắn nhe răng cười gian xảo. Nó nhú mày:

-Sinh học cuối năm lớp 8? Về cái gì vậy?

-Ừ. Mấy bài đó có nói về quá trình sản xuất và hoàn thiện một cá thể mới của một loài động vật thuộc họ linh trưởng, cô không biết sao?

-Vậy sao. Tôi không nhớ rõ lắm. Năm lớp 8 mẹ tôi....- Nó ngừng lại một chút, trầm mặc không nói. Hắn hiểu ý, cũng không nhắc đến nữa. Được rồi, thời gian còn dài, mấy chuyện này, để hắn tự tay dạy dỗ vật nhỏ, cả lí thuyết lẫn thực hành thì sẽ hữu dụng hơn mấy thứ trong sách giáo khoa. Vợ hắn dạy vẫn là khả quan nhất.

Nó vẫn chăm chú băng băng bó bó, không để ý tới tên đao ngồi cạnh ánh mắt sáng rực, đầu óc đã bay tới tận chân trời xa xôi nào. Tay nhỏ hấn khẽ chạm vào da khiến tim hấn thỉnh thoảng. Ý nghĩ đen tối, cộng thêm việc đối tượng đang nghĩ tới ngồi ngay bên cạnh chăm sóc tận tay như này, hấn thực sự rất căng thẳng nha. Cơ mà căng thẳng thì kệ mẹ căng thẳng, hấn vẫn muốn ngồi với nó thêm một chút

..một lúc sau

-Xong! Tay nghề của mình quả nhiên rất xuất sắc

-Đau bỏ mẹ ra. Xuất cái con khỉ- Hấn bĩu môi. Nó lườm lườm, nguyệt dài:

-Xi. Được người ta băng bó miễn phí xong còn đòi hỏi.

-Không phải do cô tôi mới thành như này sao?- Hấn vặc lại. Nó giả bộ óc đơ mắt đét, đánh trống lảng:

-À. Cái này, là....là..là vô tình thôi. Hahaha, đúng, là vô tình, vô tình. Thế thôi anh bảo trọng, tôi..tôi đi trước nhá- Dứt lời, nó thu dọn đồ đạc, định bụng chuẩn đi. Ai ngờ, tên đao kia lên tiếng:

-Yêu ai yêu cả đường đi. Ít nhất cô cũng phải ở lại an ủi, giải tỏa tâm lý cho bệnh nhân với chứ- Nó khinh bỉ nhìn hấn, lại nhìn thấy cục u to trên đầu hấn, đành ở lại. Được rồi, xem như nó có lòng yêu thương động vật đi.

Nó thông thả ngồi uống, cười đều:

-À ra là bé muốn cô ru bé ngủ sao. Ok luôn. Không thành vấn đề.

Nó nín cười, bắt đầu hát:

Bé ơi ngủ đi đêm đã khuya rồi, để những bóng ma già sẽ đi theo em, bé ơi ngủ ngoan trong tiếng oan hồn, hồn ma...đợi em...cùng đi vào nghĩa trang. À oi à oi à à oi...THÁCH BÉ NGỦ NGON !

Hấn tức điên lên, đang định xử đẹp nó thì đầu óc lại nghĩ ra trò hay. Hấn nhích lại về phía nó, rồi bắt ngờ.....nằm xuống đùi nó, nhắm mắt làm bộ ngủ.

-Anh....anh..anh làm cái gì vậy hử?- Nó trở mắt nhìn tên biến thái đang an phận trên đùi mình.

-Ai da...thật êm a~~Hấn nói, giọng ngái ngủ

-CÚT...CÚT CHO BÀ. Đồ...đồ biến thái, đồ dê xôm, đồ vô nhân tính, đồ..... Hứ- Nó đỏ mặt đứng dậy, xấu hổ chạy ra khỏi phòng. Để mặc hấn ngồi đó cười vô cùng khả ố.

Nếu biết cảm giác thoải mái như vậy, hấn cam tâm tình nguyện bị đánh đau hơn một chút a.

Được, hấn công nhận, hấn lỡ thích nó mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Ta Là Sắc Nữ

Cột: Ngại quá! Lâu lắm rồi ta không ra truyện, ta chắc hẳn cô các nàng đã dài cả cây số rồi. Thật xin lỗi, ta cũng rất muốn hoàn truyện mà, chỉ là vì áp lực học tập nên không có rảnh để viết thôi. Kết thúc nghỉ lễ là ta thi HK luôn, thời gian ôn còn chẳng có. Thông cảm cho ta, pờ lít *mất long lanh*

À, ta quyết định đưa nick fb cho các nàng tiện liên hệ. Nhà thừa cục đá nào thì cứ mang ra phang thẳng vào tường nhà ta, không cần khách sáo. Ta tên thật là Linh. Thím nào cùng tên hai phai cái lào

My FB: Search :Vô Diện là ra

Tào lao xong rồi, truyện đây. Nhào zô nhào zô

Ăn chơi bát nháo đến tối, cả hội mới quyết định

"Người ra đi đâu không ngoảnh lại

Sau lưng nhà nó, rác rơi đầy"

Ôi, đáng lòng, thật đáng lòng làm sao

Còn 2 bạn nhỏ của chúng ta sao? Quên đi, con lợn cái bị con lợn đực "lưu manh" xông bỏ lên nhà, bày đặt giận dỗi. Ai ngờ "giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời", in vẫn hoàn in, lăn quay ra ngủ, mặc kệ thiên hạ. Dòng nước dài long lanh tuyệt đẹp, mùi hương ngọt ngào tinh khiết như nước cống chảy ra từ khố miệng vô cùng sặc xi và gọi cảm. Lợn đực lại tưởng lợn cái giận, lảng lạng bỏ về, chờ ngày mai tạ lỗi với lợn cái.

Ôi, ngọt lòng, thật ngọt lòng làm sao.

Sau đó, lợn đực cũng leo lên giường à nhằm xông vào chuồng ngủ, trên miệng vẫn còn nụ cười ma mãnh....

Sáng ngày mai, vẫn như thường lệ, tụi nó lên xe tới trường. Tâm trạng của 5 bạn nhỏ Lâm, Bách, Thùy, Thư, Vy là như sau

Thùy, Vy, Bách đương nhiên vô cùng vui vẻ. Phương châm sống của tụi bại hoại này chính là : "Trời có sập xuống thì bỏ đây vẫn ngoác mồm ra mà cười". Vì vậy, chúng ta loại bỏ nguy cơ bị tự kỉ hoặc trầm cảm. 3 người này, ngoài 2 chữ "động kinh" ra, chúng ta không còn gì phải bàn cãi

Thư sao? Không cần dài dòng. Xin hãy lên nghe bài "Không cảm xúc" của Hồ Quang Hiếu, các bạn sẽ thấu hiểu tâm trạng bé gái này một cách sâu con mẹ nó sặc

Còn Lâm. Vàng, trong đầu anh này đang hiện ra một kế hoạch rất chi là ơ phếch. Đứng rồi đấy, anh này chính là một ví dụ điển hình cho mẫu anh trai khủng bố trong mắt các bạn trẻ. Ngày nào Dương Hoàng Lâm này vẫn còn có thể hô hấp, thì đừng hòng động đến em gái bảo bối của anh. Dám động, anh nhất định cời quần tên đó ra, giật đủ 69 sợi lông, sau đó, ...THIỆN! Đứng, phải thiện. Nhất định thiện

Rất nhanh, tụi nó rớt cuộc cũng đã đến trường. Lâm quyết định hộ tống nó đến cửa lớp, định bụng sẽ dọa mấy tên con trai lớp nó sợ vãi cả đái ra.

Ai ngờ, anh lại quên mất một điều. Lớp nó là lớp toàn gái, do thầy Toàn Gái chủ nhiệm. Điều quan trọng nhất, thầy Toàn Gái này, thực sự rất đẹp trai a.

Tụi nó về chỗ ngồi, mồm bắt đầu hoạt động hết công suất, không ngừng không nghỉ. Trống đánh, tụi nó mới chịu ton ọc cái loa phát thanh cá nhân kia

-Ế, tiết gì đầu vậy chị dâu?- Nó quay sang hỏi Quỳnh Anh. Nhỏ đỏ mắt, lườm nó một cái

-À, Văn đây thừa cô

Nó cười hi hi. Đột nhiên nhớ đến thầy Toàn Gái, cười hi hi bỗng biến thành cười hô hô, không thể vô duyên hơn. Cả lớp bỗng nhiên nhớ ra, tiếng cười bùng nổ. Ai đi qua cũng tưởng cái lớp này bị điên hết rồi. Thật ra, nếu nhìn kĩ hơn một chút, ta sẽ thấy tụi này không chỉ điên, mà còn thần kinh nữa. Thầy Toàn Gái cuối cùng cũng đi vào, thẳng tay dẹp loạn:

-Tôi thực sự muốn lập quỹ quyên góp tiền bệnh viện tâm thần cho các em- Thầy vừa nói vừa đặt cặp xuống bàn, tiện tay cầm lấy viên phấn trắng

-Tụi em cũng muốn lập quỹ quyên góp tiền vé máy bay cho thầy sang Thái chuyển giới. Em tin rằng thầy sẽ đẹp hơn cả Happy Polla- Nó đáp lại, cả lớp lại được tràng cười vỡ bụng

-Lũ quý sứ! Được rồi, nghiêm túc vào bài học nào. Hôm nay chúng ta học bài..

-Thầy ơi, em muốn hỏi thầy một chuyện?- Nó cất lời.

-Hỏi đi

-Thầy đã có bạn gái chưa?

Im lặng.

Im lặng.

Ngoài im lặng cũng chỉ có im lặng. Thầy tròn mắt nhìn lũ "quý sứ" chớp mắt ngây thơ, chờ đợi câu trả lời từ thầy. Cái gì đây chứ, tại sao thầy lại có cảm giác sắp bị yêu râu xanh hấp vậy.

-À, em xin lỗi. Ý em là, thầy đã có bạn trai chưa?- Mắt nó lấp la lấp lánh. Thầy phì cười:

-Mấy đứa đừng đùa nữa, học đi nào. Học đi, em nào giỏi thầy về nói mẹ thầy nhận làm con dâu

-Thầy hứa nhá- Cả lớp gần như đồng thanh. Xem chừng nước miếng chuẩn bị chảy tấp thể, khả năng cao sẽ có lũ lụt. Thầy lại cười

-Thầy hứa. Rồi, học đi nào.

Tiết học cứ như thế trôi qua, vui vẻ.

PS Các nàng đọc tạm, ta chưa hoàn chương đâu. Tới ta cập nhập phần còn lại ^^

Đánh trống ra chơi, nó và Vy mon men đến lớp anh Lâm làm việc "mò ám". Thực ra cũng không có gì, chỉ là bạn nhỏ Mai Vy nhớ phụ quân, liền không quản đường xa đến thăm chàng. Về phần lợn cái đương nhiên cũng đi ngắm zai, hay nói toẹt ra là đi ngắm tình địch của lợn đực. Tôi là Cột, phóng viên của VTV 69, xin tường thuật lại sự việc như sau

Ném cặp uyên ương Vy-Khanh sang một bên, chúng ta nói về cuộc tình ngang trái của lợn đực và lợn cái trước. Chuyện kể rằng Diệu Thùy của chúng ta đi đến đâu trai theo đến đấy, xếp hàng từ đầu tới cuối hành lang. Nếu các nàng chưa biết, thì lớp của Lâm toàn là con trai. Và đứng rồi đấy, chủ nhiệm là một cô giáo, xinh đẹp, trẻ trung, bo đi siêu chuẩn, nụ cười khả ái. Nói tóm lại, chính là một đại mỹ nhân. Không đúng, là một đại mỹ nhân đam mê bạo lực (trong lời nói). Nổi tiếng với danh hiệu "bóng ma học đường", là nỗi ám ảnh của biết bao nhiêu thế hệ học sinh. Quả nhiên, hoa hồng càng đẹp thì gai càng nhiều. Tôi xin đưa ra một số dẫn chứng.

Ngày đầu tiên đi học, nhìn thấy cô, thú tính của ba mươi mấy đứa con trai lại nổi dậy, hóc môn rối loạn, bắt đầu đưa lời chọc bướm ghẹo ong. Đứng rồi đấy, phần tử cuồng dâm đầu tiên của chúng ta chính là lợn đực đang trong thời kì động dục- Trịnh Từ Thiên. Lợn đực, y như lợn cái, ngọt ngào hỏi cô:

-Cô giáo xinh đẹp, em là Thiên, không biết cô là hoa có chậu hay chưa vậy?- Nói xong không quên nháy mắt làm duyên. Cô mỉm cười trả lời:

-Rồi em

-Vậy em có thể đập chậu cướp hoa không cô?- Tiếng cười khúc khích của một loạt đứa vang lên. Cô nhếch môi:

-Em dám đập chậu, tôi sẽ đưa em tới chỗ các cơ quan chức năng có thẩm quyền để xét xử hành vi phá hoại của công, cướp của. Em có quyền thuê luật sư để bào chữa cho hành vi của mình. Nhưng tội đó không quan trọng. Quan trọng nhất chính là hành vi quấy rối và xâm hại tình dục đối với giáo viên, khủng bố tinh thần của một cô gái yếu ớt không có sức chống cự. Tôi tin rằng, chỉ trong 1h, tin tức học sinh bệnh hoạn hiếp dâm giáo viên trẻ tuổi sẽ được đưa lên trang nhất tất cả các báo. Em sẽ trở nên nổi tiếng chỉ trong một đêm. Còn bây giờ, ta tạm gác chuyện đó sang một bên. Hôm nay, tôi sẽ ôn lại cho các em tóm tắt kiến thức quan trọng đã được học, sẽ áp dụng trong thời gian tới. Cô mời Lâm đứng dậy.

Lâm run run đứng dậy, tuyệt vọng gào khóc trong lòng, im lặng chờ đợi từ lệnh từ cô giáo.

-Em rất đẹp trai Lâm à. Bây giờ em hãy...-ngừng một chút-cô nói tiếp- đặt câu hỏi cho bạn Thiên trả lời. Cô mời bạn Thiên đứng dậy

Kết cục, chắc không nên nói ra ở đây. Bảng điểm của bạn nam nào đó, lần đầu tiên có một quả trứng, tròn và đẹp, chói mắt, lung linh kinh người.

Quay trở lại vấn đề chính, Tiểu Thùy tiến tới cửa lớp, đã thấy anh trai và Thiên An mỉm cười với mình. Đỉnh chính một chút, lợn đực cũng đang ngoác mồm cười, chỉ là lợn cái không care, nên đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

-Anh An, anh hai.- Nó tít mắt

-Em rốt cuộc là em gái anh hay em gái thằng An vậy.- Lâm bĩu môi. Bản thân anh, riêng với Thiên An thì vô cùng yên tâm. Anh thậm chí còn có một chút chờ mong An sẽ trở thành em rể của mình, hoàn toàn tác thành cho em gái. Em gái anh nổi tiếng sắc nữ, thấy trai là sáng mắt, kiếm được một mỹ nam tốt như vậy, anh thật ưng ý a~

-He he, đương nhiên là em gái bảo bối của anh. Anh An này, cuối giờ, ừm...anh tập cho em đánh bóng rổ nữa đi- Nó cười cười, má ửng hồng

-Ừ, được, cuối giờ ra cổng chờ anh- An cười hiền. Nó gật đầu mãnh liệt, ngồi nói chuyện với An một lúc, rồi cùng Vy rời đi.

Trong lúc đó, có một con người nọ, mặt như mông khi, nhăn nhó không còn gì để nói. Bàn tay đã nắm chặt từ lâu. Từ trong mũi, dòng máu nóng dần dần tuôn trào.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Mỹ Nam Đại Chiến (1)

Cột: Buồn ngủ quá rồi, mai up nốt. Thi HK xong toàn chuyện vợ vẫn lằng nhằng. Bật mí trước, chap này lợn đực khiêu chiến tình địch độ, háo hức

Sau giờ học, Diệu Thùy cùng Thiên An vui vẻ đi vào sân bóng rổ, trước cặp mắt hần học chất chứa nỗi niềm gào sấm của ai đó. Tiểu Thùy của chúng ta rất thấp, nên học bóng rổ rất khó khăn, mất nhiều thời gian và công sức. Cùng anh tập được một hồi, Tiểu Thùy mệt đứt hơi, bèn xin phép giải lao ít phút. Thiên An cười hiền, gật đầu đồng ý. Trong khi Dương cô nương ngồi xuống tu nước ừng ực như một con lợn gọi tình, Thiên An, hay cho phép ta tạm gọi là mỹ nam số 1 chăm chỉ một mình ném bóng. Quả bóng luôn bay theo quỹ đạo nhất định, gần như chuẩn xác rơi vào rổ. Dương cô nương ngấm nghĩa một lúc, bản tính sắc nữ lại trở dậy sâu thẳm trong trái tim bé nhỏ, mắt long lanh, miệng đã sắp chảy dãi đến nơi.

-Anh An, có biết lúc ném bóng, anh trông rất soái không

Anh đang ném bóng, khẽ liếc mắt, cười nói:

-Em làm sao vậy. Tính ăn thịt anh sao?

-Anh nghĩ em có khả năng không?- Nó nháy mắt, trong lòng lại gào thét "Có.Có.Có. Em muốn. Em rất muốn. Ưc ực"

-Ừm. Với chiều cao của em, đúng là không thể hấp thụ nỗi người như anh

-Xi- Nó bấu môi chống đối

-Giờ cũng muộn rồi. Em đi căng tin không?- Anh đưa tay nhìn đồng hồ, cười trên môi còn chưa tan

-Anh khao nhá!- Mắt nó lấp la lấp lánh

-Ok! Đi nào

Nó đứng lên chạy theo anh. Rất tự nhiên, anh đưa tay quàng qua vai nó. Đôi bạn chẽ cùng nhau đi kiếm ăn.

Các bạn hỏi lợn đực đang ở đâu, trong khi lợn cái cùng lợn mỹ nam "hú hí" với nhau sao? Không phải chờ lâu hơn nữa, tôi sẽ đưa các bạn đến thị sát lợn đực ngay bây giờ.

Dưới gốc cây bàng, có một con lợn đang bị chảy máu mũi.

Chuyện kể rằng, lợn cái bỏ lợn đực đi ngoại tình với lợn mỹ nam. Lợn đực tài lẻ hằng hà sa số, lợn cái lại chỉ quan tâm đến thứ mà lợn đực éo giỏi.

Trớ trêu thay, lợn mỹ nam lại là cao thủ trong cái thứ quái quỷ đó

Giây phút nhìn lợn cái và lợn mỹ nam vui vẻ bên nhau, lời đầu tiên mà lợn đực thốt lên đó là...

...

...

-Ut ịt, ịt ịt ịt ịt

Ây gù, thật xin lỗi, ta quên dịch, nguyên văn như sau:

-Mẹ nó, lại chảy máu mũi.

Lẽ ra, hành động tiếp theo của lợn đực là đưa chi trước lên cầm máu. Nhưng không, nhìn thấy ánh mắt sùng bái lợn cái dành cho lợn mỹ nam, máu mũi lại càng tuôn ra thêm. Giây phút lợn mỹ nam quàng vai lợn cái, lợn đực mắt hần tia máu, bàn tay nắm chặt, ngăn không cho mình xông lên đem lợn cái về nhà trừng phạt một trận. F*ck, hần mới chỉ có thể gối đầu lên giò vợ hần, nay thẳng tình địch lại ôm vai bá cổ, trực tiếp dụ dỗ vợ hần như vậy là thế éo nào. Mãi 1 phút sau, hần như ngọn núi lửa sắp phun trào, dốc sức chạy tới căng tin. Máu mũi còn chưa cầm, dần dần rơi xuống, xung quanh chột mờ hần. Hần lao đảo, chạy thêm vài bước nữa, rồi khụy xuống

Thằng dờ kia, người làm cái quái gì ở đây thế

Này, đừng có dọa ta nhá

Người điên đủ rồi đấy thằng kia, đừng dậy không ta vả vỡ mặt giờ.

Trịnh Từ Thiên, người đừng đùa ta.

Từ Thiên, anh làm sao vậy. Không lẽ là thật.

Từ Thiên, Trịnh Từ Thiên, anh làm sao vậy. Máu ở đâu thế này

Từ Thiên, anh tỉnh lại đi, tỉnh lại đi mà

Từ Thiên...

Trong phòng y tế, người nào đó mở mắt

Cầm thấy bàn tay mình thật ấm, người đó cười cười. Ra là vợ bé nhỏ của hắn

Nếu đã chủ động cầm tay, lí do vì sao nằm trong căn phòng kinh dị này, hắn không cần quan tâm nữa. Chỉ bằng giả vờ như chưa hề tỉnh giấc đi.

Ây gu, bàn tay này vì sao lại mềm mại như vậy chứ

Ây gu, cảm giác thật đô mốt

- Ừm...- Tiếng động nhỏ vang lên, người nào đó cầm tay hắn đã tỉnh. Hắn cười tủm tỉm, chờ đợi xem vật nhỏ làm gì tiếp theo.

-Mẹ nó. Thăng điên nó chưa chịu tỉnh cho bố nhờ. Minh thật lương thiện khi để nó cầm tay vàng tay bạc của mình.

Im lặng.

Im lặng....

Vẫn là im lặng..

Có gì đó không bình thường. Giọng nói rất ngọt ngào, nếu không muốn nói là ngọt ngào thái quá.

Dương cô nương mà có cái giọng nói chảy nước như vậy sao. Hừ cầu!

Chẳng lẽ...

-Ừa, mày tỉnh rồi sao không nói với tao 1 câu. Bộ chảy máu mũi đến nỗi cảm luôn rồi sao. Buông tay tao ra thằng dở này. Tao ái nhưng mày không hợp khẩu vị của tao đâu nhá. Đùng hồng dụ dỗ tao. Tao có người thương rồi

-Tr....Triệu Nhã. Mày làm cái quái ở đây vậy

-Câu này tao phải hỏi mày mới đúng chứ. Tiểu Thùy nói cảm có sai, mày đúng là biến thái, đại biến thái, siêu cấp biến thái. Tự dưng nằng nệ chạy ra sân bóng rổ nằm lăn lóc, máu mũi chảy ròng ròng không thèm lau. Thăng An với Thùy đưa mày vào đây, kêu tao lên trông chừng mày kéo mày lên con đấy. Mẹ, mày ngủ từ sáng đến chiều

-Mày nói An với con dở đó đưa tao lên?

-Ồ

-Thế hai đứa nó đâu?

-Đang tập bóng rổ.

Triệu Nhã cô nương thân nhiên nói, mặc cho một đàn quạ đen từ đâu bay qua bay lại trên đỉnh đầu bạn nam nào đó. Tay nắm thật chặt, ngọn núi lửa có dấu hiệu phun trào

-M...Mày sao nhìn tao kì thế. T..Tao vô tội, vô tội.- Triệu cô nương khẽ nuốt nước miếng.

-Triệu Nhã- Hắn nở nụ cười tươi không cần phân bón của mình. Nghe thì có vẻ ngọt ngào, nhưng thực ra là đe dọa, là đe dọa trá hình thừa quý vị.

-Ồ..Ồi. Thi..Thiên gọi gì tớ.

-Cậu giúp tớ việc nhỏ này được không?

-V..Việc gì?

-Thì có được hay không?- Hắn nghiêng răng

-Được, không vấn đề gì.

-Cậu tự nguyện?- Hấn nhieu nhieu mắt

-Tớ tự nguyện

Hấn nở nụ cười mãn nguyện, khoe hàm răng chắc khỏe sáng bóng sạch bay dầu mỡ nhờ sẵn lại chanh 100 của mình. Từ màn hình, ta thậm chí có thể ngửi được mùi chanh thơm ngan ngát, nồng cmn nản

Triệu cô nương hốt ha hốt hải chạy đến sân bóng rổ:

-Tiểu Thùy, Tiểu Thùy

-Sao vậy?- Nó và An đồng thời quay lại, dời sự chú ý từ quả bóng rổ sang Triệu cô nương.

-Hấn..hấn...

-Sao?- Nó hỏi

-Thằng điên đó...hấn..

-Hấn làm sao?

-Sao với trắng gì nữa. Hấn mất nhiều máu quá, choáng váng suýt ngất. Ta bảo hấn ở lại nằm nghỉ không chịu, khăng khăng bắt xe về nhà. Ta ngăn không có được, hấn cứ thế đi, bảo là không cần ai chăm sóc. Chết thật. Ở nhà hấn có ai đâu. Về nhà không chết ngất mới lạ

-Vậy hả?

-Ừ

-Theo muội, bây giờ chúng ta nên..

-Đến nhà hấn?- Triệu Nhã tròn mắt hỏi lại. Lẽ ra muội muội của nàng phải nói mấy câu phũ phũ kiểu kẻ con mẹ nhà hấn hoặc kẻ cha hấn chứ. Đàng này...

-L..làm gì. Chẳng nhẽ thật sự muốn chăm sóc hấn sao?- Triệu cô nương lấp bắp

Nó nở một nụ cười kinh dị, lắc lắc đầu, mặt nguy hiểm

-Nô nô nô. Đến hiệp chết mẹ hấn, tiện thể bắt cóc hấn tống tiền. Dù sao cũng là đệ nhất mỹ nam trường Royal, không ăn thử thật phí đời zai a. Đi nào đi nào.

Nói rồi nó tung tăng đi trước, buổi chiều không có lịch học, chỉ có vài học sinh đến tập bóng banh gì đấy. Triệu Nhã đen mặt, khóe môi run run. Được rồi, mày phải bình tĩnh, phải thật bình tĩnh. Nó chịu đi thì thằng kia sẽ không vả vỡ mặt mày là được rồi. Lí do...ừm không quan trọng.

-Đội tỷ với- Triệu cô nương sau vài phút suy ngẫm cuộc đời, cuối cùng cũng chạy bán sống bán chết theo sau. Thiên An cũng cầm bóng đuổi theo. Ba con người nợ thẳng tiến tới nhà của lộn đực

Lúc ấy, tại nhà, à nhầm chuồng lộn đực....

Đồ đạc gọn gàng ngăn nắp.

Bát đĩa cốc chén sạch tinh tươm

Ba mẹ lộn đực thì đi làm, người nhà....không có. Vậy ai là người đã lau dọn nhà cửa sạch bong như vậy?

Đúng rồi đấy, là lộn đực.

Lí do?

Đúng rồi đấy, con lộn kia chuẩn bị đón lộn cái tới thăm

Vốn đã mơ về một tương lai tươi đẹp màu hồng. Nhưng đáng lòng làm sao, có chuyện xảy ra nằm ngoài dự tính của lộn đực

4h chiều, tại nhà lộn đực...

Đến trước cửa nhà lợn đực, lợn cái lảng xảng ấn chuông. Ấy gù, quả nhiên nhà mặt phố, bố làm to. Biệt thự cao tầng đặc biệt hoành tráng

Vừa ấn chuông, Triệu cô nương có người gọi điện

-A lô

-Sao, có việc gấp sao?

Triệu Nhã khẽ liếc mắt về phía tụi nó, tiếp tục công cuộc choém gió thành bão

-Không được, đang bận

-Sao, khẩn cấp lắm hả???

-Ừ, được, vậy để tôi sắp xếp

Nói xong tắt máy cái rụp, quay sang tụi nó làm vẻ tiếc nuối

-Thật xin lỗi, tỳ có việc gấp, muối đi thăm hấn trước

-Ai bảo là muối đến thăm hấn, muối đến hấp

-À...ahihhi. Phải phải, đến hấp diêm tổng tiền, hấp diêm tổng tiền. Thôi vậy muối cứ triển khai trước đi, tỳ...tỳ đi trước nhá.

Triệu Nhã hấp tấp chạy đi không chút chần chừ. Phai nờ li, tính mạng đang ngàn cân treo sợi tóc cũng được đảm bảo. Triệu cô nương ung dung đi về.

Từ từ đã. Có gì đó không đúng

Chẳng phải nó đã đến nhà tên đàn thối kia rồi sao. Chẳng phải kế hoạch tiến triển rất thuận lợi sao. Vậy cái cảm giác kì dị này là thế éo nào.

Không đúng, hấn nói muốn gặp nó, bày mưu tính kế để Triệu Nhã làm theo. Anh vốn khá là ưu thắng cha vợ vẫn tầm bậy siêu cấp biến thái này. Muối muối cũng chẳng phải đậu vừa rang. Rõ ràng trời sinh một cặp. Anh đương nhiên vui vẻ giúp đỡ tác thành

Khoan. Người hấn muốn gặp là nó, là tiểu Thùy nhà anh.

Vậy chứ, làm ơn giải thích cho anh biết, thằng cha đi cùng với con bé là ai không

Ế, chẳng phải là thằng An sao

Thằng An...

Thiên An...

Là Thiên An. LÀ THIÊN AN ĐÓ.

T...toi đòi rồi. Làm sao bây giờ. Anh còn trẻ, còn nhiều việc quan trọng chưa kịp làm đã để anh chết trong tay thằng dở đó sao

Thảm rồi. Thảm rồi. Thực sự thảm rồi

2h 6 phút 9 giây trước...

-Thằng kia, lại đây tao bảo

-S...sao?

-Giờ mày đến nói với con dờ đó hộ tao, viện có gì đấy to tát vào, kinh khủng vào, nghiêm trọng vào, cỡ chiến tranh thế giới bùng nổ ấy. Dù nó về nhà cho tao. Đến cửa nhấn chuông tao sẽ gọi cho mày, mày viện tiếp có gì đó chuẩn lẹ lẹ, để nó vào một mình, hiểu chưa

-Ặc, mày đùa bố chắc. Mày có tin tao sẽ triệu hồi thằng lòi zón chạien ngay và luôn không. Kế hoạch của mày nghe hư cấu vãi cả đái

-Mày nói kế hoạch của tao giao à nhằm hư cấu? -Hấn đen mặt

-Ách...k..không. Kế hoạch rất hoàn hảo, pơ phêch. Tao đi triển ngay và luôn. Ahihihi

Ấy da, động vật cấp cao giống đực khi yêu, IQ quả nhiên chỉ còn 2 chữ số

Sau vài phút hồi tưởng, Triệu Nhã quyết định chạy thoát thân

"Tình tình"

-Ra ngay đây- Lợn đực chạy ra bằng tốc độ ánh sáng để mở cửa

-Người đến thăm ta hả con điên, vào đi vào đi

Hắn cười tít cả mắt, cho tới khi..

-Chào cậu Tử Thiên, tớ với Diệu Thùy tới thăm cậu.

Cột : Thật xin lỗi, ta bị papa thu laptop rồi. Gõ bằng smartphone nên rất chậm.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lùn! Đồ Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Mỹ Nam Đại Chiến (2)

3 con lợn nọ nối đuôi nhau vào nhà, ừ à ừ ừ. Lợn đực và lợn mỹ nam như có như không liếc mắt nhìn nhau. Hắn và anh đi trước, Dương cô nương lặng lẽ bước theo sau. Nó bắt đầu cảm thấy không khí có chút kì lạ.

Sánh vai nhau đi, nhìn nhau đắm cmn đuối như vậy, không lẽ là...khụ khụ, yêu nhau rồi chứ

Thật không thể tin được. 17 năm sống trên đời, cuối cùng cũng nhìn thấy một chuyện tình đam mỹ cảm động rơi nước mắt bằng da bằng thịt. Thậm chí, nó còn có cảm giác, mình là nữ phụ đáng thương chỉ biết trở mặt lên nhìn hai mỹ nam khiến biết bao cô gái theo đuổi yêu nhau say đắm. Hơn nữa còn có cảm giác mình rất có năng khiếu làm kì đà cản mũi người ta.

Không được, mình phải bao dung, phải tốt bụng, phải tác thành cho người ta. Nếu không sẽ trở thành nữ phụ đam mỹ xấu xa chuyên đi ép duyên thăng khác.

Khoan! Nó còn một câu hỏi nữa. Hai người này ...khụ khụ, rốt cuộc ai là thụ, ai là công vậy.

Tử Thiên dù gì cũng là đệ nhất mỹ nam, gái theo thành hàng, dài trăm cây số lâu lâu còn thấy vài bạn nam ngược nhìn với đôi mắt lấp lánh. Ra biển thì chủ nghĩa soi hàng được đặt lên hàng đầu. Đi đâu cũng được miễn là có gái xinh. Nhìn bề ngoài, ừ thì cũng...khụ khụ, đẹp trai lãng tử. Được rồi, vậy để hắn làm công đi

Thiên An nhìn thế nào cũng ra dáng thư sinh tri thức, da dẻ trắng trẻo sạch sẽ, thân hình có chút gầy. Vậy đành để anh chịu khổ một chút, để anh làm tiểu thụ của Trịnh lão công vậy

Trong khi trong đầu nó đã hiện lên một cuốn tiểu thuyết ngôn tình đầy hư cấu, đau lòng và thấm đẫm nước mắt, thì cặp thụ-công nọ vẫn trao nhau ánh mắt nồng nàn

-Nghe tin cậu không khỏe, chúng tôi liền đến thăm. Cậu không sao chứ?- Anh cất giọng nhàn nhạt, vô tình mà hữu ý nhấn mạnh 2 chữ chúng tôi. Một con lợn bao năm lẫn xà giang hồ như hắn sao lại có thể không nhìn ra ý tứ trong câu nói ấy chứ.

-Tôi nhớ là chỉ mời mỗi Diệu Thùy thôi mà. Không biết ngọn gió nào đưa cậu tới vậy.- Hắn cười, mĩa mai không thương tiếc

-Cậu có thể xem như tôi là người hộ tống Diệu Thùy đến đây vậy. Phải không em? - Anh ngược mắt về phía nó. Nó cười toe:

-Đúng rồi, anh ấy cất công đưa em tới đây, anh nhất định phải tiếp đãi cẩn thận.

Hắn bĩu môi. Nó quăng cho hắn một ánh mắt khinh bỉ. Đã thích người ta rồi thì nhận đi, còn bày đặt đuổi khách, lại lấy nó ra làm khiên chống đạn. Nó tự hỏi nó đã làm gì sai chứ, nó chỉ tác thành cho một đôi uyên ương trời sinh một cặp thôi mà.

Lúc sau, 3 con lợn đã an tọa tại phòng lợn đực. Chiến tranh lạnh vẫn ngấm ngấm nở ra. Nó bắt đầu cảm thấy trời nóng bất thường, có khi băng ở hai cực đã tan chảy hết cả. Là một người con của đất mẹ, nó tự thấy mình phải có trách nhiệm ngăn chặn sự nóng lên của trái đất. Đúng vậy, Dương Diệu Thùy,

mây phải cô lên, tao gin là mây có thể khiến cho cặp đôi này gạo xay ra cám.

-E hèm, hai người, khi nào thì định công khai.

Thời gian như bị đóng băng, lộn đực và lộn mý nam không hiểu mô tê gì, bắt đầu tự kỉ.

-Công khai gì?- Cả hai đồng thanh

-Haizzz. Đừng giấu tôi nữa, tôi biết tỏng tình cảm của hai người rồi.

-Hả...ừ- Lại cùng đồng thanh, cùng đó mặt cúi đầu xuống. Thì ra là con bé biết tình cảm mình giành cho nó rồi.

-Tôi biết hai anh rất sợ dư luận trái chiều. Nhưng một khi đã có tình cảm, thì bất chấp tất cả mà đến bên nhau. Tôi luôn đứng về phía hai anh, cổ vũ hai anh.

Cả hai cùng gật đầu, về mặt đang thấm nhuần và hiểu rõ lời khuyên chí lí chí tình của Dương cô nương, trong lòng đều hiện ra kế hoạch tác chiến

-Nếu vẫn sợ, tôi có thể cùng bà tác giả tâm lí biến thái kia giả làm người yêu của hai anh để che mắt thiên hạ. Về sau hai anh chỉ việc thương nhau mà sống, thông...à mà thôi. Giai đoạn đầu quả thật có chút khó khăn, nhưng tôi tin là hai anh có thể vượt qua tất cả, sống với chính mình.

Khụ khụ, khoan đã, sự việc đang tiến triển tới mức nào rồi. Rõ ràng là đang nói về nó, sao tự dưng lại thành hai người có tình cảm với nhau. Cái éo gì đang diễn ra vậy chứ.

-Thế kỉ thứ 21 rồi, mọi người nhất định sẽ thông cảm và chấp nhận các anh. Tôi biết các anh cũng là bất đắc dĩ, áp lực hai bên gia đình cũng không hề nhỏ. Các anh cứ tự tin lên, không việc gì phải xấu hổ. Chỉ là rất đáng thương cho những cô gái theo đuổi các anh thôi.

Giây đây? Hoang mang, cả hai đều hoang mang tột độ. Tinh thần bắt đầu xuống dốc không phanh. Dương cô nương à, chúng tôi thích cô, không phải là thích nhau mà.

-Diệu Thùy, em nghe anh giải thích đã. Anh và tên đó trong sáng.

-Đúng vậy, tụi anh trong sáng.

Nó lập tức ngắt lời:

-Mạnh mẽ lên, can đảm lên, các anh phải đối diện với sự thật. Một ngày nào đó, khi đã hạnh phúc bên nhau, nhờ khoa học kĩ thuật tiên tiến mà sinh cho nhau cả đội bóng, các anh nhất định sẽ vô cùng biết ơn tôi. Vậy tôi đi vệ sinh đã, các anh cứ thoải mái thổ lộ tình cảm.

Nó chạy một mạch ra ngoài, cánh cửa đóng sầm. Ở bên trong, có một đàn quạ đem bay qua đỉnh đầu hai nam nhân nọ. Tạm thời lấy lại tinh thần, hai nam nhân bắt đầu nói chuyện nghiêm túc.

-Tôi thích cô ấy.-Hắn cắt lời- rất thích.

-Tôi không tin cậu thích cô ấy hơn tôi

Im lặng

Im lặng

Vẫn im lặng

-Anh với tôi, chúng ta cùng cuộc một ván đi.....

Bỗng nhiên có tiếng nói vang lên từ nhà vệ sinh.

-Hai anh định thổ lộ đến bao giờ. Mẹ nó, nhà vệ sinh hết giấy.

Hắn đen mặt. Trước khi cá cược gì đó, còn việc quan trọng hơn phải làm..

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Mỹ Nam Đại Chiến (3-End)

Hắn nhanh chóng cầm một bao giấy vệ sinh mới toanh, xin nhắc lại, là 1 bao đấy, là 12 cuộn tất cả đấy (Cột: Viết mỗi câu này mà ta đã cảm thấy mình am hiểu rất chỉ là tường tận về vấn đề vệ sinh cá nhân :3)

Hắn đã cầm sẵn một cuộn giấy, đi tới đi lui, không biết nên đưa bằng cách này. Tiếng gọi từ nhà vệ sinh lại vọng ra:

-Đừng nói với tôi là hai người đang thương nhau mà sống rồi nhá. Tôi là tôi chỉ gợi ý cho tương lai thôi, các anh không nên thừa thải hormones tới nỗi lôi nhau ra làm tại trận vậy chứ. Có biết ở trong này nóng lắm không hả. Ít nhất anh cũng phải lắp trong nhà vệ sinh một cái điều hòa, hoặc là một cái tủ sách, chí ít cũng phải có mấy tính có cái sẵn wifi để trong lúc các anh trao gửi yêu thương thì tôi cũng đỡ khổ khó chứ. Ít nhất không có giấy vệ sinh thì cũng phải có n...A

Bỗng nhiên, cái loa phát thanh tắt ngấm.

Thiên An chạy đến, trực tiếp giành lấy cuộn giấy vệ sinh từ trong tay hắn. Hắn lại nhanh chóng kéo lại. Cuộn giấy đáng thương bị hai bên giằng co mãi, bên trong thì im ắng lạ thường. Tôi thực sự không hiểu nổi vì sao tại này lại tranh nhau một cuộn giấy nữa. 11 cuộn còn nguyên xi đang bị vứt một xó để làm cảnh hay sao chứ. Và rồi, điều gì đến cũng sẽ đến.

"Chiu"- Cuộn giấy ấy bay lên không trung, vì bị hai lộn nọ kéo nên rách toạc, cuộn giấy bong ra. Một cảnh tượng lung linh kì ảo hiện ra trước mắt.

Xin cho cuộn giấy một tràng vỗ tay vì đã hy sinh cho nghệ thuật. Ế khoan, tại sao cuộn giấy lại lơ lửng trên không trung luôn vậy. Lẽ ra phải hạ xuống chứ.

Lại có cảm giác, ánh sáng bị che khuất....

K...không xong rồi, cuộn giấy đó, cuộn giấy đáng thương đó đã bị mắc lên đèn trần rồi.

Hai lộn nhìn nhau, chuẩn bị mở miệng đồ tội. Chợt nhận ra bên trong không có tiếng nói gì nữa.

Hắn mon men tiến tới, gõ nhẹ cửa:

-Diệu Thùy, em làm sao vậy.

-Tôi đem giấy đến rồi đây. Giờ...làm sao đem vào.

Ở trong kia, Dương cô nương đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt, miệng churôi thè. Chỉ biết ngán con tức giận xuống:

-Không sao, trong này có vòi nước.

-Ây da, sao anh lại quên mất nhỉ. Vậy ra đã xử lí xong xuôi rồi sao. Sao không nói với anh một câu chứ. Vậy anh đi nhá.- Hắn cười xòa, kéo áo Thiên An đi cùng.

-Ế, vậy giải quyết xong rồi sao còn không ra vậy.- Hắn đứng lại, hỏi

-Ừm, em..

-Em làm sao?

-Em.em. Anh An à, anh...ừm..có thể về trước được không?

-Được- Hắn cười như chưa bao giờ được cười, kịch liệt gắt đầu- Nó bảo anh về kìa An.

-Há, sao lại nói anh về?

-Ừm...em có chuyện muốn nói với hắn. Anh giúp em lần này đi, về trước đi mà anh.

-Ừm.anh..

-Năn nỉ!

-Ừ. Vậy..vậy anh về trước.

Anh quay đầu, không quên lườm hắn một phát. Hắn hí hửng đi xuống mở cửa, hí hửng lên nhà, hí hửng chạy vào phòng, cảm thấy cuộc đời vô cùng xán lạn.

Ế, hình như hắn quên thứ gì đó.

Tiếng nó lại vang lên:

-Trình. Từ. Thiên. Anh đi mở cửa gì lâu vậy.

À, cuối cùng hấn cũng nhớ ra. Con bé nào đấy không biết vì sao mà không chịu ra khỏi cái nơi quái dị đó.

-Ừ, anh đây.

-Anh...ừm. Nhà anh có ai là phụ nữ không?

-Mẹ anh, em gái anh.- Hấn ngu ngơ trả lời, cảm thấy không liên quan tới vấn đề đi vệ sinh một chút nào cả.

-Em gái anh năm nay bao nhiêu tuổi?

-Lớp 9- Hấn lại tiếp tục trả lời một câu hỏi không chút liên quan nữa.

-Ừm, anh vào phòng em gái anh, lấy cho em một thứ được không?

-Thứ gì?

-Ừm, thứ đó...thứ đó màu xanh xanh, hình chữ nhật. Thứ đó....thứ đó- Nó bắt đầu cảm thấy hoang mang, làm sao để diễn tả cho tên đó biết đây.

Ở ngoài kia, "tên đó" chợt nhận ra "thứ đó" là thứ gì. Khóe môi không nhịn được nhếch lên. Hấn bắt đầu giờ giọng lưu manh:

-Hay là em đi ra quần nên mượn quần nhỏ của em gái anh. Nó không cho đâu. Nhưng anh nhớ là nó hình tam giác, đủ màu sắc mà. Không lẽ em thích màu xanh sao. Được, vậy để anh mua hấn cho em vài cái.

-A...không phải, không phải mà. Thứ đó...thứ đó.

-Thứ đó làm sao?- Hấn cười cười.

-Em...thứ đó....thứ đó.

Hấn trêu chọc một chút, liến gõ gõ cửa, cất giọng:

-Em ở đây chờ anh đi mua cho

Nói xong, hấn lập tức tít mắt, tay bỏ túi quần rồi đi, để mặc ai đó ở trong nhà vệ sinh xấu hổ giải thích.

-Trình Từ Thiên, anh đứng lại. Thứ đó, thứ đó....

Trình công tử đẹp trai phong độ, bước vào cửa hàng tạp hóa. Đến khu bày bán thứ đó, ho khan một chút, cầm lên. Không may, cũng bởi vì quá đẹp trai, nên số lượng chị em phụ nữ để ý không hề ít. Cur nhiên một nữ nam mua "thứ đó", khiến cho chị em ở đây bắt đầu cảm thấy mất niềm tin vào đàn ông vô cùng.

Hấn có chút xấu hổ, nhưng tuyệt nhiên không có chuyện đỏ mặt. Hấn lại cur nhiên bước vào khu vực mua đồ lót của phụ nữ, liếc đi liếc lại, mua mấy cái liến. Đi thẳng tới quầy tính tiền.

Giấy phút bac

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Quần Lót Và Những Người Bạn

Cột: Hôm nay Cột cô nương ta có vài lời muốn nói

1. Ta chợt nhận ra, lượt view và vote đã và đang giảm thậm tệ chỉ vì ta đứng đỉnh một cách thái quá. Ta xin lỗi, ta thực sự xin lỗi mà, các nàng xin đừng hắt hủi ta như vậy chứ T_T. Nếu đã lỡ đọc dòng này rồi thì vote hộ ta đi, không là ta...ta..ta khóc đó.

2. Như các nàng đã thấy, ta thực sự không nghĩ ra cái tên cho chap vớ vẩn này. Vậy nên giờ ta tổ chức game đặt tên cho chap. Sau khi đọc xong, các

nàng cứ còm men tên chap vào câu này (bôi đen câu, xong còm men í). Ta hứa sẽ giành tặng chap sau cho người thắng cuộc. Chơi nào chơi nào ^^

Lùi lại, lùi lại, tiếp tục lùi lại. Lộn cái lùi bao nhiêu, lộn đực lại tiến bấy nhiêu. Lộn cái lùi đến cửa thì đến đường cùng, đành đứng im.

Hắn không nhìn được lưu manh nhếch môi, đưa một tay chống vào cửa, ghé sát vào mặt nó.

1 giây...

5 giây....

Không có gì đặc biệt

6 giây....

9 giây....

Dương cô nương bắt đầu cảm thấy hai má nóng ran, khẽ nuốt nước miếng. Tay kia của hắn giống như là đang lấy ra thứ gì đó....

69 giây....

Hắn cười cười, giờ ra một cái bao đen, thả xuống

-Bắt lấy, quà của em

Nó bắt lấy thật. Mặt ngu ngu ngồi xuống giường, chuẩn bị bóc bao. Hắn cũng ngang nhiên ngồi bên cạnh, thích thú soi ngắm khả năng biểu cảm của nó khi nhìn thấy quà.

"Xoạch"

Bao bung ra. Dương cô nương cảm thấy máu dồn lên não

Con mẹ nó, t...tại sao lại là quần lót.

Còn nữa, t..tất cả đều là màu đen

Thậm chí, còn có một cái kim tuyến lấp cmm lánh.

-Trịnh thiếu gia à, anh có thể chọn cách khác để bức tử nó mà. Vì sao lại chọn cái cách kinh dị như vậy chứ

Nó ghen ngào, khóc không ra nước mắt

-Ồ, nhầm quà rồi

Nó vốn định bùng nổ, nghe hắn nói vậy, bắt đầu cảm thấy có một tia hi vọng len lỏi chiếu sáng cuộc đời mình.

-Rõ ràng là cố ý mua 5 chiếc màu đen, tại sao lại có một cái lấp lánh ở đây.

...

...

...

-Trịnh Từ Thiên- Nó thật sự, thật sự bùng nổ. Mặt đỏ bừng- Ngươi là đồ biến thái. Biến thái này, biến thái này,.....

Mỗi lần "biến thái này" là một lần nó đâm thùm thụp vào người ai đó. Hắn không những không thấy đau, còn cười rất chi là sáng khoái.

Hành hung không những không có tác dụng, thậm chí còn phản tác dụng. Hắn bắt được cổ tay nó, hơi dùng sức đẩy nó ngồi thụp xuống giường. (Cột: Ta xin nhắc lại, bắt cổ tay, bắt cổ tay chứ không phải nắm tay)

Hắn cúi xuống đưa tay véo véo má nó, cười cười:

-Không phải lúc đầu đã nói là sẽ mua cho em rồi sao. Anh là một người trọng chữ tín. Xem ai đang xấu hổ này.

-Mẹ nó, ai xấu hổ. Vớ vẩn, thả tay thôi tha của ngươi ra cho bọn cung. Có tin ta sẽ báo công an ngươi vì tội quấy rối tình dục trẻ vị thành niên không.

Hắn nhủ mày:

-Em bao nhiêu tuổi?

-17

Hắn cười cười:

-Ừ, 17 tuổi. Qua tuổi vị thành niên rồi. Giờ có làm anh cũng không phải đi tù.

Nó bắt đầu cảm thấy không đỡ nổi. Đành ngậm miệng, cắn cắn môi dưới, má nóng ran. Hắn lại cười, lại véo véo má nó:

-Sau này ngoài ra không được để bất kì thằng nào mua thứ đó cho, nghe chưa.

-Tại sao?

-Không tại sao hết. Tóm lại là nhất quyết không được. Nếu không có thì nói anh anh đem đến cho.

-Hả, ừ- Nó cảm thấy hoang mang và ngu ngơ tột độ. Gì đây, chả hiểu gì sất. Thôi ừ đi cho qua chuyện

-Nếu có thằng điên nào mua quần lót cho em, em cứ lấy ném vào mặt nó.

Gật đầu

-Còn nữa, không cho phép ai véo má em. Nếu vi phạm một trong các điều trên, thì đừng trách vì sao một sáng mai thức dậy em lại thấy mình đang ở phòng anh.

Gật đầu

-Ngoan, muộn rồi. Em về nhà đi.- Hắn xoa xoa đầu nó, nhét cái bao mà ai-cũng-biết-là-gì vào tay nó. Kéo tay nó ra ngoài.

Thật ra cũng muốn giữ lại lắm chứ, nhưng tí nữa em gái hắn mà về thì hỏng việc.

Hắn ra ngoài, gọi tài xế đưa nó về. Dương cô nương cả buổi chỉ biết rầm rập làm theo. Đầu óc có triệu triệu ngôi sao lung linh tỏa sáng. Đến khi an tọa trên xe mới bắt đầu tự hỏi. Rốt cuộc mấy câu tòm lợm từ miệng hắn mang cái ý nghĩa gì vậy. Mà tại sao lại đi nói với nó, mấy câu đó không phải là đề chuy công nói với chuy thụ sao. Không tốt, thực sự không tốt nha. Nó thật sự không muốn làm tiểu tam mà.

Đến nhà, nó vẫn ở trong trạng thái đờ, vô thức bước vào nhà khi nào không biết.

-Diệu Thùy, em đi đâu về vậy.

Nó giật mình. Không phải chứ, Lâm đại ca từ trên trời rơi xuống sao?

-Ế, sao em lại ở nhà.

Lâm tròn mắt:

-Con dờ này. Vừa gặp người ngoài hành tinh nên bị người ta tẩy não hả.

"Đúng rồi, bốn cô nương là bị người ta tẩy não đây. Nhưng không phải là người ngoài hành tinh, mà là thằng bạn tao à nhằm tâm giao của anh tẩy hộ"- Trong lòng nó dậy sóng.

-Em đang cảm cái gì đấy.- Lâm hỏi.

-Hả. À, không có gì, không có gì đâu. Chỉ là cái quần mà thôi- Nó cười trừ. Đúng vậy, chỉ đơn giản là bạn tâm giao của anh mua hộ em 5 cái quần mà thôi. Con mẹ nó, chả hiểu vì sao mình lại nhận cái thứ vớ vẩn này về.

-Em lên nhà tắm cái đã.- Nó cười khi khi, chạy tót lên tầng.

Thật may, đã qua được cửa ải Lâm đại ca.

Nhưng qua được cửa ải Lâm đại ca, không có nghĩa là sẽ về đến phòng bình an vô sự.

-Con kia, mày mắt tích đi đâu cả ngày vậy. Ế, cái gì trên tay thế, có phải mày đánh quả lè, đi shopping không rù tụi tao không. Á à, nhìn cái mặt của mày là tao biết rồi mà. -Vy và Thư từ đâu xông ra. Vy lo đàm phán, còn Thư đã nhanh chóng tiến tới giật phăng cái bao mà ai-cũng-biết-là-chứa-cái-gì, lòi vào phòng nó, Vy và nó cũng theo vào.

-Bóc tem nào mày ơi- Thư lập tức dùng tay xé toạc cái bao. Từ trong bao, 5 cái quần lót full đen bay ra là tả.

Thư và Vy đem cặp mắt nghỉ ngơi về phía nó.

-Mày đi shopping chỉ để mua 5 cái quần què đen hôi của Vic to ri à Si cò rịt thôi sao. Mẹ nó, hàng vip mày ạ

Nó đen mặt. Trịnh đại thiếu gia à, anh có cần phải chọn hàng cao cấp như vậy không. Vốn định đem về tặng Thiên An, bảo là Thiên gửi tặng. Ai ngờ lại là hàng cao cấp, nó tiếc, cho đi nó tiếc T_T.

Ừ, thôi để lại mặc vậy.

-E hèm. Ừ sao. Tui thấy đẹp tui mua thôi. Đưa đây coi- Nó giật lại, nhanh chóng tẩu thoát về phòng.

Lúc này, tại nhà Trịnh đại thiếu gia, tác giả của 5 cái quần Victoria Secret màu đen ấy....

- Anh hai, anh làm gì mà đứng đường nhìn xe vậy, nghe nói anh bị chảy máu mũi. Anh có sao không

Hắn quay lại, bắt gặp em gái đang nhìn mình cười mỉm. Ta xin trân trọng giới thiệu, người ta đang nhắc đến họ Trịnh, tên hai chữ Từ Hy. Đúng vậy, là Từ Hy, không phải Từ Thi. Là em gái của Trịnh đại thiếu gia, 15 tuổi. Về tính cách thì khác hẳn thằng anh, dịu dàng, ăn nói nhỏ nhẹ, nữ công gia chánh, là đại diện cho gái ngoan thời @.

-À, anh không sao. Đi, ta vào nhà.

Bước vào nhà, Từ Hy chột khựng lại.

-A...anh hai. Cái...cái gì kia

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lùn! Đồ Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Anh Dâu, Đừng Mạnh Động (1)

Cột: Thật xin lỗi đã để các nàng đợi lâu, ta chính là vừa từ quê nội trở về đây. Nhà nội ta thuần nông, không có máy tính, và đương nhiên là cũng không lắp mạng. Ta chơi vui quên trời quên đất quên Tổ quốc yêu thương luôn. Ừm thì, ta chỉ là khoe thể thôi. Không có ý gì đâu. Hề hề *cười khà ồ*. À, về chuyện tên chap, ta vốn định chọn tên chap của nàng @trangnguyen749180, nhưng sau đó lại cảm giác tên của nàng @anchorcat nghe có vẻ troll hơn. Vậy nên ta quyết định tặng chap cho nàng @trangnguyen749180, và chọn tên của nàng @anchorcat. Nhắc đến tên chap mới nhớ, đọc tên chap nào chắc hẳn các nàng đã đoán ra được phần nào nội dung chap rồi nhì. Khừa khừa. Vỗ tay đi nào, Lâm đại ca sắp lên sân rồi. Ta đã chuẩn bị xong điều văn cho thằng Thiên, các nàng cứ góp tiền mua quan tài đi nhé.

R.I.P Thiên T_T

Trịnh đại thiếu gia nghe vậy lập tức hốt hoảng, nhìn theo hướng chỉ tay của Từ Hy, liền thấy một cảnh tượng không tài nào chấp nhận được hiện ra ngay trước mắt. Hay cho một ngọn đèn trang trí lung linh xinh đẹp, giờ đã bị một cuộn giấy vệ sinh làm mất mỹ quan cái đèn. Số là lúc nãy, hắn với An tranh nhau đưa giấy vệ sinh cho Diệu Thùy, LỖ tay khiến cuộn giấy văng lên cao, ngoắc vào ngọn đèn trần. Vì bận nghĩ xem nên mua màu đen, lấp lánh hay trong suốt nên...Khụ khụ, cái đó, trong suốt là ta lỡ lời, là lỡ lời thôi. Hắn đương nhiên là đã đem câu chuyện cuộn giấy và cây đèn ném sang một bên từ rất lâu rồi.

-À, không sao, cái đó..Khụ khụ, là lúc nãy anh đi vệ sinh, lỡ tay khiến cuộn giấy đó văng lên trên kia. Là lỡ tay, lỡ tay thôi. Hề hề.

Lỡ tay. Đi vệ sinh mà LỖ TAY quăng giấy vệ sinh lên thế kia. Logic kiểu quần què gì thế. Lại nói luôn, em gái Trịnh Đại thiếu gia tuy nói là hiền lành thực nữ, nhưng thật xin lỗi. Một khi đã là nhân vật trong truyện của Cột xinh đẹp ta, thì đừng mơ đến 4 chữ "tâm hồn thuần khiết". Ngoài mặt thì hiền lành thực nữ, nhưng lại chính là bụng dạ tâm tối, sâu không thấy đáy. Bề ngoài lương thiện chính trực, nhưng trong lòng thì hắc ám vô biên. Vậy nên, muốn qua mắt được em hả anh trai, anh còn phải tu thêm mấy kiếp nữa.

Vốn định bóc trần anh trai ngây thơ, lại phát hiện ra trên tay anh trai có thứ gì đó lấp lánh lóe sáng. Nhìn kĩ hơn, thì đương nhiên là tiểu Hy có thể nhận ra, thứ đó là chiếc quần lót nhiệm màu.

Bản tính anh trai, đương nhiên tiểu Hy không lạ gì nữa. Tuy bề ngoài phong lưu đào hoa, nhưng là tuân theo chủ nghĩa tình đầu là tình cuối. Yêu người

nào liền nhất quyết khiến người ấy gả cho mình. Một khi đã lọt vào mắt, thì đừng mong gả cho thằng khác. Vậy cho nên, một người ấu trĩ như vậy, không thể dẫn gái về nhà làm mưa làm gió, rồi gái lại để quên quần lót ở nhà được. Vậy nên, rất có thể là mua về để tặng chị dâu tương lai rồi.

Nhưng mà tặng cái màu lấp lánh nổi bật như này, hình như, ừm... có hơi quá. Anh trai à, anh cũng quá là thú tính mà. Đã tặng quần lót, lại còn là kim tuyến lấp lánh. Chị dâu tương lai nếu không phải là đầu óc sắt đá, thì khả năng bị đột quỵ, nhồi máu cơ tim khi nhìn thấy quà là rất cao.

Lần này, nhất định phải giúp anh trai đánh giá vị chị dâu bí ẩn. Nếu còn theo cái đà tặng quần lót lấp lánh như này, thì chị dâu không chạy trốn chết mới là lạ.

Nói rồi, tiểu Hy đại nhân không quên ném cho anh trai ngây thơ không hiểu phong tình một cặp mắt thương hại. Anh trai à, em gái bất tài nhất định khiến chị dâu toàn tâm toàn ý gả cho anh.

-Ồ ra vậy, em lên phong đây nhé. Anh ở lại dọn dẹp đi, tí em qua phòng nhờ anh chỉ cho em bài này nha anh.

Nói rồi, tiểu Hy đại nhân liền cất bước về thư phòng. Một trận gió lạnh khẽ thổi qua người Trịnh đại thiếu gia. Mỗi lần em gái nhờ anh bày bài, thì chẳng khác gì bị tra khảo. Gì? Em gái hắc ám của anh từ mầm non đã trở thành "chị đại", chưa có năm nào là không được học sinh xuất sắc. Xác suất nhờ bày bài là 0%. Chẳng lẽ, chẳng lẽ là đã biết chuyện gì rồi sao?

Hắn tiu nghỉu ra ngoài tìm thang, gỡ cuộn giấy đang lơ lửng trên không xuống. Rồi lại tiu nghỉu ngồi chờ đến giây phút tiểu Hy đại nhân tra thăm. Hắn không khỏi cảm thấy đáng lòng.

Một lúc sau...

-Anh hai, anh giúp em bài này.- Tiếng nói nhỏ nhẹ từ tầng hai vọng xuống, đối với hắn không khác gì 2 tiếng "Thăng đường". Hắn đành mang mặt đưa đám lên phòng tiểu Hy đại nhân nghe lời răn dạy.

-Anh hai này- Hy đại nhân nhui mắt nguy hiểm- anh có phải hay không đang thích một người.

-Hả, sao biết

Hắn nhất thời lờ miệng, lập tức im bật, cúi đầu xuống đất, ấp a ấp úng :

-À, thật ra...thật ra, anh thích, rất thích....thích...thích.

-Thích ai?

-Giấy vệ sinh- Hắn lại một lần nữa lờ lởi, liền bị em gái hắc ám quăng cho một ánh mắt kinh dị.

-A..là, là một...một đứa con gái.

-Thích con gái thì ai chẳng biết, chẳng lẽ anh thích giai

-Ế..không..không phải. Anh là thích...thích. Nhưng mà em hỏi làm quái gì?

Tiểu Hy đại nhân khinh bỉ nhìn anh trai đáng thương:

-Anh có chắc là bằng cái cách biến thái và thú tính như vậy thì chị dâu của em sẽ không bay đi mất không. Anh hai à, biến thái và thú tính chỉ phù hợp vào một số khoảng thời gian nhất định thôi, anh nhất định phải tiết chế một chút.

Trịnh đại thiếu gia liền im lặng.

-Haizz. Anh hai, em biết anh cầm cưa tán gái rất giỏi. Nhưng nếu em đoán không nhầm thì chị dâu nhất định cũng không phải dạng vừa đâu. Nếu anh bất lực đến nỗi thú tính bộc phát, không tán đổ chị dâu. Thì về sau, trong một số phương diện quan trọng cũng sẽ bất lực.

Nói liền một mạch, Tiểu Hy đại nhân lại nhẹ nhàng chốt một câu:

-Anh hai à, anh phải thay đổi kế hoạch đi. Không tấn công trực diện, vậy thì tấn công bằng cách gián tiếp.

-Ý em là...- Trịnh Đại thiếu gia rớt cuộc cũng vỡ lẽ. Tiểu Hy đại nhân hải lòng gật đầu. Tối hôm ấy, trong biệt thự Trịnh gia tràn ngập mùi nguy hiểm của một người nào đó...

Sáng hôm sau, trời thật sự rất đẹp...

Đối với một số phần tử quá khích như Trịnh đại thiếu gia vừa được em gái hắc ám khai sáng đầu óc, trời đặc biệt đẹp.

Nhưng đối với Dương cô nương, không hiểu sao lại cảm thấy bầu trời hôm nay u ám một cách kì lạ.

Bạn nữ Kotex và nhóm nhạc chó đẻ bỗng nhiên im hơi lặng tiếng, vô cùng, rất rất bí ẩn.

Vy và Khanh đương nhiên vẫn ngày đêm tình sâu nghĩa nặng. Thư thì vẫn chả có tí gì gọi là khôi sắc, cuộc sống luôn trôi qua theo một quỹ đạo nhất định ngủ-ăn-học-liên minh huyền thoại-tập võ-đi vệ sinh. Tuy nhiên, trong con mắt của bạn nữ nào đó, thì có vẻ như bạn Kiệt và bạn Thư học võ cùng một lớp. Và thời gian giành ra để đánh Liên minh và đi học võ có vẻ như ngày càng nhiều.

Gian tình, nhất định là gian tình a~

Lẽ ra, Dương cô nương của chúng ta nhất định phải tra ra đến cùng, cực lực ghép đôi, cực lực trêu ghẹo cặp đôi Thư-Kiệt. Nếu như sáng hôm nay không có biến....

Ra chơi, hẳn mang một cái bao đen đến lớp nó, theo sau đương nhiên là đàn đàn lũ lũ fan cuồng. Nhưng mà, một khi đã đặt chân vào lớp 11a1 này, thì tình trạng nọ sẽ hoàn toàn chấm dứt. Nữ nhân 11a1, không có lấy một người là fan của Trịnh đại thiếu gia. Nhưng ai ai cũng là fan của..Triệu Nhã.

Khụ khụ, nói toẹt ra, thì 11a1 chính là cái động hủ nữ. Theo chủ nghĩa lười yêu, chỉ cần nhìn bọn đàn ông con trai vứt bỏ cái tôi để đến bên nhau là hạnh phúc vô bờ, thậm chí chúc cho bọn họ.

Tiểu thay, tiểu Thùy của chúng ta chính là một ví dụ.

Lợn đực và lợn mỹ nam, là nạn nhân của ví dụ ấy.

Khoan hãy nói đến chuyện này, chúng ta tập trung vào vấn đề chính trước.

-Diệu Thùy- Hắn đến lớp nó, liền lập tức nở nụ cười đúng chuẩn mỹ nam, khiến cho tim phổi của fan gơ bay vèo vèo, xiêu xiêu vẹo vẹo hết chỗ nói.

Chuyện cái quần lót đáng thương đối với nó đúng là một bóng ma tâm lý. Vừa nhìn thấy chỉ nhân của những chiếc quần lót cao cấp này, nó đã cảm thấy thờ không nổi.

Lại càng khó thờ hơn, khi ánh mắt giết người của fan gơ liên tiếp bắn đến chỗ nó.

Nếu mỗi ánh mắt là một cung tên, chỉ sợ Dương cô nương đã trở thành một con nhím chính hiệu.

Hắn thấy nó ngồi đơ một chỗ, lại nhìn cái bọc trong tay, không nhịn được tiến tới kéo nó chạy trốn khỏi lũ fan cuồng sát nhân kia, đến chỗ hoang vắng, làm việc "dại sự"

Nhưng ngàn vạn lần không nghĩ, Lâm đại ca đi thăm người eo, chính là bạn Quỳnh Anh lớp trưởng lớp nó, vừa vặn nhìn thấy hắn kéo nó chạy mất tăm.

Gió lạnh từ đâu nổi lên, Lâm đại ca mặt xung mày xia, lâu nay đã thấy nghi nghi, lúc này quyết định đến tận nơi xem xem thằng bạn chí cốt có ý đồ gì với em gái mình. Động đến em gái ông, cho dù là bạn thân, ông cũng sẽ cắt, cắt trụi. Hừ

Cột: Game đây game đây, phần thưởng y như kì trước nhé. Đoán xem cái bao đen đây chứa cái gì, màu gì, kiểu dáng gì nào. Câu đầu tiên chắc ai cũng đoán ra được rồi phải không*cười khà ô* Miêu tả càng sinh động càng tốt. Câu trả lời đúng nhất, nhanh nhất, chính xác nhất sẽ được chọn nhé. Chơi đúe chơi đúe

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Anh Dâu, Đùng Mạnh Động (2)

Cột: Đáp án chap trước sẽ được tiết lộ ở chap này ^^ . Chúc mừng nàng LuniRiver đã đoán được tâm tư lợn đực thú tính. Còn có một số nàng đoán đúng nhưng chậm hơn, nên ta không có chọn. Khụ khụ, thật ra câu trả lời nào thì cũng biến thái như nhau thôi. Cầu vòng, kẹo mút, nơ, trong suốt, lấp lánh,....Đầu óc của các nàng cũng phong phú quá đi mà. Ta chợt nhận ra, cái truyện nhảm, nhạt, vớ vẩn, không có nội dung....của ta đã tác động xấu tới tâm hồn các nàng như thế nào. Cột cô nương ta thật có lỗi với Đảng, với nhà nước, với quê hương, tổ quốc, với các đồng bào sinh thành vì đã làm hỏng cả một thành phần độc giả trẻ. Ta sai rồi, thật sai rồi a~.

Nhưng cha ông ta có câu, diệt cỏ tận gốc. Lỡ đầu độc các nàng rồi, thôi đầu độc nốt vậy.

Không liên quan nhưng khi đọc câu trả lời của nàng Shinichi0410 thì ta đang uống nước. Ta sặc. Nàng a, ta thật sự thuần khiết a~. Liều lượng thuốc gây đen tâm hồn cao như vậy, ta tiêu hóa thực không nổi mà.

Ở một nơi hoang vu, vắng lặng hiem hoi nào đó trong trường Royal....

-Anh đưa tôi ra sau nhà vệ sinh làm gì vậy. Thúi bỏ cha.

Hắn ngó nghiêng một hồi, cảm thấy không có ai mới chịu kéo nó đến chỗ nhà để xe đạp. Thật ra cái nhà để xe này cũng chỉ cho có. Với cái trường mà 96,69% học sinh nhà có xe ô tô xịn, thì nơi đây đúng là một nơi hoang vu, vắng lặng, và KHÔNG THÚI BỎ CHA như sau nhà vệ sinh mà bạn Nhà Xí và bạn Giấy Vệ Sinh vừa tham quan.

-Khụ khụ...Tiểu Thùy. Lần trước, anh xin lỗi.

Hắn bất chợt đưa tay giữ vai nó, làm điệu bộ chó con mắc lỗi, mắt long lanh, cắn cắn môi dưới, hai má ửng hồng. Nó bất giác nhìn cái điệu bộ mà chúng ta tạm gọi là tuyệt chiêu "mỹ cầu kế" của bạn nam nào đó đến ngờ ngẩn, không cẩn thận nuốt nước miếng

"Ừc"

Một tiếng này, khiến nó không khỏi xấu hổ. Hắn nghe được, đơ một lúc, rồi cũng bật cười. "Mỹ cầu kế" lại được sử dụng thêm một lần, với cách thức khác và lực sát thương cao hơn. Vào đúng lúc này, Lâm đại ca vừa vận chạy tới, nấp sau bụi cây gần đó. Nó, lần đầu tiên trong đời, then quá hóa giận:

-Cười cái mẹ gì! Anh gọi tôi ra đây chỉ để cười cho tôi xem thôi sao. Vậy thì thôi nhá, bà đây không cần nhá. Hứ

Nó vừa định quay lưng đi thì bị giữ lại. Lâm đại ca trong bụi cây nghe được lời này của em gái liền tự hào vô cùng, lại nhìn bàn tay thối tha của thằng bạn thân đang nắm lấy tay áo nó, lập tức tức giận.

-Không phải vậy, anh gọi em ra đây là có cái này muốn đưa cho em. Còn cười là vì, bộ dạng nuốt nước miếng của em lúc nãy rất ...

"Rất giống động tình"-Riêng câu này hắn chỉ giám nghĩ trong lòng, không giám nói ra. Nếu nói ra thì tiểu Thùy của hắn không những không động tình, chỉ sợ còn động thù với hắn. Then quá hóa giận như vậy, khả năng nó một cước đoạn tử tuyệt tôn hắn là rất cao a. Hắn nhất định phải giữ, sau này nó còn dùng dài dài. Khờ khờ

-Rất gì?- Nó nhui mắt. Hắn không biết nghĩ cái gì mà khóe môi cong cong, mắt cũng cong cong. Nhìn thế nào cũng giống sắc lang, là sắc lang a. Nó người thấy mùi nguy hiểm, và tất nhiên bạn nào đó trong bụi cây cũng vậy.

-Rất dễ thương- Hắn cười cười, tiếp tục sử dụng mỹ cầu kế, thậm chí còn đưa tay véo véo má nó. Bạn Thùy của chúng ta hai má bị véo đến đỏ ửng chưa kịp nói gì đã bị hắn làm cho cứng họng.

-Tiểu Thùy, anh xin lỗi. Là tại anh đàn độn nên mới mua mỗi quần lót cho em.

Má đã đỏ, nay còn đỏ hơn. Bụi cây bắt đầu có dấu hiệu bốc khói. Hắn lại nói tiếp:

-Lẽ ra anh phải mua thêm áo nữa cho đủ bộ.-Bụi cây cháy xém- Nên anh mới đi mua, là màu em thích, hơn nữa còn có ren, còn có nơ nhỏ màu đen ở giữa, còn có..

-Còn có cái gì?

-Còn có, lần trước em không thích cái lấp lánh nên anh mua một cái màu đen y chang. Cái lấp lánh ấy anh cũng đem theo, hôm nào em thích thì đem ra thử.

-Ồ vậy hả?

-Ừ

..

..

..

Ế, khoan đã. Giọng tiểu Thùy khi nào trở nên cộc cằn và nam tính như vậy chứ. Hơn nữa, tại sao còn có mùi khen khét.

Tiểu Thùy nào đó nhận ra anh trai đang bốc hỏa, liền đỏ mặt, không biết nói gì nữa, quyết tâm làm tượng đá.

-A, anh dậu, anh làm gì ở đây vậy?- Hắn nhe răng, tay vẩy vẩy, còn cái từ "anh dậu" nói đến nỗi không thể nuốt hơn. Người ngoài nhất định sẽ tin rằng Lâm đại ca là anh dậu nó

Nó cắn cắn môi dưới, má lại càng đỏ, mắt sụp xuống, cánh môi uơn uớt. Hắn liếc sang. Thật...thật là妒 người quá đi mà. Trời đất ơi, hắn muốn đi tù, thật muốn đi tù a~

Không được, mày phải nhin, phải nhin Từ Thiên à. Trước sau gì mày cũng được ăn, sớm muộn gì mày cũng được ăn. Không được kích động, không được kích động, mày phải thuyết phục anh dâu. Đúng, đúng, thuyết phục anh dâu, không được lơ là, thuyết phục anh dâu.

-Tao là anh dâu mày khi nào? Uống công tao coi mày là bạn chí cốt. Mày lại ở sau lưng dụ dỗ em gái tao. - Lâm tròn mắt. Tay nắm chặt thành nắm đấm

-Anh dâu à, anh đừng manh động, đừng manh động.

-Mày bảo ông không manh động hả. Không tặng gì lại tặng đồ lót. Mày là đồ biến thái, đại biến thái.

-O anh cũng tặng em mà.- Tiếng nói nhỏ vang lên. Gọi là nhỏ nhưng đủ lọt qua tai 2 vị nào đấy, vị đang đỏ mặt đã biến thành tượng đá, tạm thời bỏ qua.

-V..vợ à..-Lâm đại ca áp úng nhìn Quỳnh Anh đang đứng sau lưng mình.

-Hừ. Vợ với chả bồ gì. Rõ ràng là mình cũng biến thái i chang, lại còn cấm đoán người ta.

-O, lúc đó là anh tặng bikini, không phải đồ lót.

Vừa nói xong, Lâm đại ca đã bị ánh mắt giết người của Quỳnh Anh ném tới. Hắn đương nhiên không bỏ lỡ cơ hội.

-Bikini và đồ lót, khụ khụ...Bất quá, cũng hở như nhau mà. Ấy da, anh dâu, chúng ta thật là tâm linh tương thông mà.

-Thông cái đầu mày. Mày muốn thông không, ông kêu người thông chết mày đấy.- Lâm đại ca, anh trai bạn Thùy tượng đá cũng thẹn quá hóa giận.

Bạn nhỏ Quỳnh Anh bĩu môi, quay lưng đi.

Lâm đại ca mặt biến sắc, chạy theo:

-Vợ a, chờ anh với a. Anh xin lỗi, lúc đó anh không nên tặng màu đỏ, lẽ ra nên tặng em màu tím. Anh xin lỗi mà..

Bỗng nhiên anh quay lại hắn, gằn từng chữ:

-Tao với mày, chiều nay nói chuyện.

Nói xong lại tiếp tục thống thiết:

-Vợ a, đợi anh. Em không thích màu tím sao, vậy liền đổi màu xanh dương vậy

-Anh đi chết đi, người ta xấu hổ muốn chết.

-Vợ a

-Đi chết đi...

Cuộc đối thoại giữa Lâm đại ca và vợ yêu tiếp tục kéo dài vô thời hạn, hắn liếc mắt về phía nó. Thùy tượng đá má vẫn đỏ đỏ, môi vẫn ươn ướt. Hắn cuối cùng cũng không nhin nổi nữa, chậm chậm tiến tới...

..

..

..

Ha ha ha, ta cắt, ta cứ cắt đấy ^^

e

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Hôn

Hắn nhận lúc bạn nhỏ Diệu Thùy đang bị đóng băng toàn thân, chân không tự chủ bước đến.

-Diệu Thùy- Hắn nhẹ giọng, trong mắt ôn nhu vô hạn.

Không có tiếng trả lời

Hắn lại tiến thêm bước nữa, đưa tay捏 má nó. Bạn nữ nào đó đầu óc vẫn ong ong, hoàn toàn không nhận ra mình đang đứng trước nguy cơ bị ăn sạch. Trình Đại thiếu gia của chúng ta đương nhiên không có khả năng đo mặt, tề bào gây xấu hổ đã bị đơ từ lâu. Chỉ là bỗng nhiên cảm thấy cổ họng khô khốc, dù muốn dù không mất vẫn cứ nhiên dán chặt vào môi ai đó.

Yết hầu khẽ chuyển động, bạn nữ nào đó quá lùn khiến hắn phải cúi người xuống. Khoảng cách dần bị thu hẹp.

Hắn đưa tay nâng nhẹ cằm nó, ghé môi xuống.

...

...

...

-Tiểu Thùy a~

Tiếng nói không ăn nhập đột nhiên vang lên, volumm vắn hết cỡ. Băng trên người bạn nữ nào đó tan chảy, hai má đỏ ửng, lấp lấp:

-Nhã...Nhã tỷ.

Triệu Nhã lập tức nắm lấy cổ tay nó kéo đi

-Ế, ra em ở đây, nhanh lên, anh có việc này muốn nhờ em. O, Từ Thiên cũng ở đây sao, trùng hợp quá đi.

Hắn trong mắt ngoài sát khí ra, cũng chỉ có sát khí. Thằng khi đột này rốt cuộc chui từ đâu ra vậy, lại ngang nhiên phá hỏng chuyển tốt của hắn. Hai mắt chỉ để làm cảnh hay sao, không thấy hắn đang vô cùng hưởng thụ hả.

Khoan, dừng một chút. Cái tay kia, là đang nắm lấy tay ai thế?

Hắn lạnh lẽo đưa mắt nhìn vào cánh tay của nó đang bị tên vô duyên kia nắm lấy. Gió lạnh thổi vù vù. Giữa cái thời tiết nắng nóng như này, ở đâu đó trong sân trường, mùa đông nhân tạo đã đến.

Triệu Nhã bất giác run rẩy. Bạn nữ kế bên lại có cảm giác vợ chồng đang làm chuyện xấu bị người ta bắt quả tang. Ế, vợ chồng, sao lại là vợ chồng? Không thể nào, nhất định là quá xấu hổ nên đầu óc bị hỏng, bắt đầu suy diễn lung tung thôi.

Hon nữa, hôm nay Triệu Nhã lại xưng anh-em với nó, bình thường không phải đều kêu tỷ muội sao. Cái éo gì đang diễn ra thế. Làm ơn ai đó giải thích giúp nó đi.

-Bỏ tay- Hắn gần giọng.

Triệu Nhã vô thức buông tay nó. Không khí bắt đầu có chút quỷ dị. Triệu Nhã có cảm giác mình vừa bỏ lỡ một sự kiện gì đó vô cùng quan trọng.

-Hai người...vừa làm cái gì vậy?

-Không có gì- Nó gần như lập tức đáp lại. Bỗng nhiên cảm thấy mình thật ngu ngốc. Như vậy, không phải là chưa đánh đã khai rồi sao.

Hắn liếc mắt về phía nó, khoe môi khẽ nhếch lên, nhìn thế nào cũng là sắc lang, là sắc lang a~(Cột: Tien thể xin giải thích luôn, sắc lang chính là dê già, dê cụ, dê chuyên nghiệp, dê có đào tạo bài bản, dê được UNESCO công nhận là di sản văn hóa thế giới :3)

Được rồi, có vẻ như Triệu Nhã anh đã hỏi một số thứ không nên hỏi.

-Bỏ qua đi, em rảnh không, anh có việc này muốn nói riêng với em một chút.

Gió lạnh lại nổi lên. Quạ bay trên đầu Triệu Nhã.

-Từ Thiên, nếu cậu không phiền...cũng...cũng có thể đi cùng.

Gió lạnh lập tức ngừng, trời vẫn đẹp.

Vậy là Triệu Nhã đương nhiên đi trước, Trịnh đại thiếu gia tiêu sái đi sau, Dương cô nương đi thụt về phía sau, vừa đi tay vừa chạm nhẹ lên môi.

-Khụ, thật ra...-Hắn nhỏ giọng, đủ để cho nó nghe thấy. Nó ngược mắt

-Thật ra lúc này, có chạm Vẫn xem như là đã hôn, chỉ là hơi nhẹ

Nó lại đỏ mặt. Trịnh công tử, không thấy tôi đang tự thôi miên bản thân mình "chưa chạm, chưa chạm" sao?

Hắn lại tro mặt dày, vô sỉ nói tiếp.

-Bất quá lần sau nhất định sẽ đền bù cho em xứng đáng.

Hắn quay lưng đi nhanh hơn, tùm tùm cười. Bạn nữ phía sau nóng mặt.

Ừ, thật ra bỗng dưng Triệu Nhã đến, không hiểu sao có chút tụt hứng.

Tiết cuối, ba bạn nhỏ Triệu Nhã, Tử Thiên và Diệu Thùy bùng học. Tiết này là giờ sinh hoạt lớp, cũng không đến nỗi tính là học sinh không gương mẫu, lo yêu đương nhăng nhít. bỏ bê học hành

Thực chất là 5 bạn, vì Lâm đại ca phải bùng học để lấy lòng vợ yêu, cho nên...Khụ khụ, đành vì hạnh phúc gia đình mà tạm ngưng vậy.

Còn về việc ra khỏi trường, thật ra Lâm đại ca và Lâm phu nhân là được bác bảo vệ đặc cách cho ra. Ai bảo Lâm phu nhân là tấm gương cực sáng, là bảo bối nhỏ của các thầy cô, vô cùng ngoan ngoãn nghe lời. Lâm đại ca lại là thành phần chai mặt bác bảo vệ. Tuổi thơ dừ dội chuyên gia hối lộ đồ ăn cho bác, lúc bọn nó chưa về Việt Nam lại thường xuyên ở lại ăn trưa cùng bác bảo vệ, được bác nhận làm con nuôi. Không chỉ có Lâm đại ca, ngay cả hắn cũng vậy

-Thằng kia, em nào đấy- Bác cười cười.

-Vợ cháu đấy.

-Ra là con dâu. Khả khả, không cần đỏ mặt, không cần đỏ mặt. Con dâu, thằng này tuy lưu manh nhưng đặc biệt tốt bụng. Con không cần lo đâu. Hắn bắt nạt con liền lập tức tìm đến bác, bác nhất định lột da rút gân hắn cho con xem.

-Thằng này, chưa gì đã trốn học đưa vợ đi rồi. Lo về sớm nghe chưa.

-Hi hi. Nhất định sẽ về sớm. Vậy con đi đã nhé bác- Lâm cười tít mắt.

-Ừ đi đi.

Tầm 15 phút sau, 3 bạn nhỏ cũng đặt chân đến cổng.

-Triệu Nhã, trèo tường ra ngoài đi.

-Mày thì sao?

-Tao là con bác bảo vệ. Tao có quyền.

-Vậy Diệu Thùy?- Mặt Triệu Nhã bắt đầu đen lại.

-Nó hả, con dâu.- Hắn cười tùm tùm.

...

...

...

-Khụ khụ...thôi được, tao đi trước. Hai người cứ tự nhiên, không làm phiền nữa.

Nó im lặng, không nghe nhầm chứ. Con dâu? Bà tác giả khi nào đã gả nó cho hắn vậy.

Hắn vô cùng tự nhiên đưa tay quàng qua vai nó, tiến tới chỗ bác bảo vệ. Bác tròn mắt:

-Hôm nay lễ tình nhân hả. Vừa nãy thằng Lâm cũng dẫn vợ trốn học đi chơi, mày cũng vậy sao?

-Đâu bác, cháu không đi chơi, cháu đi làm việc.

Hắn cười sâu xa, bác bảo vệ liếc nhìn nó, cảm thấy có chút quen.

-Ra là làm việc. Đừng máu quá đấy nhé. - Bác cười sáng khoải. Hắn cười cười:

-Một khắc xuân tiêu đáng ngàn vàng, cháu đi trước- Hắn lại cười.

Nó đầu óc quay cuồng. Cái gì xuân tiêu, cái gì làm việc. Tại sao, có cảm giác đầu óc bắt đầu không đủ nồng độ đen tối rồi.

Bác bảo vệ sau một hồi suy nghĩ, cũng vỡ lẽ:

-Con dâu nhỏ kia không phải là em gái thằng Lâm sao. Minh nhận thằng Lâm với thằng Thiên làm con nuôi, em gái thằng Lâm lại là vợ thằng Thiên...

Ế, đừng nói là...là loạn luân chứ.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Nửa Đêm Tăng Động

Hiện tại là 3h sáng, cũng không tính là nửa đêm nữa, ta vẫn không ngủ được. Viết ra nơi Word vậy, mai up cho các nàng

Không hiểu sao đột nhiên muốn viết những dòng vớ vẩn này cho các nàng. Thật ra ai không đủ kiên nhẫn thì có thể không đọc.

Không giấu gì các nàng, mẹ ta cấm ta động đến ngôn tình, truyện teen các thứ. Đừng nói là viết truyện, ngay cả rep cmt mà bị mẹ thấy thì máy tính điện thoại gì cũng bị tịch thu vô thời hạn. Ta đều phải lấy trộm điện thoại từ phòng mẹ để viết. Ta ngoài việc chép bản thảo bằng tay trong nháp, nửa đêm lại lờ mờ dậy gõ lạch cạch. Buồn ngủ quá thì lại tắt máy, mẹ không ở nhà lại lờ ra gõ tiếp. Ta không có thời gian và điều kiện để viết cho các nàng, gia đình không cho phép, hè cũng phải đội nắng đi học đội tuyển. Ta nói thật, nhiều lúc ta rất nản.

Ta từng có ý định drop truyện, không phải mỗi fic này đâu, mà tất cả. Ta viết mấy thứ này không lợi nhuận, đối với việc học tập của ta không có ích, thức đêm viết truyện, sáng hôm sau đầu óc ong ong, không tỉnh táo. Cũng xin nói thẳng với các nàng, ta viết cũng không phải đam mê gì cả. Ta viết truyện ban đầu chỉ là hứng thú. Một thời gian cái hứng thú đó cũng hết dần đi. Các nàng không viết truyện thì không biết, với những ai viết rồi thì chắc chắn hiểu cảm giác được vote, được cmt động viên nó sung sướng như thế nào. Nếu không vì lời hứa không drop truyện, vì các nàng vote cho ta, thì ta cũng chẳng dại mà làm trái ý mẹ, thức đêm viết truyện hại sức khỏe cả. Ta không thích vòng vo, vậy nên ta nói thẳng, không phải riêng fic ta, mà những fic của tác giả khác nữa, các nàng đọc, theo fic, thấy hay thì vote hộ, không hay thì click back. Các nàng vote một lần thì sẽ ảnh hưởng gì đến kinh tế Việt Nam hay hòa bình thế giới sao. Tác giả cũng là người, không phải cái máy mà cắm điện vào là chạy được.

Ta biết nói như này, ta sẽ mất không ít độc giả, nhưng ta phải nói. Trên đời không có gì là miễn phí cả. Công sức tác giả bỏ ra không phải cho không. Mỗi chap ta đăng không dưới 1000 view, nhưng trung bình mỗi chap chỉ có 200 lượt vote. Tức là chỉ có 20% số người đọc chịu để ý đến cái nút vote nằm chính ỉnh ở đây. Ta thật sự không hiểu nổi, các nàng không thích truyện thì còn mở ra đọc làm gì. Đừng nói là thứ truyện tào lao của ta, ngay cả truyện của chị Rùa đôi chap lượt vote và view cũng cực kì chênh lệch. Tác giả không đòi các nàng trả tiền cho từng câu chữ của họ. Nhưng chỉ ít cũng vote cho họ, xem như động viên không được sao. Đọc những lời này của ta, các nàng vote cũng được, không vote cho ta cũng chẳng sao. Ta vẫn sẽ tiếp tục nửa đêm ngồi tự kỷ viết chap. Ai đọc ai vote ta mặc kệ, ta đã viết thì nhất định sẽ hoàn, vậy thôi Nhưng một khi đọc được một cuốn truyện vừa ý thì vui lòng vote cho tác giả, editor, typer,...Chỉ ít cũng nên đặt mình vào tác giả. Các nàng thật sự không hiểu được 1 cái chạm tay vào nút vote có ý nghĩa thế nào đối với tác giả đâu.

Cho ta thay mặt các au, editor, typer,...nói lời này. Ta cũng chỉ có thể làm như vậy, không thể bay đến nhà các nàng ấn vote hộ được. Mặt ta rất dày, gạch đá không thể gây thương tích cho ta được. Vậy nên, các nàng ném vui về nhé, nhớ vote ^^

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Bảo Bối

Hắn tâm tình vui vẻ, rất tự nhiên nắm tay nó. Bạn nhỏ kể bên rút cuộc cũng bắt đầu có khả năng miễn cảm với các hành động bất bình thường của Trịnh đại thiếu gia. Triệu chứng đỏ mặt có dấu hiệu giảm xuống, thẹn quá hóa giận, vùng tay:

-Thả ra. Tay thì toàn vì trùng vì khuẩn lại còn đòi truyền vi khuẩn sang tay ta. Còn bơi nước dài lên miệng ta. Anh bản không phải dạng vừa đâu nhì.

Nói xong vùng vằng rời đi, khuôn mặt lạnh tanh và không cảm xúc.Hắn tròn mắt, lật đật đuổi theo. Cái này, định nghĩa về các hành động có tính chất lăng mạn của nó, cũng quá là khác người đi.

Hắn đen mặt. Làm ơn đi, nói cho hắn biết rốt cuộc người mà hắn đang thích đến từ hành tinh nào vậy. Rõ ràng mấy phút trước còn đồ mặt đi bên cạnh hắn, không có sức phản kháng. Thế éo nào lại trở lại bình thường rồi. Không nên, không nên a~. Tiểu Hy a, em ở đâu vậy, anh trai thực bắt lực rồi.

Hắn đương nhiên là đuổi được nó. Trong khi bạn nữ Diệu Thủy vô cùng khó khăn chạy đi, thì Trịnh Đại thiếu gia không mất chút công sức nào, đi bộ cũng đuổi kịp. Mẹ nó, ai kêu hắn khỏe thế làm chi, vô dụng.

Thật ra thì...Khụ khụ, không vô dụng đâu con gái. Cột cô nương ta để hắn khỏe cũng là vì tương lai con đàn cháu đống cho gia đình hai họ mà .

Một hồi em chạy anh đuổi. Hai bạn nhỏ nọ đã hoàn toàn bỏ quên Triệu Nhã-nhân vật chính của kế hoạch lần này sang một bên. Triệu Nhã vất vả trèo tường, khó khăn lắm mới nhảy ra được thì đã không thấy 2 vị đại nhân của chúng ta đâu, tất cả chỉ là 2 bóng hình chạy bên nhau vô cùng tình tứ, lập tức chạy bán sống bán chết:

-Đội với, chạy chậm lại đi. Đợi ta với a

Thế mới biết, làm lỡ chuyện tốt của Trịnh đại thiếu gia, nhất định không có kết cục tốt đẹp.

Triệu Nhã à, điếu văn, quan tài mà ta cùng đọc giả chuẩn bị cho thằng Thiên, liền chuyển nhượng cho người vậy.

Sau một hồi dằng co trên vỉa hè, cuối cùng Triệu Nhã cùng đã đuổi kịp 2 bạn nhỏ nọ, thở hồng hộc.

- Chậm lại a, hai người chậm lại một chút.

Triệu Nhã cất giọng. Nó lúc này mới nhớ ra trên đời này có một người tên Triệu Nhã. Cảm thấy áy náy vô cùng, liền dừng lại, lí nhí

-Nhã tử, muội quên.

Triệu Nhã phát tay, lắc lắc đầu. Điều chỉnh hô hấp, xong mới cất giọng.

-Em là đồ trọng sắc khinh bạn.

- Là trọng chồng quên bạn.- Hắn vô si sửa lại, liền bị ánh mắt ăn thịt người của nó bắn tới.

Nó trừng mắt:

- Gì? Người? Chồng ta? Xin lỗi đi, ta có hôn ước với thầy Toàn đẹp trai rồi a~

Hắn đen mặt:

- Hôn ước?

- Phải, là hôn ước. Thầy từng nói, chỉ cần học giỏi, thầy nhất định chờ ta lớn a. (Chap Ta là sắc nữ)

Mắt nó sáng long lanh. Kì thực thầy có hứa, nhưng không đến mức như vậy. Chỉ là phóng đại một chút, chỉnh sửa một chút, thêm thắt một chút thôi. Chút chút thôi à.

Nhưng mà, nam nhân tử tế đáng yêu như thầy Toàn gái, nó thực hâm mộ quá đi mà.

- Thật sự? - Mặt hắn đen thêm vài phần. Cái động hủ đó, quả thật không có ai là gián điệp của hắn cả. Sao hắn biết được có chuyện này chứ. Bất quá động hủ kia toàn hủ nữ, không có một móng con trai nào. Tuy tâm hồn vận vẹo nhưng chưa đến mức đồng tính luyến ái. Hắn không lo

Nhưng mà,hắn thế nào lại quên mất sự có mặt của Toàn gái đẹp. Không chút phòng bị,vẫn đinh ninh rằng ít nhất không có thằng cha nào làm vợ hắn động lòng

Mẹ nó, hắn muốn sát sinh.

Chuyện hôn ước này, nếu không tra rõ ràng, hắn không phải họ Trịnh.

Xem ra nếu không mau chóng tán đổ bảo bối, thì nhất định xảy ra chuyện không hay

Triệu Nhã rốt cuộc cũng cắt đứt tâm hồn đang bay bổng của Dương cô nương và tâm trạng muốn bùng cháy của Trịnh đại thiếu gia, cất lời:

-Hai người yên lặng một chút đi. Tìm quán nào đó ngồi cái coi, đứng đây vùng vằng mãi.

Nhờ Triệu Nhã, cuối cùng 3 bạn nhỏ cũng chịu nổi nhau đến quán cà phê nhỏ trong ngõ hẻm bên đường. Rủ nhau gọi đồ uống.

-Thực ra, Diệu Thùy, anh có chuyện muốn nhờ em.

Miệng nhỏ ung dung nướn sữa, rất duyên dáng phát ra tiếng chọt chọt. Nó ngừng uống, đáp:

-Bất kể là chuyện gì, chỉ cần tỷ nhờ, muội nhất định tận lực giúp đỡ

-Ừm...thật ra...thật ra.

-Thật ra làm sao?

-Thật ra, anh thích...thích...thích một người.

Cốc trà sữa trong tay đã được ai đó uống hết, lại còn tỉ mỉ dùng ống hút hút hết trà sữa vương trên thành cốc. Nó chớp chớp mắt:

-Thích? Tỷ tỷ, tỷ thích anh nào, có phải hay không rất đẹp trai, dễ thương.

-Không...không phải.

-Không phải? Vậy ra là không đẹp mã. Chắc chắn tính tình rất tốt, nhà có điều kiện?

-Không phải.

Nó nhún mày:

-Cũng không phải? Vậy tỷ thích thằng cha như nào vậy?

Thật ra, thâm tâm Diệu Thùy vẫn luôn đối xử với Triệu Nhã như chị gái. Rất tự nhiên nghĩ rằng người Triệu Nhã thích là một đại nam nhân. Cũng không thể trách bạn ấy được. Các nàng biết mà, bạn ấy là hủ nữ, ngày ngày đến trường đều an tọa trong một cái động hủ. Đến cả hân và Thiên An còn có thể ghép đôi, thì không gì là không thể.

Triệu Nhã thở dài:

-Diệu Thùy à, anh thích con gái.

...

...

...

ĐOÀNG!ĐOÀNG!ĐOÀNG

Nó có nghe nhầm không.

Triệu Nhã....lại....lại....lại thích con gái.

Nó mặt ngơ quay sang bạn nam họ Trịnh đang uống cà phê kế bên. Hân không nói gì, chỉ gật đầu, lại uống tiếp.

-Triệu Nhã, tỷ...tỷ thật sự không phải là đoạn tụ sao (Đoạn tụ: Chính là gay ý, dùng từ này cho nó văn vẻ :3)

Triệu Nhã gật đầu:

-Diệu Thùy, anh không biết phải giải thích thế nào. Nhưng anh không có cảm giác gì với tụi con trai như mấy thằng bóng khác. Anh lại thích một đứa con gái.

Nó im lặng.Nhã tỷ...thật sự không phải là đoạn tụ sao.

Nói đi cũng phải nói lại, tuy Triệu Nhã mặt mày xinh đẹp sắc sảo như con gái, xưng hô cũng là tỷ muội. Đồ áo mặc trên người, toàn là màu pastel (Tra google để biết thêm thông tin chi tiết nhé, nói chung là mấy màu kiểu xanh nhạt, hồng phấn,...)Nhưng giọng nói, tính cách này nọ, cũng không éo lá.

Thậm chí...thậm chí còn có nét nam tính.

Nó nướn nước miếng:

-Vậy tỷ...Không phải, anh muốn em giúp gì.

Triệu Nhã hít sâu một hơi:

-Điều Thùy, anh muốn em làm quân sư cho anh, giúp anh cưa đổ người anh thích.

Nó và hần rời quán cà phê, Triệu Nhã cũng đã rời đi. Nó thực chất đã đồng ý giúp đỡ, Triệu Nhã bảo có gì tối nay sẽ liên lạc sau. Chân cùng nhịp bước trên vỉa hè, nó hỏi:

-Chuyện của anh Nhã...

Đợi một chút, hần đáp:

-Từ nhỏ ai cũng bảo tên đó xinh đẹp quá mức, i như con gái. Triệu Nhã lúc đầu không đồng ý, ai bảo cậu ta xinh đẹp, cậu ta liền xông lên đánh. Lớn thêm một chút, cậu ta lại bị mọi người kêu là đồ đàn bà, đồ gay, đồ ái. Dần dần khiến cho cậu ấy tự ti đến mức nghĩ rằng mình thật sự có vấn đề về giới tính thật. Về sau, chỉ cần có cảm tình với bất cứ đứa con gái nào, cậu ta liền né tránh. Nhất quyết cho rằng mình là gay. Lần này, chắc không đơn thuần là thích nữa, cậu ta yêu ai đó rồi.

-Anh Nhã thật đáng thương- Nó thở dài

-Vì sao lại kêu là anh Nhã?- Hần nhui mắt,

-Chẳng lẽ lại gọi chị Nhã sao. Anh Nhã đâu có gay, anh thích con gái.

Hần nhăn mặt, tiến lên phía trước mặt nó, quay người lại, trực tiếp chặn đường

-Ý anh là, vì sao lại gọi anh Nhã, nhưng không gọi anh Thiên.

Nó tròn mắt:

-Tôi vẫn xưng anh-tôi với anh mà.

-Anh và anh Thiên khác nhau.

-Khác chỗ nào.

-Anh Thiên nghe tình cảm hơn. Từ nay cứ gọi anh Thiên đi

Nó hất mặt:

-Không gọi

-Thật không gọi?

-Không gọi là không gọi.

Hần nhếch môi:

-Được. Không gọi anh Thiên nữa. Một là chồng. Hai là phu quân. Em chọn cái nào?

Nếu có thể dùng từ để diễn tả nụ cười của bạn nam nào đó lúc này

Một chữ "Gian"

Hai chữ "Nguy hiểm"

Ba chữ "Đại sắc lang"

Nó nuốt nước miếng:

-Thôi bỏ đi, gọi anh Thiên vẫn tốt nhất.

Trịnh đại thiếu gia cười hài lòng, đưa tay véo má nó:

-Tốt. Vậy nương tử, thê tử, phu nhân, ái thê, kiều thê, bảo bối, vợ, em muốn anh gọi em thế nào.

Nó đen mặt, trong lòng gào thét. Mẹ nó, cái nào cũng là vợ, chọn cái nào chẳng như nhau.

Ể, hình như, bảo bối không phải.

-Vậy liền gọi bảo bối.

Hắn túm túm, cầm tay nó dắt đi:

-Bảo bối, vì phu đưa nàng đi dạo phố.

Chiều dần tàn. Nó mặc hắn kéo tay đi. Bất giác nhận ra một điều vô cùng bất bình thường...

Nó...lại cứ nhiên nghe lời hắn.

...Lại cứ nhiên để hắn nắm tay

...Trong lòng, lại cứ nhiên có chút ngọt ngào

Lẽ nào, lại thích hắn thật...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lùn! Đồ Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Kế Hoạch Uốn Cong Thành Thẳng

Cột: Trước khi đi vào chap, ta có một việc đặc biệt quan trọng muốn nói với các nàng, các chàng.....

Các nàng a, vote vote vote vote. Còn không mau vote đi,vote đi vote đi nào. Vote mạnh tay lên, vote vote vote vote, vote vote vote. Chúng ta là những trai xinh gái đẹp tốt bụng, yêu vote, thích vote, cuồng vote. Vote nào vote nào. Vì một thế giới toàn Vốt

Vậy là, một nam một nữ như vậy kéo nhau đi trên phố. Khung cảnh hiện tại, nói chung cũng tính là lãng mạn. Nhưng bà tác giả chính là một người tâm địa sắt đá, đối với những cảnh được cho là lãng mạn, cực kì không thể tiêu hóa. Vậy nên, vui lòng tưởng tượng có đôi lợn nọ xổng chuồng chạy lông không ngoài phố là được.

Tuy nhiên, sự việc xổng chuồng này, diễn ra không được bao lâu...

"Tình tình"

Tiếng thông báo có tin nhắn của điện thoại vang lên. Nó hỏi:

-Của anh hả?

Hắn nhăn mặt.

-Nói lại! Của anh Thiên hả?

Nó nhếch môi, lặp lại y hệt:

-Nói lại! Của anh Thiên hả?

Hắn đen mặt, cố gắng thuyết phục

-Không phải đã nói sẽ gọi anh Thiên rồi sao

Nó cũng như vậy lặp lại:

-Không phải đã nói sẽ gọi anh Thiên rồi sao

Hắn hít sâu một hơi. Vô cùng khó nhọc thở ra. Bình tĩnh xoa xoa đầu nó, nờ nụ cười đúng chuẩn đệ nhất mỹ nam:

-Bảo bối, nói vì phụ nghe "Của anh Thiên hả?"

Nó cười khúc khích, cũng bày đặt vươn tay lên xoa đầu hắn:

-Bảo bối, nói vì... Ách

Mẹ nó, với không đến.

Nó cố gắng nhón chân, vươn dài tay. Nhưng không đến vẫn là không đến. Quả nhiên, quả nhiên mà. Cho dù là xấu ma chê quỷ hờn, xấu bà thím cũng nhất định phải cao, sau này đi thăm mĩ còn được. Còn xinh đẹp đến mấy, mà lùn, thì cả đời cũng không cao thêm được 1 phần.

Mẹ nó, ai kêu hồi nhỏ không chịu uống sữa làm chi, không chịu nghe lời ba làm chi.

Nó với không tới, phụng phịu liếc hắn cái sắc lẹm. Mẹ nó, ai kêu anh cao vậy làm chi, ai kêu anh cười đẹp vậy làm chi.

..

..

Ể, hình như...Khụ khụ, cười đẹp nó không có liên quan cho lắm. Nó lờ lờ, là lờ lờ thôi.

Hắn đương nhiên cười rất sáng khoải, tay lại không an phận néo néo má nó, tâm trạng đặc biệt vui vẻ:

-Được rồi, em không thích gọi vậy thì thôi. Gọi anh cũng được.

"Ting ting"

Tiếng báo quen thuộc lại vang lên. Nó và hắn đồng thời mở máy điện thoại ra.

Bạn có một tin nhắn từ Lâm đại ca:

"Em gái, em đang ở đâu vậy?"

Bạn có một tin nhắn từ Lâm lẹo

"Thằng kia, mày đem em gái ông đi đâu. Ông mà tìm ra, ông thiên mày."

Tất nhiên, đọc cách xưng hô và đặt tên danh bạ, chắc ai cũng biết là việc gì đang diễn ra.

Đúng a, vỗ tay đi nào, Lâm đại ca lên sàn rồi.

Hắn liếc mắt sang bên máy nó. Không hiểu thằng này thị lực như nào, lại có thể đọc không sót chữ nào. Hắn nhếch môi, nhanh tay cướp điện thoại nó chạy đi, bằng tốc độ nhanh nhất nhấn, nhấn, nhấn.

Nó sau 1 phút đơ, lập tức chạy theo.

-Trả máy!

Bất quá cũng không phải đuổi lâu, 10 giây sau hắn đã dừng lại, trả máy tận tay cho nó, còn cười một cái:

-Bảo bối, vì phụ giúp nàng trả lời rồi.

Nó lập tức mở máy, đen mặt, quạ bay ngang đầu.

"Số máy quý khách vừa nhắn tin tạm thời đang động phòng. Thiên ồ pa đẹp trai quá dũng mãnh, quá cứng. Xin quý khách vui lòng gọi trong 2 tiếng sau"

Đã gửi tới Lâm đại ca lúc 18h09'

Mẹ ơi, chết chắc rồi.

Ngước lên, bắt gặp khuôn mặt tươi cười của ai đó.

-Bảo bối, có muốn kiểm tra điện thoại của vì phụ không. Đây, ta tận tay trao cho nàng.

Nó đương nhiên là mở ra, một lần nữa quạ đen bay đến.

"Mày có biết nhấn tin những lúc như này thì rất có thể mày đã hại chết một sinh linh bé nhỏ sắp sửa được hình thành không lẹo. Mày là đồ máu lạnh, đồ độc ác, đồ cầm thú."

Đã gửi tới Lâm Lẹo lúc 18h11'

-Bảo bối. Có biết hai loại đàn ông nào không được chọc tới không?

Nó lắc đầu, hần cười:

-Loại thứ nhất, là đàn ông cảm thú biến thái. Loại thứ hai, là đàn ông động tình hoặc động dục. Mà anh, anh đủ cả hai.

-Vậy nên....

Hần bắt gác quay người, một tay cầm cổ tay, một tay giữ gáy nó, hạ đầu.

Ách, như vậy...như vậy hôn sao

Đương nhiên, đây là suy nghĩ cuối cùng của Dương cô nương trước khi bị bạn nam nào đó mới được bóc tem hôn lên. Nó cứ như vậy trọn trùng mắt, mặc cho ai đó tận lực phục vụ bảo bối nhà mình

Môi dưới bị hần cắn nhẹ. Ngừng một chút, hần nói nhỏ:

-Bảo bối, còn không nhắm mắt.

Nó, cứ như vậy nhắm mắt.

Hần, cứ như vậy hôn lên.

Cuối cùng, cũng hôn rồi.

Cuối cùng, Cột cũng viết cảnh nóng đầu tiên rồi.

Lúc sau, hần ngưng, đem môi dưới mút nhẹ lần nữa, mới chịu thả ra.

-Bảo bối, cảm giác thế nào?

Ta up trước cho các nàng đỡ khát chap, còn lại tới ta up tiếp. Tuần này lịch học dày quá, ta không có thời gian viết T_T. Xin lỗi a. Ta biết là ngắn mà.

Bắt quá, viết cảnh hôn cuối, đúng là mất máu quá nhiều. Khịt khịt. Các nàng a, ta khuyên chân thành, đừng bị cảnh này lừa tình, đời không đẹp như mơ đâu. Nhất là khi cuộc đời ấy nằm trong tay Cột xinh đẹp. Khà khà.

Bảo bối, cảm giác thế nào? ^^

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tiếp

-Bảo bối, cảm giác thế nào?

Hần đưa tay vuốt tóc nó, ôn nhu cười.

-Chỉ thế thôi hả?- Nó bỗng dung bật một câu không liên quan.

-Cái gì chỉ thế?

-Hôn í. Cũng chỉ vậy thôi sao. Trong ngôn tình nó tả kinh lắm mà. Thì ra cũng chỉ cần cần, mút mút, trét nước miếng lên miệng vậy hả?

-Hay là...-nó nhui nhui mắt...tại kĩ thuật của anh quá kém đấy.

Hần tròn mắt:

-Bảo bối em...

Nó bấu môi:

-Nhìn mặt là biết không có kĩ thuật rồi. Hừ.

Hắn bắt đầu máu dồn lên não. Là ai nổ giữ nụ hôn đầu đến hôm nay mới trao? Là ai cố gắng nhẫn nhịn không cho mình ngoài hôn ra còn không tự chủ làm gì không đứng đắn khác? Là ai ngồi suốt 2 tiếng trước máy tính xem đi xem lại clip dạy hôn trong vòng 10'? Là ai đêm đến lại nằm tự cắn mút môi mình như thẳng đờ để đến hôm nay thực hành? Đợi bao lâu cuối cùng cũng đến ngày này, lại bị nó phang cho một câu không có kĩ thuật.

Được, không có kĩ thuật chứ gì? Liên làm tiếp, làm đến khi nào có kĩ thuật thì thôi.

Nói là làm, hắn lập tức dùng sức dồn nó vào tường. Một tay giữ vai, một tay nâng cằm, ghé môi xuống.

-Anh...làm cái quái gì vậy...Ừm.

...

...

-Ông cho mày 3 giây. Thả em gái ông ra. Nếu không ông tự tay thiến mày. Ông đây nói được làm được.

Hắn không thả, đã bảo phải hôn mà. Hôn nhiều kĩ thuật mới tăng.

-Á à. Không thả chứ gì. 1!

Nó cảm thấy gáy lạnh lạnh. Trong lòng không ngừng kêu gào Dừng lại, dừng lại. Đương nhiên, những lời này bị bạn nam nào đó bị chê kĩ thuật kém một lần nuốt sạch. Tên này tâm lí bị méo mó sao, vừa này chỉ là qua loa cho xong, sao bây giờ lại như hổ bị bỏ đói lâu năm vậy.

Thật ra thì, những lời này đều là do tiểu Thùy sau khi bị hôn đến tay chân mềm nhũn vô lực, lâu sau mới tỉnh táo trở lại nghĩ ra. Còn bây giờ? Không thấy đang bận sao, đẹp, đẹp hết.

-2!

Hắn vẫn không chịu ngừng lại, trong lòng một cỗ tức giận. Mẹ nó, ví dụ như đang làm, sắp tới rồi mà bị một thằng cha nào đó phá đám, nếu hắn thật không tức, thì chỉ có thể là do sinh lí yếu. Mà hắn hừ, KHÔNG.CÓ.YẾU.

Không tin sao? Vậy thì thuyết phục bảo bối của hắn cho hắn thử đi. Hắn thề, trong vòng 3 ngày bảo bối không bước xuống giường nửa bước

Tuy nhiên, việc thuyết phục này là bất khả thi. Cột xinh đẹp là người thế nào, không thể để con gái chịu thiệt được.

Thôi, nề tình thằng cha đó hình như có quan hệ thân thích với bảo bối, thả ra một chút. Lần sau bù vậy.

-3!

Hắn thả. Còn thăm thì vào tai nó:

-Bảo bối, mối thù kĩ thuật kém, anh chưa trả đủ.

Vốn định cho thằng mất dạy này một trận nên thân vì tội ăn đậu hũ em gái. Nhưng nhìn em gái thờ không ra hơi, cả người dựa vào hắn. Lâm đại ca trong lòng mềm như bún. đành chờ cho đến khi thờ đều trở lại, mới tiến tới giữ vai em gái quay đi, không quên ném một câu.

-Tối nay, nhất định phải onl fb. Ông có chuyện muốn nói mày.

Hắn nhui mắt, gật gật đầu. Tối nay Triệu Nhã cũng sẽ onl face bàn chuyện với nó, hắn đương nhiên cũng sẽ onl. Thằng Nhã này, lỡ mà thích bảo bối nhà hắn, thấy hắn ở đó nên không giám nói thẳng thì sao.

Dẫu sao thì, cuối cùng cũng phải bàn nghiêm túc về chuyện này thôi. Không đùa đâu nha, chuyện cả đời của hắn đó.

Vậy là, bạn nam nào đó mặc dù chưa no, cũng đành trở gót đi về. Nhiệm vụ trọng yếu, thuyết phục anh rể.

Nhưng mà, tối hôm nay, có một việc hoàn toàn nằm ngoài dự tính của hắn....

Lúc này, trên xe ô tô đang đưa Lâm đại ca và tiểu Thùy về nhà.

-Diệu Thùy à...chuyện vừa rồi...Em không cần cảm thấy có lỗi với anh. Anh biết không phải tại em dễ dãi, là hắn quá cầm thú.

Nó lảng lạng gật đầu. Nhưng trong lòng thì không gật. Ai bảo nó có lỗi với anh, nó có lỗi với Thiên An. Lúc này...lúc này...rõ ràng trong lòng đặc biệt rung động.

Mẹ nó, Thiên An, em có lỗi với anh.

-Diệu Thùy. Có việc này anh muốn em biết?

-Dạ?

-Anh không cảm em yêu đương, cũng không cảm em thích hấn. Nhưng Diệu Thùy à, em có chắc hấn thích em không? Anh là bạn thân của hấn, anh hiểu hấn nhất. Diệu Thùy, hấn chưa có tỏ tình với em.

Nó lảng lạng, cắn cắn môi dưới. Ừ, hấn ôm cũng ôm rồi, hôn cũng hôn rồi. Vậy mà một câu "Anh thích em", hấn cũng đâu có nói.

-Có thể hấn thích em thật, cũng có thể là bông bột của tuổi trẻ, cũng có thể là hấn yêu. Nhưng việc này, anh không đảm bảo được. Diệu Thùy, suy nghĩ cho kĩ.

Nó gật gật đầu trong lòng một mớ hỗn độn.

Còn Lâm đại ca, ngoài mặt thì lạnh nhạt, nhưng lòng đã vui như mở cờ.

Anh đương nhiên biết tính hấn, biết hấn thật sự thích nó, biết hấn nhất định nhìn không được mà làm những điều cần làm mà quên bém mắt việc tỏ tình. Không phải vì hấn không muốn tỏ tình, mà tại vì thằng cha này quá mức không kiềm chế được tình cảm.

Còn tại vì, hấn giống anh.

Anh cũng quên tỏ tình mà suốt mất vợ.

Lí do, cũng là tại hấn giúp anh vẽ ra sơ đồ tán gái 4 bước Nắm tay-Ôm-Hôn-Làm. Không hề nhắc đến tỏ tình. Khiến anh cũng như vậy làm theo, chỉ thiếu bước cuối còn chưa thử.

Anh cũng thừa biết, việc tác động tâm lí này bất quá chỉ là khiến em gái suy nghĩ thấu đáo hơn một chút, tránh tình trạng bị hấn dỏ trò lưu manh. Anh hiểu hấn nhất mà, anh chả khác gì hấn.

Còn, hấn có đủ bản lĩnh tán đồ hay không, xem như bài kiểm tra đầu tiên của anh rề đi.

Từ Thiên, cái này gọi là gây ông đập lưng ông. Ông đây môi mắt trông chờ. Khura Khura

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Thức Đêm Buồn Chuyện

Về đến nhà, sau khi ăn uống xong xuôi, Diệu Thùy cô nương lập tức chạy lên phòng mở laptop, chột cửa tắt đèn. Đăng nhập xong xuôi, nhận được một lời mời kết bạn. Nick fb của anh Nhã là Triệu Đại Gia. Nó di chuột ấn chấp nhận.

Giấy Vệ Sinh: Đại gia, rốt cuộc là ngài phải lòng ai vậy a~

Triệu Đại Gia: Diệu Thùy, chuyện này em đừng nói với thằng Thiên được không?

Giấy Vệ Sinh: Ok. Anh cứ nói đi

Triệu Đại Gia: Người anh thích....không có chung trường.

GVS: Rồi sao?

TĐG: Ít tuổi hơn anh.

GVS: And?

TĐG: Học lớp 9.

GVS: Khờ khờ. Nhỏ như vậy. Anh cũng thật là...Chưa gì đã lừa em nó. Rốt cuộc là ai vậy?

TĐG: Khụ...Là em gái thằng Thiên, Từ Hy ấy.

Đoàng...Đoàng...Đoàng

Từ...Từ Hy

Mẹ nó, ngày hôm nay...cũng thật là gây sốc mà.

Nó thì chưa gặp bé này, nhưng em gái của Thiên thì..

Thì sao ư? Nhìn đi, nhìn vào Lâm đại ca của quý vị đi. Mối thù anh dẫu-em rể ngàn đời vẫn không thể nào xóa bỏ được cả.

Ặc, nếu giúp anh Nhã tán đổ Từ Hy, tại sao lại có cảm giác phản bội như vậy chứ.

Khụ khụ,...bất quá...Triệu Nhã cũng là người tốt mà. Giúp anh một chút...Chắc không sao đâu nhỉ?

Quyết định vậy đi.

GVS: Anh làm thế nào quen Từ Hy?

TĐG: Anh nghe nói Thiên có em gái trước rồi, nhưng chưa gặp bao giờ gặp mặt cả. Em còn nhớ hôm đến nhà thằng Thiên đó không?

GVS: Nhớ

TĐG: Lúc đi về anh gặp Từ Hy.

GVS: Rồi sau đó...

TĐG: Sau đó...Em cũng biết mà.

GVS: Hì hì, Thật là, đời không tránh khỏi chữ ngờ. Ok anh đẹp giai, em đây nhất định sẽ tận lực giúp đỡ. Chăm chỉ cùng anh đến nhà Thiên, song kiểm hợp bích giúp anh tán đổ bé Hy.

TĐG: Anh cảm ơn ^^

GVS: Không có gì a~

TĐG: Thôi anh off nhá. Bye em

GVS: Bye anh.

Nó tắt laptop, bắt đầu làm học sinh nghiêm túc học bài. Còn có, nghĩ cách giúp Triệu Nhã.

Lúc này, tại nhà Trịnh Từ Thiên....

Hắn bước ra từ nhà tắm. Tóc còn ướt. Mấy giọt nước còn đọng lại trên ngực. Khăn tắm màu xám che nửa thân dưới. Khụ khụ...ôi máu mũi tôi.

Hắn mở laptop, trong lúc đợi máy khởi động còn tiện thể lại ngắm chính mình trong gương. Đưa tay vuốt vuốt tóc, vô si nói:

-Cơ bắp này, thân thể này, gương mặt này, bảo bối sao có thể không thích chứ. Chà, càng ngắm càng thấy mình đẹp trai hơn mình tỉnh Ho li út. Chắc chắc....tại sao bảo bối lại không có mặt ở đây lúc này để ngắm vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của mình nhỉ. Ôi, mình mà là con gái thì nhất định sẽ yêu chết Trịnh Từ Thiên mất. Ôi, sao mình có thể đẹp trai hại nước hại dân như vậy chứ

Ể...hình như. Nghiêng nước nghiêng thành không phải dùng như vậy.

Thôi kệ đi, đẹp là được. Bảo bối thích là được.

Liếc về phía laptop, đã khởi động xong từ lâu. Quái, mình chỉ soi gương thôi. Thế éo nào đã lâu như vậy.

Mở facebook, nick Giấy Vệ Sinh kia đã off rồi. Còn có, chuyện Nhà Xí chính là nick của hắn, nó còn chưa biết.

Hắn nhớ đến bảo bối nhà hắn, lại mỉm cười ngọt ngào.

Ủa, sao lại có cảm giác, hắn bắt đầu hơi hơi tự ki tự vậy.

Thôi đẹp đi, làm gì có. Mình là đẹp trai nhất, là người bảo bối thích oi là thích, sao có thể tự kỷ được.

Đăng nhập xong, đã thấy Lâm Lẹo onl fb

Lâm Lẹo: Thằng kia, tao không vòng vo nữa. Mày đối với em gái tao là cái quái gì vậy

Nhà Xí: Mày muốn tao nói thật hay nói dối.

Lâm Lẹo: Nói dối.

Nhà xí: Tao thích nó

Ngừng một lúc, Lâm đại ca mới rep lại

Lâm Lẹo: Tao đã tưởng mày đối với em gái tao là thật lòng. Mày không thích nó lại còn trêu đùa nó, hôn nó, ôm nó. Mày coi tao là tượng đá hay sao, coi tao là bù nhìn hay sao. Em gái ông là đồ chơi cho mày hả. Mày không phải nói dối nữa, nói thật đi. Tao sẵn sàng thất vọng vì mày rồi.

Nhà Xí: Nói thật sao? Tao yêu nó mày ạ. Thiên yêu Thùy Lâm ạ. Em yêu cô ấy anh dâu ạ. Anh dâu, em biết em hiện tại chưa đủ khả năng nuôi cô ấy, chăm sóc và bảo vệ cô ấy. Nhưng chưa không có nghĩa là không bao giờ. Anh dâu, em hứa với anh, một mai nhất định sẽ đường đường chính chính trở thành em rể của anh. Anh dâu, nếu em có thể bảo vệ và yêu thương cô ấy cả đời, anh có nguyện ý gả em gái cho em không

Lâm Lẹo:....

Mãi một lúc sau, Lâm đại ca mới đáp lại.

Lâm Lẹo: Chú...cứ như vậy phát huy nhé. À quên, anh đây không nhúng tay vào giúp chú đâu. Chúc may mắn, tao rep đây ^^

Hắn nhận được câu trả lời, không nhịn được mỉm cười.

Sinh ra là đàn ông, người con gái trong lòng mình còn không bảo vệ, chăm sóc, yêu thương cả đời. Hai chữ đàn ông này, không xứng.

Cột: Chuyện là vậy, ta mới về quê xong 5 ngày liên nên không viết chap được. Bây giờ mới đang chap hơi ngắn để các nàng đỡ khát chap. Rất xin lỗi vì chậm trễ. Chap mới sáng t6 nhé.

Cột: Khụ khụ...Xin lỗi vì đã thất hứa, chỗ ta mưa nên bị mất điện, không up được chap cho các nàng. Vốn là tối qua up cơ nhưng nghĩ thế nào lại đánh thêm cho nó dài. Hì hì, tha lỗi cho ta nhé

Còn có, cô kia, cậu kia, thím kia nữa, còn không mau vớt cho ta đi. Vớt cho Cột xinh đẹp, là trai, bạn sẽ đẹp giai cơ bắp, là gái, bạn sẽ lấy được một bạn đẹp giai cơ bắp y như Trịnh Tự Kỳ nhà ta vậy a~. Vớt nào vớt nào. Hừ, ai bảo chap trước không vote cho ta, xem đi xem đi, mỗi 200 mấy lượt, ta quyết định bắt đầu từ chap sau, nếu lượt vote không đủ 400 sẽ không up chap nhé. Nhé nhé nhé nhé

Hắn định tắt máy, lại nhớ ra hình như tối nay nó và thằng Nhã kia inbox nói chuyện riêng tư gì đó. Khẽ nhủ mày. Hắn còn chưa nói cho nó biết nick Nhà Xí là của hắn. Hơn nữa hắn còn chưa tính là hoàn toàn cura đồ bảo bối. Vậy nên phòng lúc bảo bối không thích hắn, thì cũng thích cái thằng Nhã Xí kia. Tóm lại, trước sau gì thì bảo bối cũng là của hắn cả. Nick Nhà xí là để phòng có chuyện không hay xảy ra. Mà hắn thì rất có linh cảm về việc này.

Vậy nên, Trịnh Đại Thiếu gia, ngoài bóng rỏ là không biết chơi ra, mọi thứ đều tinh thông thành thực quyết định thực hiện một việc vi phạm quyền riêng tư của người khác.

Đúng rồi đấy, bạn lộn của chúng ta ra tay hack nick.

Nick ai ư?

Đương nhiên là nick bảo bối nhà hắn. Gì? Nghĩ đi, hắn không những muốn xem cuộc hội thoại giữa bảo bối và thằng Nhã, còn muốn xem luôn bảo bối hay nhắn tin với ai, nội dung ra sao, đối tượng nhắn tin có bao nhiêu phần trăm là giống đực, có đẹp trai hay không.

Bất quá cái cuối cùng hắn cũng không quan tâm lắm. Nhìn xem nhìn xem, hắn trong mắt bảo bối còn có người đẹp trai hơn sao? Nếu có ư? Quý vị biết rồi đấy, hắn duy chỉ có bóng rỏ là không thể chơi được ra, còn lại đều đặc biệt xuất sắc, tạt axit hủy dung hắn lại càng giỏi hơn.

Vậy nên....Nếu đẹp trai hơn hắn, thì vui lòng đừng để cho bảo bối nhà hắn nhìn thấy.

Nếu không...

Bạn đẹp trai gì đó ời, bạn lại đây mình bảo này. Mình có cái này hay lắm cho bạn xem, đồ lên mặt đảm bảo bạn còn đẹp trai hơn gấp ngàn vạn lần. Nhìn mặt mình xem, mình chính là dùng thứ này nên mới trở nên đẹp trai như vậy đấy. Không cần cảm ơn đâu, mình tốt bụng bẩm sinh mà, đẹp trai nữa.

Quay trở lại việc chính, hấn bắt đầu quá trình hack nick bạn nhỏ nào đó đang chăm chỉ học bài.

Chi tiết về quá trình....Xin phép không tiết lộ. Bất quá tầm 30 phút sau, hấn đã đường đường chính chính vào nick bảo bối "tham quan", nhân tiện mở hộp thư ra xem "cho vui"

Hấn di di chuột đến chỗ Triệu Đại Gia kia, click.

69 giây sau....

Hấn- Lần đầu tiên trong đời- Sâu sắc hiểu được nỗi lòng thằng Lâm Lẹo. Khụ khụ, quên quên, nỗi lòng anh dâu Lâm

Mẹ nó, thằng Nhã kia làm thế nào lại thích em gái hấn. Đếch thể tin nổi.

Cái cảm giác này cũng thật là...khó chịu v~

Còn khó chịu hơn, khi nhận ra bảo bối nhà hấn NHẬN ĐƯỢC MỘT LỜI MỜI KẾT BẠN từ THẦY TOÀN kia.

Chính xác, chính là thầy Toàn. TOÀN GÁI ĐẸP.

Trong lòng một cổ lửa giận. Nghĩ mà xem, đường đường là thầy giáo, lại đi kết bạn facebook với học sinh? Thật không thể chấp nhận được.

Còn có, học sinh này lại là bảo bối nhà hấn. Thật không không không không.....thể chấp nhận được.

Bỗng nhiên, có tin nhắn mới từ thầy Toàn kia

Nguyễn Chí Toàn: Nick em đây hả Thùy.

Thùy? Thùy? Thế éo nào hấn còn chưa gọi thân mật như vậy, tên kia đã gọi một tiếng Thùy, hai tiếng Thùy ngọt xớt

Giỏi! Giỏi lắm! Dám dụ dỗ bảo bối nhà tôi hồng hạnh vượt tường. Xin lỗi đi, đừng nói là vượt tường, vượt khỏi tay hấn cũng không được.

Nói đi cũng phải nói lại, hấn lúc lớp 10 thầy Toàn đã dạy một năm, nên hai thầy trò xem như cũng biết mặt nhau. Ở thì trẻ. Thì sao? Hấn trẻ hơn rất nhiều. Ở thì đẹp trai thư sinh. Thì sao? Hấn đẹp trai hơn cực kì cực kì nhiều

Hấn nhếch môi, trong vai nó inbox với thầy Toàn gái:

Nhà Vệ Sinh: Thầy Toàn hả^^

Nguyễn Chí Toàn: Xin lỗi. Em đưa nick cho thầy lâu rồi mà giờ thầy mới kết bạn.

Nhà Vệ Sinh: Không sao đâu thầy. Em bận chơi với anh Thiên rồi, cũng không để ý lắm.

Thầy ngừng một chút, mới nhắn lại:

NCT: Thiên 11a1 phải không nhỉ?

NVS: Vâng thầy. Anh Thiên đẹp đẹp trai í thầy ạ.

Thầy lại ngừng một chút, lâu hơn, mới tiếp tục nhắn:

NCT: Vậy sao? Em với Thiên có vẻ thân lắm.

NVS: Thầy đừng trêu em. Chúng em trong sáng mà thầy ^^

Lần này, thầy ngừng lâu thật lâu, mới rep lại:

NCT: Thiên à em, sao lại hack nick Thùy.

Hấn nhúu mày, quyết định xóa tin nhắn, đăng xuất.

Mẹ nó, sao bị lộ nhanh như vậy. Hấn đã làm gì sai chứ?

Hấn đăng nhập vào nick hấn, nick Triệu Đại Gia vẫn sáng đèn.

Nhà Xí: Thằng lộn kia

Triệu Đại Gia: Gì mà?

Nhà Xi Nghe nói mày thích em gái tao.

Bên kia, Triệu Nhã tái mặt. Mẹ nó, hấn vì sao lại biết.

36 kẻ, tẩu vi thượng, anh tắt máy, tắt đèn ngủ sớm. Diệu Thùy mách cho hấn sao? Không thể nào, anh tin nó. Nhưng mà dù sao nó với thằng Thiên cũng.....Không được, mai phải gặp nó hỏi cho rõ ràng.

Tối đó, ngoài bạn nữ nào đó học xong yên tâm ngủ ngon, có hai thằng hăm vì facebook mà thập thức.

Sáng hôm sau... Triệu Nhã đến sớm thật sớm, đứng chờ ở cổng trường. Mãi sau, thấy nó, Thư, Vy, Lâm, Bách đến, anh vẫy vẫy tay với nó. Nó thấy, đi chậm lại, rồi quay đi gặp Triệu Nhã.

-Anh...

-Diệu Thùy, thằng Thiên biết chuyện rồi.

-Gi? Biết chuyện? Sao lại biết được?

Nó bất ngờ, rồi lại nhiu nhu mắt nhìn anh:

-Không lẽ anh nghi em nói đấy chứ.

-Anh xin lỗi, không phải không tin em. Nhưng chuyện này chỉ mỗi anh với em biết thôi, nên...

-Từ đã...Anh Thiên có biết nick của anh không?

-Ồ...có.

-Chết, chỉ sợ hấn biết hack nick.

-Hack? Ủ nhỉ, anh đâu nghĩ.

-Được rồi, để em đi tìm hấn nói cho rõ ràng.

Nó quay phắt đi, hùng hùng hổ hổ đến lớp hấn. Đến cửa, đã có mấy tên vợ vắn nào đó đi ra, cười hớn hờ:

-Hey, không phải Trịnh Phu nhân hay sao. Phu nhân, cũng thật xinh quá đi.

-Em gái, em hay là bỏ mẹ thằng Thiên kia đi, yêu anh đi, anh cho kẹo.

-Xi, mày dở hã. Kẹo sâu răng, em gái, anh cho em một hộp xi li tôn luôn, kẹo kiếc éo gì.

-Thiên đâu, vợ mày đến tìm kìa.

Hấn là tối hôm qua bận làm mấy thứ vớ vẩn, không làm bài tập. Giờ phải đến sớm chép bài. Nghe vậy hớt hải chạy ra, cười tít mắt:

-Bảo bối, không ngờ lại đến đây tìm vi phu a~. Xê ra, phu nhân ta sẽ vì các nguoi mà nghet thờ thì chết mẹ.

Nó kéo kéo hấn đi ra chỗ vắng người, hấn càng cười:

-Đi chỗ khác, không thấy ta và phu nhân đang ôn chuyện tình cảm sao? Xéo.

-Bảo bối, nàng muốn nói gì với vi phu vậy.

-Từ Thiên, anh hack phải không.

Hấn liếm liếm môi:

-Hack gì? Vi phu không hiểu.

-Đừng đùa, anh rõ ràng hiểu mà.

-Không hiểu không hiểu.

-Anh hiểuuuuu

-Vi phu không hiểu, cũng không có làm.

-Thật không- Nó nhieu nhieu mắt.

-Già đây.- Hấn không đợi nó nói thêm gì, ghé sát hôn một cái

-Anh...

-Bảo bối, nàg đến đây thật sự khiến vi phu mất tập trung mà. Vi phu còn một loạt bài tập chưa kịp chép. Ta biết nàg nhớ ta, nhớ về đẹp trai của ta nhưng nàg nhất định phải kiểm chế a~ Vậy ta vào làm bài tập tiếp đây. Bảo bối, học xong nhất định bồi thường đủ cho nàg.

-O....

Hấn cười cười, chạy vụt đi

-TRỊNH TỬ THIÊN, anh đứng lại.

"Tùng...tùng...tùng"

Nó hít sâu thật sâu. Nơi công cộng còn dám làm như vậy. Được rồi, nể tình bác bảo vệ đánh trống, bà đây tha cho nguoi. Tí ra về, chết với bà con ạ

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Nghe Nói Bảo Bối Nhà Ta Đi Đánh Ghen

Nó hậm hực đi về lớp, trong lòng một cỗ tức giận. Con mẹ nó, ban ngày ban mặt, còn ra cái thể thống gì, còn ra cái thể thống gì.

Còn có, từ khi nào nó đã trở thành nữ chính ngây thơ trong sáng bị nam chính ra sức bắt nạt, ăn đậu hũ, bánh bèo ngây thơ trong mắt độc giả rồi.

Không thể được, phải tìm cái gì đó xả giận.

Tiết đầu tiên là tiết Thể dục, nó thay vội giày thể thao, gấp ngay Thư và Vy đang từ cầu thang đi xuống.

-Mặt đen như phân vậy mà?-Vy tròn mắt

-Không thấy đang bức sao? Mày dám so sánh mặt tao với phân hả. Có tin bà đây đạp mày một phát bay qua biển Đông luôn không

-Áy áy, gì căng? Sao, ai làm mày thành như vậy. Nói tao nghe đi, tao và Thư mỗi đứa một tay giúp mày. Gái thì giết, trai thì thiện.

Nó không hiểu vì cái éo gì, buột miệng:

-Của tao, thiện cũng là tao thiện, không đến phiên tui mày.

Im lặng..

Im lặng..

Im lặng..

-Cái...cái gì của mày?- Cố gắng lắm, tinh thần phải sắt thép lắm Thư mới nặn ra một câu.

-Hả?

-Mày vừa nói cái gì của mày?

-Cái gì của tao, tao của cái gì?

-Dương Diệu Thùy, bị cáo có 69 giây để thành thật không chút dối trá để khai ra mau, thẳng nào, mày đang thích thẳng nào.

-Không khai, chém

-Thằng nào? Chả thằng nào cả. Tao là tao nói không với yêu sớm.

-Tao đéch tin. Mày nói dối.

Đi xuống hành lang cầu thang, tình cờ nhìn thấy một bóng người cực kì quen thuộc đang quét hành lang.

Ể, không phải bé Kotex đây sao. Tự dưng chui ra quét nhà làm gì. Nếu bị phạt cũng là phạt cuối giờ, chưa gì đầu tiết đã phạt.

Hay là....đang nghe lén người ta nói chuyện, sợ bị bắt quả tang nên cầm chổi lên quét như đúng rồi thế kia.

A được, sẵn tiện bốn cô nương đây đang bực, liền trêu chọc mèo một tí đi nào.

Nó quay sang Vy đang bày bộ mặt chết cũng không tin kia, cười cười cợt nhả:

-Nhìn mặt tao có giống như đang nói thật không vậy.

Liếc xuống dưới, bàn tay ai đó đang nắm chổi nổi gân xanh.

Tốt, rất tốt.

Nó thanh thản đi xuống sân thể dục, lâu lâu cái một câu với một Vy một Thư đang tru tréo theo sau. Đến chỗ bạn nhỏ Kotex kia, Thư và Vy mắt to mắt nhỏ. Đùa, tự dưng hót gọn hót giắc gì đó của trường, liếc mắt một cái là trai thì nhau đồ rầm rập rầm rập lại bay ra đây chăm chỉ quét sân? Nghe lén? Tự dưng chạy đến đây nghe lén cái loại liếc đến lác mắt mới tạm thời xem như là cửa đồ được một anh?

Nói đi cũng phải nói lại, cả ba đứa, đứa mặt xinh thì chân lẻo tèo, đứa đáng chuẩn thì mặt lại không thuộc dạng hoa khôi gì, chỉ tạm tính là vừa mắt, đứa cao, mặt xinh thì lại lép, đã thế còn đầu óc vớ vẩn linh tinh, lâu lâu lại nói tục. Tuy hôm nọ Thùy nó cho ăn chuối cũng đau phết, nhưng đem ra so sánh với cái con không thể ưa nổi trước mắt....

Gần qua chỗ Kotex kia, có bàn chân đột nhiên giơ ra.

Bàn chân đó, rất tiếc, không như ý muốn của các nàng. Không phải của Diệu Thùy nhà ta, cũng không phải của hai bạn nhỏ kia.

Vy đi qua, vấp phải suýt nữa là dập mặt, không nhìn được chuối thế:

"Phắc"

-Ủa, Kotex còn không lo đi thăm máu, ra đây quét sân làm gì?

...

...

..

Giọng điệu giả nai này, cách so sánh kinh dị này, ngoài bạn nhỏ nào đó, còn có người thứ hai trên đời mặt dày mà nói ra được hay sao?

(Cho phép Cột ta được gọi bạn nhỏ này là Kotex, ta thề là không nhớ nổi tên thật bé này luôn.

Kotex đại nhân cười cười:

-Mình có tên đảng hoàng bạn ạ, đừng gọi mình như vậy chứ. Mình biết bạn không ưa mình, nhưng mình đã không có động gì đến bạn thì bạn thì bạn cũng đừng xông vào mà nói mình như vậy.

Khụ khụ...Cái đéch gì đây. Bày đặt gái ngoan vô tội, lại còn dùng y đức cái giọng hôm đó của bạn Diệu Thùy. Cái này....Kotex đại nhân, quả nhiên không phải là bình hoa vô dụng rồi.

Bất quá, đã ngáng chân người ta, còn chối bay chối biến, làm mặt ngây thơ, không vô dụng, thì là cận bã

-Ô, vậy hả. Không phải Kotex sao? Chẳng lẽ mất quá nhiều máu, không may bị tràn, nên đành chuyển sang dùng bím. Vậy, liền gọi là Pampers đi, hay là Huggies nhỉ?- Vy đang điên, nghe nó nói như vậy cũng náo nức xen vào

Nó cười cười:

-Ể Ể, mày nói như vậy là sai rồi. Người Việt thì phải dùng hàng Việt chứ. Pampers với chả Huggies. Phải dùng Bim Sơn.

Thư ở bên nhìn cười đến nổi hai vai run kịch liệt. Khụ khụ....cái kia, bím son không phải là xi măng sao, từ khi nào đã biến thành bảo vật mỗi khi đến tháng của chị em rồi.

Mặt của bé Kotex kia đã đen từ khi nào, gần giọng:

-Tội mày...sau này đừng trách tao.

Nói rồi nạnh nùng sang sảnh quay phắt đi, tay nắm chặt đến nổi gân, đi vào lớp.

Vy đang bức, nó cũng đang bức, trêu tức xong cười sảng khoái. Thư đang đau bụng về chuyện bím son lúc nãy. Vậy nên sân trường mới có cái cảnh tượng 3 con điên ôm bụng vừa đi vừa cười, trong khi đã vào học được 15 phút.

..

..

..

Cái gì....15 phút?

Mẹ nó, đã muộn giờ 15 phút rồi sao.

Cả ba đứa không đứa nào nhìn mặt đứa nào, tức tốc chạy đi.

Nhìn từ xa, thầy thể dục vẫn chưa đến. Cả 3 vui như mở cờ, tăng tốc chạy tiếp.

Thư tập võ, Vy...chân cũng tính là khá dài, chạy đến nơi, đương nhiên kịp.

Nhưng bạn nhỏ Diệu Thùy thì...

"Hộc...Hộc...Hộc"

Con mẹ nó, thầy đang đến rồi.

Đằng trước, Thư và Vy đã không giúp thì thôi, còn cười nham nhở trêu tức. Con mẹ nó, đừng đọc tiểu thuyết nhiều quá mà ảo tưởng. Bạn thân, trong lúc khẩn cấp, nguy hiểm đến tính mạng thì không nói. Nhưng trong những lúc như thế này, thì chỉ mong cho bạn gặp họa, tội nó sẽ xông đến và cười bạn như điên.

Phía trước, thầy thể dục đang đi ngược chiều với nó.

Thật may, Thư và Vy an toàn đến lớp mà không bị thầy phát hiện.

Thật không may, ngày này năm sau, chắc giỗ đầu của nó rồi.

Thầy đến lớp, dùng tay nâng gọng kính vàng nhìn rất nguy hiểm. Nó cuối cùng cũng chạy đến nơi, thở cũng không dám thở, nhìn thầy mà nuốt nước miếng.

-Diệu Thùy đúng không?

-V...vâng

-Chậm giờ?

-V...vâng

-Lớp này ai giữ sổ đầu bài nh?

..

..

..

Đoàng!

Tiếp theo, thầy cầm sổ đầu bài ghi ghi gì đó. Bất quá, chuyện này nó cũng không quan tâm lắm, cái cần quan tâm chính là...

-Diệu Thùy, cuối giờ ở lại cọ nhà xí giáo viên nhé. Bây giờ đứng tiết.

..

...

...

ĐOÀNG!ĐOÀNG!ĐOÀNG

Chính xác, thứ nó đang quan tâm, chính là câu nói này đây.

Đứng tiết đã không nói, lại còn...cọ nhà xí.

Thế mới biết, đời không là mơ.

Học xong 5 tiết, nó tay xách nách mang chổi lau sàn, chổi cọ nhà xí, vìm việc các thứ,....hiên ngang đi vào nhà vệ sinh giáo viên.

Thật ra...cũng không tính là hiên ngang. Phải cầu xin tội bạn khốn nạn kia mãi tội nó mới chịu nói dối với anh trai là Diệu Thùy đang đi thư viện mượn sách về học ôn chuẩn bị kiểm tra 1 tiết Văn.

Thật ra...cũng không thể nói là học ôn được. Bởi vì nói như vậy thì Lâm đại ca chắc chắn không tin đâu. Nên đành sửa lại là đi thư viện mượn sách về LÀM PHAO chuẩn bị kiểm tra Văn.

Vậy nên...đã qua cửa ải Lâm đại ca rồi.

Nhà vệ sinh của giáo viên rất ít khi được dùng. Căn bản là các thầy cô đang dạy mà có nhu cầu, chạy từ lớp đến nhà vệ sinh giáo viên thì không kịp nữa rồi. Cho nên, nơi này cọ nhà xí thì ít, mà lau ẩm mốc thì nhiều.

Nó hít thật sâu, cầm cây lau nhà lên, nhúng nhúng và xả phòng, vắt hết nước, hì hục lau lau lau lau.

"Cộp cộp"

Tiếng gày từ nơi nào đó phát ra. Nó nuốt nước miếng

Giáo viên học sinh giờ này cũng đã về hết rồi. Bác bảo vệ đi dép tông, không thể phát ra tiếng bước chân như vậy được.

"Cộp cộp cộp"

Tiếng gày rõ ràng hơn. Nó nắm chặt cây lau nhà, bước tới chỗ cửa nhà vệ sinh.

"Cộp cộp cộp"

Tiếng gày đột nhiên dừng lại. Nó cắn cắn môi dưới, lo lắng không thôi.

Nghe nói, bây giờ là tháng 7 âm lịch, tháng cô hồn thì phải.

Nghe nói, trong nhà vệ sinh, rất nhiều ma nha.

Nghe nói, 12h đêm mới có ma, chẳng lẽ 12h trưa cũng có sao

Nó càng nghĩ càng sợ đến xanh mặt. Nói đi cũng phải nói lại, có mặt dày hay bựa đến nhường nào cũng là con gái, mà con gái thì hay sợ ma. Cái này là logic vĩnh viễn không thay đổi được.

Mặt trời chiếu thẳng vào cửa nhà vệ sinh. Bóng đen cao gầy hiện lên sàn.

-Nghe nói bảo bói của anh đánh ghen nên mới bị phạt cọ nhà xí, có đúng không?

Tiếng nói này, giọng điệu này, 2 chữ bảo bói này...quen bỏ mẹ.

Nó quay lưng lại, mặt vẫn tái xanh

Hắn. Là hắn.

"Hức...Hức"

-Bảo bói?

"Hức...Hức...Hức"

Hắn mặt xanh mét, luống cuống cả lên:

-Sao...sao tự đứng lại khóc?

Nó ném cả cây lau nhà vào người hắn, chạy đi. Để mặc thằng điên đang xanh mặt đứng trước nhà vệ sinh, trên áo trắng một mảng đen sì...

Cột: Thật xin lỗi vì đã để các nàng đợi lâu như vậy. Bố mẹ đặt pass laptop nên ta phải tra, còn phải nhân lúc bố mẹ không ở nhà mới đánh chap được. Chap sau tối mai nhất định có nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chuyện Con Chó

Chạy một mạch lên sân thượng, nó, chả hiểu sao tự đứng khóc như điên. Lời anh Lâm dạo trước nói lại vang lên trong đầu, muốn dứt cũng không dứt được...

-Có thể hắn thích em thật, cũng có thể là bồng bột của tuổi trẻ, cũng có thể là hắn yêu. Nhưng việc này, anh không đảm bảo được. Diệu Thùy, suy nghĩ cho kĩ.

-Anh không cảm em yêu đương, cũng không cảm em thích hắn. Nhưng Diệu Thùy à, em có chắc hắn thích em không? Anh là bạn thân của hắn, anh hiểu hắn nhất. Diệu Thùy, hắn chưa có tỏ tình với em.

Diệu Thùy, hắn chưa có tỏ tình với em.

Thế đấy, dù gì đi chăng nữa, hắn cũng chưa có tỏ tình. Hay nói cách khác, hắn vẫn chưa có nói rằng hắn thích nó

Vậy nên, trước khi hai chữ bảo bối kia, nụ hôn đầu kia khiến nó thật sự thích hắn, thích đến mức không buông được, nhất định đối với hắn giữ khoảng cách một chút.

Con gái chính là như vậy, khi bị người ta theo đuổi, thì rất dễ ảo tưởng là người ta thích mình, để rồi khi mình lỡ thích người ta rồi thì mới nhận ra rằng theo đuổi không có nghĩa là thích. Theo đuổi, nói trắng ra chỉ là một cái công cụ thử lòng mà thôi.

Nó đưa tay lau lau nước mắt, sụt sùi sụt sùi. Trưa tháng 8 trời vẫn còn nắng chói chang. Ngồi dưới mái che cũng không đỡ nóng hơn mấy. Bụng đói cồn cào. Còn vụ cọ nhà xí, thì có ai vào dùng đầu mà sọ. Ngồi lúc nữa cho đỡ nắng rồi xuống canteen ăn tạm gì đó, đợi chiều chiều chút về cũng chưa muộn.

Nằm một lúc, đã ngủ lúc nào không biết...

Trong lúc đó, Trịnh đại thiếu gia hi hi ha ha học, mặt xanh mét, lòng lo lắng lo lắng đi tìm bảo bối nhà mình. Đào hết các lớp học, chạy xuống canteen, chạy luôn vào nhà vệ sinh nữ cũng không thấy. Đã về nhà rồi? Không thể, làm gì có ai đưa đón đâu mà nói về là về được. Không phải nói con gái lúc vui thích ăn, lúc buồn cũng thích ăn sao, canteen mà không có thì ở chỗ nào được chứ.

Chẳng lẽ...là ở trong nhà vệ sinh nam???

Không thể nào, bảo bối nhà hắn làm gì biến thái đến mức như vậy.

Trên sân thượng? Đùa, trời nắng như vậy lên sân thượng làm chi.

Nhưng mà, quay đi quay lại, chỉ có trên sân thượng là có khả năng nhất. Vậy liền leo lên sân thượng tìm vậy.

Hắn lật đà lật đặt chạy lên sân thượng, nhìn ngó một lúc, cuối cùng cũng thấy ai đó đang ngồi tựa vào tường ngủ mê mết. Tay vẫn ôm bụng, mặt nhăn nhó.

Hắn tiến tới, đưa tay vuốt vuốt tóc nó, nửa trách cứ nửa đau lòng. Ôm bụng đói lên sân thượng giữa trưa 38 39 độ C tắm nắng, hắn tới muốn giúp bảo bối cọ nhà xí thì ồa khóc chạy đi, nghĩ xem có bị điên không chứ.

Hắn nhất định là bị điên rồi, nên mới yêu một đứa bị điên như vậy.

Hắn xoay người cúi thấp xuống, đưa tay ra sau cầm lấy tay nó quàng qua cổ mình, tay nâng chân nó nhẹ nhàng đứng lên, như vậy cũng nó đi xuống.

Trước tiên, xuống canteen cho bảo bối ăn cái gì đã,

"Trịnh Từ Thiên là đồ biến thái, biến thái biến thái"

Tiếng nói ngái ngủ vang bên tai, trời đã nóng, nó còn thì thào vào tai như vậy, hơi nóng phả lên má, hắn cả người run run. Khó khăn lắm mới hít sâu lấy lại bình tĩnh.

Ai nha, không ngờ bảo bối khi ngủ lại có tật nói mớ.

Hắn nói nhỏ đáp lại:

-Ừ, nhìn đi nhìn lại cũng chỉ đối với mình em biến thái như vậy thôi

"Trịnh Từ Thiên là đồ xấu xa độc ác, ức hiếp người quá đáng"

-Ừ, anh xấu xa, rất hay ức hiếp bảo bối.

"Trịnh Từ Thiên là thằng thần kinh, là thằng thần kinh thích dọa ma người khác, tại thằng thần kinh này nên mới phải cọ nhà xí"

-Ừ, anh thần kinh, đều là do anh, đều do anh cả, bảo bối không làm sai cái gì hết.

"Trịnh Từ Thiên là thằng bệnh hoạn, hơi một tí là ăn đậu hũ người ta, cái gì cũng từng làm qua, cũng không chịu tỏ tình với người ta câu nào"

Hắn khựng lại, ra là thế, hắn muốn sủng nịnh có sủng nịnh, muốn lưu manh có lưu manh, duy chỉ có tỏ tình là chưa làm.

Cái quan trọng nhất đối với bảo bối, lại không có làm

Hắn đúng là tên bệnh hoạn.

-Bảo bối, xin lỗi.

:Trịnh Từ Thiên đã bị ái còn không chịu nhận, rõ ràng là thích Thiên An mà, còn như vậy ta. Ngươi thật đáng chết, đáng chết đáng chết"

Con mẹ nó, bảo bối từ lâu nay xem hắn là thằng ái???

Lại còn thích tình địch của chính mình???

Được, rất tốt, hắn mà biết ai là tác giả cuộc đời hắn để bây giờ hắn thành ra cái dạng như vậy trong mắt bảo bối, hắn quyết không tha.

Đi được một lúc, cuối cùng cũng đến canteen. Hắn đặt nó xuống ghế, quay người lại. Đưa tay vuốt vuốt má, còn không an phận véo một cái, sau đó mới chịu đi vào canteen mua đồ ăn.

Trông hắn vớ vẩn linh tinh như vậy, nhưng riêng về vấn đề sức khỏe thì đặc biệt nghiêm túc. Nói không với đồ ăn dầu mỡ, coca các kiểu. Hắn làm sao có thể để bảo bối ăn mấy thứ hại sức khỏe như vậy được.

Hắn mua 4 cái bánh bao luộc, nước khoáng lạnh, bỏ tất cả vào một bao. Lại ra ngoài cổng nó lên, đi thẳng lên lớp hắn.

Tại sao ư? Canteen là nơi để ăn, để ăn mà thôi.

Mà hắn, đâu chỉ đơn thuần là muốn ăn bánh bao đâu.

Đến lớp, hắn vừa muốn kêu nó dậy ăn, vừa muốn để cho nó ngủ. Đấu tranh tư tưởng một hồi, vẫn quyết định đập nó dậy ăn.

Về phần đập như thế nào....khụ khụ.

Nó mở mắt, thấy mình đang nằm giữa đường, bầu trời đầy sao hiện ra trước mắt. Oa oa oa, thật là dễ chịu mà. Xem đi xem đi, nằm giữa đường mà không có người qua lại, trời mát thế này, còn có mùi thơm bánh bao thoang thoảng đâu đây nữa.

Oa oa oa, bánh bao bánh bao, là bánh bao nha.

Nó bật dậy, nhìn xung quanh, cuối cùng cũng nhìn thấy đĩa bánh bao thơm phưng phức ở giữa đường.

Oa oa oa, ai lại để bánh bao ở đây chứ, nguội mất rồi kìa.

Hon nữa, đói bụng như vậy....hay là ăn miếng không sao đâu nhĩ

Nó liếc trái liếc phải, đảm bảo không có ai mới mon men tiến tới.

Bánh bao nhỏ, hôm nay trời đẹp vậy, hay là vào bụng tao tham quan một lúc đi.

Nó chỉ cách bánh bao 1 bước chân nữa thôi, thì đĩa bánh bao lại xịch ra xa hơn một chút.

Í, nó có phải hay không hoa mắt, sao bánh bao lại biết chạy ra chỗ khác chứ.

Bánh bao nhỏ, như vậy là không có ngoan đầu nha, nằm yên đi, vào bụng ta sẽ có rất nhiều bạn nhỏ cùng chơi với mì a~. Đùi gà này, kem que này, ô mai này,....Ồ một mình không phải rất buồn sao, liền vào bụng ta chơi một lúc đi. Mấy bạn í thân thiện lắm nha.

Nó tiến sát thêm một chút nữa, đĩa bánh bao kia lại lùi ra xa hơn.

Bực mình rồi nha, triệu hồi bánh bao nhỏ, mau mau vào bụng ta nào.

Nó chạy vội đến, bắt gặp ngay một con chó đang đứng sau đĩa bánh bao.

Sao tự dưng lại có một con chó giữa đường thế này

Còn có, con chó kia, về mặt vì sao nhìn đều đều vậy.

Đùa, chắc là nhìn nhầm a. Bánh bao nhỏ, về với đội của chị đi. Chó xấu xí, còn không mau tránh đường.

Nó giật vội bánh bao, quay lưng chạy đi, con chó đuổi theo nhanh như chớp. Gì đây, chó gì chạy như chớp vậy, còn chạy nhanh hơn nó.

Không thể được, người có thể bị chó cắn, nhưng bánh bao nhỏ là của ta.

Nghe lời cái bụng mách bảo, nó quyết định ngoạm một miếng thật to.

Nhưng mà chưa kịp ngoạm, thì con chó đáng ghét kia không hiểu thế nào đã xông đến trước mắt, nhảy phốc lên, cũng há miệng cắn một phát.

Mỗi tội không phải cái bánh bao, mà là môi nó.

Mịa mịa con cờ hó, đồ chó biến thái, đồ chó xấu xa, nguoi dám cưỡng hôn ta sao.

Bánh bao, bánh bao nhỏ đều cho nguoi hết, đừng hôn ta nữa mà.

Ừm...tha cho ta, tha cho ta.

Làm ơn xin nói với nó rằng đây là mơ đi.

Ể, không lẽ là mơ sao?

Nó giật mình tỉnh dậy. Khuôn mặt con chó phóng đại đang ở trước mặt nó. Đôi môi vẫn bị con chó đáng ghét gặm gặm mút mút.

Ồ....con chó này....sao lại giống...lại giống thằng biến thái kia như vậy.

Ồ...hình như là hần thật, không phải chó rồi.

Hần ngừng hôn, liếm nhẹ lên môi nó, nhieu mắt cười cười:

-Bảo bối, tỉnh?

Hần đưa tay vuốt vuốt má đỏ, chỉ hận không được một ngum cắn lên hai má ửng hồng kia. Nuốt nuốt nước miếng,, thanh âm khàn khàn:

-Vừa rồi...đang mơ gì...vì sao má lại đỏ như vậy.

-Mơ bị chó cắn môi- Nó buột miệng.

Hần lông mày khẽ nhú, lại đưa tay xoa nhẹ lên môi sưng đỏ kia, vẫn một giọng khàn khàn dụ người ấy:

-Hửm?

Một tiếng Hửm kia, quả thật là khiến người ta xấu hổ mà. Xin lỗi đi, dù gì cũng là con gái, đứng trước mỹ nam như vậy, nó không có khả năng chống cự. Nó đỏ mặt quay đi, đưa tay giật lấy bánh bao, bằng tốc độ nhanh nhất mở bao, gặm gặm miếng bánh, quyết định không để tâm đến hần nữa.

Hắn phì cười, đưa tay vuốt vuốt tóc nó:

-Bảo bối, có câu này, anh muốn nói từ lâu thật lâu rồi

Cột: Như đã hứa. Ta là cột siêu chăm chỉ a~

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Anh Nuôi

-Bảo bối, có chuyện này anh muốn nói với em, từ lâu thật lâu rồi.

Tốc độ gặm bánh bao của bạn nhỏ nào đó có dấu hiệu chậm lại, rồi ngừng hẳn.

Với logic của người bình thường, các phim điện ảnh bom tấn hay truyện ngôn tình bình thường, thì có vẻ như, hình như, dường như, xem ra, chắc là.....mình sắp được người ta tỏ tình rồi.

Đương nhiên, chuyện được ai đó tỏ tình thì là chuyện tốt.

Nhưng mà, đối tượng tỏ tình lại là cái người trước mắt....thì có vẻ như, hình như, dường như, xem ra, chắc là không phải dấu hiệu gì tốt lắm đâu nha.

Mặc dù như vậy, nhưng bạn nhỏ của chúng ta không tránh khỏi một hồi mơ màng, vận tốc của tim tăng lên

-Diệu Thùy....

"Thịch!Thịch!Thịch"

-Anh muốn hỏi em...

"Thịch!Thịch!Thịch"

-Có phải hay không áo lót lần trước anh mua, em mặc vừa chứ. Vội quá nên anh quên hỏi.

Thịch!Thịch!Thịch..... Thịch cái cmm

-Trịnh Từ Thiên....anh muốn chết sớm như vậy, liền cho anh toại nguyện.

Nó thẹn quá hóa giận, sẵn có bánh bao làm đệm đỡ đau tay, nó dấm thụi thụi vào người bạn nam vô si nào đó. Thật ra, nói là dấm chỉ là để cho Diệu Thùy của chúng ta chút mặt mũi, tay chân lẻo khoèo như vậy, dấm đá quái gì được.

Hắn sau một hồi để bạn nhỏ nào đó hành hạ, liền cầm tay nó, giữ chặt không cho vẩy lung tung nữa.

-Thả ra, còn không mau thả ra

-Bảo bối, anh đùa đấy, anh có chuyện muốn nói thật mà. Chuyện hoàn toàn nghiêm túc luôn

Nó vô cùng nghi ngờ nhìn người trước mặt làm bộ nghiêm túc. Thôi, tin tưởng hắn một lần vậy.

-Diệu Thùy, anh đỗ đại học rồi.

Nó nhìn hắn, lại quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

-Anh đi Y Hà Nội.

Nó tròn mắt:

-Anh? Y Hà Nội? Em tưởng anh theo nghiệp bố mẹ.

-Ừ, vốn dĩ như vậy. Nhưng anh không thích. Mà làm một việc mình không thích thì chẳng khi nào đạt kết quả tốt nhất cả. Mỗi người sinh ra là một nghề. Anh muốn làm bác sĩ thì mai này chắc chắn sẽ thành bác sĩ, không ai bắt ép được cả. Hơn nữa, em gái anh rất có khả năng, cũng rất muốn trở thành một doanh nhân thành đạt, sống chết muốn thuyết phục bố mẹ cho làm cái nghề nửa tài nửa phận này, dù bố mẹ không có muốn. Cái đó chính là yêu thích, là đam mê với nghề nghiệp. Em cũng thế. Bố em là doanh nhân, muốn em nối nghiệp. Nhưng nếu em không muốn thì có thể không làm mà. Cuộc đời mình là do mình tự vẽ nên, sung sướng hay khổ cực cũng là do mình cả. Con đường em chọn lựa có thể không phải là con đường vinh hoa phú quý nhất, nhưng nhất định sẽ là con đường mà em muốn đi nhất. Em sẽ trở thành ai, chọn trường nào, kiếm được nhiều tiền hay không, có nổi tiếng hay không cũng không quan trọng, miễn là em thích, em đam mê. Không phải nói đàn ông là trụ cột gia đình sao. Về sau, em, cả tiểu bảo bảo tiểu bối bối, anh nuôi.

Nó nhìn hấn, chớp mắt.

Trịnh Tử Thiên, anh hôm nay, vì sao lại trở nên đẹp trai dã man như vậy chứ.

Hấn nói, để hấn nuôi.

Nó, cả tiểu bảo bảo tiểu bối bối, để hấn nuôi.

Í, tiểu bảo bảo tiểu bối bối là đứa nào. Thú cưng sao?

Hình như..hình như không phải rồi.

Hấn tùm tùm, vòng tay ra sau lưng ôm nó:

-Bảo bối, anh thật sự không được dẻo miệng cho lắm, cũng không phải là cái loại hiểu tâm lý phụ nữ hơn cả chính mình. Bất quá, anh thích em bao nhiêu, yêu em bao nhiêu không nói em cũng hiểu mà. 3 chữ quan trọng kia, để sau này anh thành bác sĩ, để sau này anh thành đạt, để sau này anh mua nhà cho em, nói cũng chưa muộn mà. Bây giờ nếu có nói ra, cũng chỉ là nói suông, anh cũng không thể đường đường chính chính nói yêu em khi trong tay chưa có cái gì được. Em còn phải học, còn sự nghiệp phía trước, nói yêu em lúc này không những không giúp gì được cho em, còn khiến em lao tâm khổ tứ tương tư gương mặt đẹp trai này của anh. Sau này, em đến tháng anh mặt dày đi mua bvs, em thích đánh đàn tối nào anh cũng nghe em đàn hát, em thích đêm tiên anh kiếm tiền về chất đầy nhà cho em đêm, chỉ cần không ảnh hưởng sức khỏe của em, không quá vô lý, cho dù là hy sinh gương mặt đẹp trai này, anh nhất định sẽ chiều. Nếu anh có nửa lời gian dối, em có thể chụp ảnh khóa thân từ trên xuống dưới không sót chỗ nào bỏ đi hoàn hảo của anh để đe dọa anh, anh mà làm sai cái gì liền up nguyên vẹn lên mạng. Nhưng mà, quá trình từ đậu vào trường y đến trở thành bác sĩ dài đằng đẳng 10 năm, em có nguyện ý đợi anh không.

Nó cắn cắn môi, trong lòng có cảm giác rất khó tả.

Người này, bình thường lưu manh cốt nhả tình tính cổ quái trẻ con, bây giờ lại nghiêm túc đứng đắn, có cảm giác như một người đàn ông thực thụ.

Người này, vĩnh viễn bị tự kỷ cấp độ cực cao. Nói những lời như vậy còn không quên tự tăng bốc gương mặt mình, bỏ đi gì đó của mình

Người này, còn đòi đem ảnh khóa thân của mình làm vật đính ước hôn nhân.

Người này, không quan tâm người khác bàn tán thế nào, hàng tháng vẫn sẽ đều đều đi mua hộ nó...

Người này, nó thích, thích chết đi được

-Anh..

-Ừ

-Em nguyện ý.

Hấn cười như chưa bao giờ được cười, không quên vuốt ve gương mặt:

-Bảo bối, anh biết ngay là em sẽ đồng ý mà. Sao có thể từ chối một người đẹp trai tài năng như anh chứ.

Nó nhìn người trước mặt, rồi lại nhìn xung quanh. May quá, không có ai. Nếu có, nhất định phải nói với họ nó không có quan hệ thân thích gì với người động tí là khen mình đẹp trai này.

Bất quá, tự ki một chút, nhưng đáng yêu mà.

À...hình như, không phải một chút đâu

Cột: Xao chìn, ta lỡ hứa với một vài bạn là thứ 6 vừa qua sẽ up chap. Nhưng lại không tính tới việc hôm đó rằm nên phải về quê. Rất xin lỗi các nàng a~. Chap này hơi ngắn, chap sau sẽ up vào t4, không đủ 2000 từ nhất định cột xinh đẹp sẽ bị trời tru đất diệt

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Người Đi Người Về

....

- Còn có cái này muốn nói với em nữa.

- Hừm- Nó đã ăn đến cái bánh bao thứ hai, ngược mắt lên nhìn bạn nam tự kỷ nào đó.

- Thật ra thì, 3 hôm nữa sinh nhật anh rồi

- Sinh nhật anh?

Hắn gật

- 3 hôm nữa?

Hắn lại gật

Nó nuốt nuốt miếng bánh bao đang cắn dở xuống cho khỏi bị nghẹn.

3 hôm nữa?

27/8?

Cuối tháng?

Thôi xong rồi.

Cuối tháng chính là gì? Chính là khoảng thời gian mà không hiểu sao tình yêu to lớn gần nhất cuộc đời nó đột nhiên biến đi đâu mất, khiến nó ăn không ngon, ngủ không yên.

Íc dác tờ lì, tình yêu to lớn kia, chính là tiền, là tiền đó nha

Nói đi cũng phải nói lại, bạn Diệu Thùy của chúng ta mặc dù được tính là nhà có điều kiện gì gì đó, nhưng riêng việc tiền tiêu vặt được cho mỗi tháng chẳng được bao nhiêu. Lâm đại ca chính là gián điệp cao cấp của ba. Tiền tiêu vặt của bạn nhỏ Diệu Thùy bị kiểm soát siêu dã man. Kinh tế thì khó khăn, đất nước thì lạm phát, tiền túi thì rỗng tuếch, biết mua quà gì tặng cho bạn Từ Thiên đây.

Nó vẽ rất đẹp, hay là vẽ tặng hắn bức tranh? Thôi thôi đi, con mắt thẩm mỹ của hắn tệ hại đến mức chọn quần lót còn không nên hôn, tặng hắn tranh chính xác là đàn gậy tai trâu

Mua một cái hộp rỗng, rồi bảo là trong đây chứa 6969 cái hôn, 6969 cái ôm của nó? Không được không được, quá sến sảm rồi

Hay mua tặng cho bạn Từ Thiên sị Hello Kitty? Đùa, với tính cách của tên này, hắn tìm mua thêm một cái quần lót nữa, cũng hello kitty tặng lại mình, bảo là chip đôi thì bỏ mẹ. Hoặc nguy hiểm hơn, hắn có thể bắt nó mở mắt thao láo nhìn hắn thay quần cho nó xem chẳng hạn.

Tên này, nhìn mặt dần dần vậy thôi chứ nguy hiểm lắm nha. Giở trò vớ vẩn nhất định bị bắt bài.

- Đang nghĩ xem muốn tặng gì cho anh sao? - Hắn vừa cầm chai nước lọc trên tay, lâu lâu uống một ngụm, tiếng nói mang ý cười, khóe mắt híp lại

Nó đương nhiên là gật đầu

- Anh hà... thật ra thì anh đơn giản lắm. Chi bằng...

Hắn nhích người lại gần nó, ghé môi thì thầm vào tai, hơi nóng phả lên má:

- Bảo bối, hay là...

Nó đỏ mặt, vì tác hại của việc đọc quá nhiều tiểu thuyết ngôn tình quá nhiều, bắt đầu suy diễn lung tung...

Hắn...hắn không phải định nói là..là tặng nó cho hắn chứ

Không phải đâu! Chắc không phải đâu nhỉ?Nhì!Nhì!Nhì!

-.....Hay là tặng anh....

Đỏ mặt

-...tặng anh...

Đỏ đỏ mặt

-Tặng anh cái sịp đi. Anh biết một nơi in hình lên sịp đó nha. In lên đó chữ Bảo bối yêu anh Thiên siêu đẹp trai body chuẩn đi. A! Hay là mặt trước ghi "Của Bảo bối", mặt sau ghi "Cũng của bảo bối" nhỉ?

Hắn đang bận chém gió, quay sang nhìn bạn nhỏ kia. Ô kìa, không khí tại sao trở nên kinh dị như vậy.

Hắn tròn mắt:

-Em không thích ý tưởng thứ 2 sao? Vậy liền chỉ ghi bảo bối yêu anh Thiên siêu đẹp trai body chuẩn cũng được.

Không khí lại thêm kinh dị

-Em không thích hả? Vậy...vậy liền bớt body đẹp cũng được. Chỉ cần bảo bối yêu anh Thiên siêu đẹp trai là đủ rồi. Dù sao thì, sau này nhìn thấy anh mặc cái quần kia, em cũng biết body của anh bao nhiêu phần hoàn hảo mà. Riêng về Thiên đẹp trai, anh luôn cảm thấy em thích về bề ngoài yếu đuối ẻo lả của tên Thiên An kia hơn anh, vậy nên liền để đó để nhắc nhở em đi

Gi? Thiên An ẻo lả? Xin lỗi đi, người ta chính là thư sinh dịu dàng, là thư sinh í

Còn có? Cái này chính là đim hàng tình địch, tôn vinh bản thân trong truyền thuyết sao? Cho dù là như vậy thật, cũng không nên tôn vinh quá cao như vậy chứ

Tại sao? Tại sao mình lại thích tên tự luyện này? Có nên đi khám bệnh tâm lý không đây?

-Từ Thiên?

-Ừ, bảo bối gọi gì anh?

-Em thấy ý kiến 2 có vẻ tốt hơn?

-Í, em cũng thấy thế sao. Anh cũng vậy nha. Mặt trước là "của bảo bối", mặt sau là "cũng của bảo bối". Rất tốt, rất đáng yêu, anh thích, em cũng thích. Chúng ta đúng là một đôi trời sinh tâm đầu ý hợp mà.

Tâm đầu ý hợp? Bạn Từ Thiên gì đó ời, 5 phút trước bạn vừa gạt phăng cái ý kiến nghe có vẻ đỡ sốc nhất kia đi đấy.

Về mặt biến thái....như nhau cả. Nhưng nó thà nhận hai của nợ vợ vắn kia là của mình còn hơn một lúc nào đó đột tử chỉ vì 3 chữ "Thiên đẹp trai" đó.

Chết vì nhìn quần sịp của chồng? Chắc trên đời chưa có ai, và nó cũng không muốn làm người đầu tiên

Đời không ngờ nổi chữ "ngờ". Có kiêng có lành, có phòng có hơn, nhớ?

Ể, cơ mà....chồng gì? Tại sao lại nghĩ đến cái từ kia chứ?

Quyết định vậy đi, đợi lúc nào rủ anh Lâm đi khám bác sĩ tâm lý. Nó quả thật không được bình thường cho lắm rồi.

Đầu chiều, sau khi cùng nhau dọn xong cái nhà vệ sinh kia, hai bạn nhỏ đưa đón nhau về nhà....

Lời trần trời của Cột xinh đẹp: Tại sao? Tại sao đánh mãi mới được 900 từ chứ, còn 1100 nữa. Biết thế chẳng hứa làm gì. Hức hức...Thôi đọc tiếp đi các bạn nhỏ trong sáng đáng yêu của ta

Về đến nhà, tắm rửa xong xuôi, sang phòng Vy cũng hai con dờ kia ba hoa chém gió với nhau một hồi. Nó xuống nhà tìm đồ ăn. Gặp ngay Lâm đại ca đứng nghe điện thoại quên trời quên đất làm bạn nhỏ kia khóc hết nước mắt trong lòng.

Lí do không nằm ở chỗ Lâm đại ca nghe điện thoại của ai, vì cái gì, gọi như thế nào.

Máu chốt nó nằm ở chỗ, Lâm đại ca...lại đứng trước tủ lạnh mà nói chuyện.

Mà nó, thì đang xuống bếp tìm đồ ăn. Hay nói trắng ra là ăn vụng

Lâm đại ca lại đứng canh thế kia...Chỉ sợ ăn vụng không ăn được, đã bị ăn một cái vụng vào mặt rồi.

Sau đó, sẽ được nghe một bản hùng ca truyền kì, kiểu như này này...

"Con gái con góm, lớn tướng sắp gả chồng được rồi còn ăn vụng"

hay...

"Con gái con góm, vô duyên. Sau này đi lấy chồng mà lâu lâu ăn vụng chồng nó trả về nhà là tao không cho vào đầu nhé"

Tóm lại, kiểu gì cũng sẽ có 4 chữ "con gái con góm" và chuyện "chồng"

-Ê, Thùy, lại đây anh bảo!

Trong lúc nó đang bận nghĩ ngợi gì đó, thì Lâm đại ca đã ngừng nói chuyện điện thoại, và phát hiện ra nó đang nấp sau cửa bếp từ lúc nào.

Có điều, nhìn mặt Lâm đại ca nghiêm túc như vậy....Chắc có chuyện rồi nha

Nó nhanh chóng lấy ghế ngồi xuống, chờ Lâm đại ca cất lời

-Diệu Thùy, năm nay anh đi học đại học rồi.

-Anh đi ngoại thương?

-Ừ, anh đi ngoại thương. Nếu có thể, anh chắc sẽ tự kiếm học bổng du học, sau này thay ba tiếp quản công ty

Nó bặm môi im lặng. Anh cũng vậy, Hấn cũng vậy, đều học đại học, đều phải tự mình trưởng thành, đều phải từ đã tuổi thanh xuân đẹp đẽ kia, bước ra khỏi hoài niệm mà sống, mà tồn tại. Thời gian vẫn cứ lặng lẽ trôi qua như vậy mà ta không hay biết, đến khi nhận ra, thì không còn được bao nhiêu. Năm sau thôi, năm sau, là người lớn rồi.

-Bởi vì anh học đại học, chuyển ra Hà Nội, thời gian về nhà rất ít. Em, còn thằng Bách chẳng thể tự chăm sóc cho chính mình. Vậy nên, Diệu Thùy, em và thằng Bách, trở lại Pháp đi thôi.

Nó chớp mắt, không nói gì. Biết mà, ngày này sẽ đến mà...

-Năm 12 rất quan trọng, sang Pháp học, em sẽ có môi trường tốt hơn. Em không phải luôn muốn theo thiết kế sao. Paris thuận lợi như thế nào cho hướng đi của em em hiểu rõ mà.

Ngừng một chút, anh thở dài:

-Vậy đi, 3 hôm nữa 3 sẽ về đây lo chuyện chuyển trường cho em. Khoảng tháng nữa anh cũng nhập học rồi. Thư và Vy chắc là cũng sẽ về theo. Em chuẩn bị trước nhé

Lâm đứng dậy, quay người đi ra cửa...

-À..còn chuyện em và thằng Thiên. Nếu hấn thật sự có thể đợi em được chừng ấy năm, em có thể đợi hấn chừng ấy năm, thì tốt quá rồi. Kì thực, hấn ngoài việc khá tự luyện, xấu trai hơn anh, vợ vẫn linh tinh hơn anh, thì cũng chấp nhận được.

Nó đơ mắt một lúc, rồi bật cười khúc khích.

Ít nhất cũng có tin vui.

-À, còn nữa....Hình như 3 hôm tới sinh nhật thằng Thiên đúng không

Nó gật đầu

-Dạ

Lâm đại ca nhui mắt:

-Hấn muốn em tặng gì cho nó vậy?

-Ừm....thật ra....Anh à....anh có biết chỗ nào in hình lên....khụ khụ...sịp không?

Lâm đại ca bắt đầu có dấu hiệu nổi khùng

- Có nhớ lúc nãy anh nói gì về em với Thiên không?

- Nhớ. Anh nói anh chấp nhận được tên tự luyện đó, chỉ cần anh ấy đọi em, em đọi anh ấy.

- Biết sao không?

- Không!

- Anh rút lại lời ban nãy.

- Ồ...anh....

- Không anh iếc gì hết

- Anh...

- Đừng lôi cái giọng đó ra, anh không bị dụ dỗ nữa đâu.

- Anh...

- Không là không.

...

Tuy vậy, nhưng Lâm đại ca quả thực đã bị dụ dỗ. Bằng chứng là sáng hôm sau, một tờ giấy nhỏ không có người gửi đặt ngay đầu giường nó.

Địa chỉ....

Và tiếp đó là hàng chữ vô cùng to và nổi bật...

Nếu thẳng kia nhận được quà của em, nhớ báo với hần, anh đây không ưa hần tí nào. Nhớ đấy

Nó gấp tờ giấy lại, tùm tùm cười

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Biến Thái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.